

Dokument nr. 15:9

(2012–2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1201 – 1350

19. april – 22. mai 2013

Innhold

Spørsmål	Side
1201. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. prisene på klimavoter i EUs kvotemarked, besvart av miljøvernministeren	13
1202. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	14
1203. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. Bærum sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	14
1204. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. individuelle hensyn ved utdeling av graderte pleiepenger, besvart av arbeidsministeren	15
1205. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. veiledning av fosterhjem, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	17
1206. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. embetspersoner som aldri har signert og avgitt embetsed/forsikring, besvart av justis- og beredskapsministeren	18
1207. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. nødmeldetjeneste også for døve, besvart av justis- og beredskapsministeren	19
1208. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. papir som f orsvinner hos NAV, besvart av arbeidsministeren	20
1209. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. POD, besvart av justis- og beredskapsministeren	21
1210. Fra stortingsrepresentant Steinar Reiten, vedr. tømmertransport, besvart av samferdselsministeren	21
1211. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. bruk av diagnostisk utstyr som CT og funksjonell MR, besvart av helse- og omsorgsministeren	22
1212. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. stenging av E16 på grunn av ras, besvart av samferdselsministeren	23
1213. Fra stortingsrepresentant Tage Pettersen, vedr. fjordkryssing, besvart av fiskeri- og kystministeren	24
1214. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. den nye stønaden arbeidsavklaringspenger (AAP), besvart av arbeidsministeren	25
1215. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. 18 års grense for å plukke søppel og brøytstikker langs veiene, besvart av arbeidsministeren	27
1216. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. rassikring, besvart av samferdselsministeren	28
1217. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. pasienter med føflekk-kreft, besvart av helse- og omsorgsministeren	28
1218. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. forsvarsansatte ved Gumpen i Sørreisa, besvart av forsvarsministeren	29
1219. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. befolkningsvekst og infrastruktur, besvart av finansministeren	30
1220. Fra stortingsrepresentant Olov Grøtting, vedr. E6-strekningen Kolomoen-Brumunddal, besvart av samferdselsministeren	31

	Side
1221. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. oljeleting utenfor Jan Mayen, besvart av olje- og energiministeren	31
1222. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. oljeleting utenfor Jan Mayen, besvart av olje- og energiministeren	32
1223. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. utvikling innenfor næringskjeden av norske skog og treforedling, besvart av landbruks- og matministeren	32
1224. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. nedleggelse av 110-sentralen på Gjøvik og Lillehammer, besvart av justis- og beredskapsministeren	33
1225. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. utvikling av nye vaksiner mot tuberkulose, besvart av utviklingsministeren	33
1226. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. omvendt voldsalarm, besvart av justis- og beredskapsministeren	34
1227. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. lengde på tømmervogntog, besvart av samferdselsministeren	34
1228. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. petroleumsvirksomhet i havområdene utenfor Jan Mayen, besvart av olje- og energiministeren	35
1229. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. helseforetak, besvart av helse- og omsorgsministeren	36
1230. Fra stortingsrepresentant Tage Pettersen, vedr. IC til Halden og dobbeltsporet videre til svenskegrensen, besvart av samferdselsministeren	36
1231. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. nedbemanning av Sivilforsvaret, besvart av justis- og beredskapsministeren	37
1232. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. E39 over Lote-Anda, besvart av samferdselsministeren	38
1233. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. oljesand, besvart av finansministeren	39
1234. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. guttenes prestasjoner i skolen, besvart av kunnskapsministeren	40
1235. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. møtefrie veier, besvart av samferdselsministeren	42
1236. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Statskog, besvart av landbruks- og matministeren	42
1237. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kompliserte skatteregler, besvart av finansministeren	43
1238. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. konsekvensutredning for åpnete områder på Nordland VI, besvart av olje- og energiministeren	44
1239. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. ulvebestanden, besvart av miljøvernministeren	44
1240. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Helse Fonna, besvart av helse- og omsorgsministeren	45
1241. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. fremmedsaker på Moss Lufthav Rygge, besvart av justis- og beredskapsministeren	46
1242. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. overgrepsmottak, besvart av helse- og omsorgsministeren	47
1243. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. færre yngre som tar celleprøve, besvart av helse- og omsorgsministeren	48
1244. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. miljøvernministermøte i Dublin, besvart av miljøvernministeren	49

	Side
1245. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. Sotrasambandet og pris bygget ved bruk av OPS, besvart av samferdselsministeren	49
1246. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. klageadgangen for kommuner som får avslag i forbindelse med ønske om bruk av ideelle familiesentra, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	51
1247. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. om sikkerheten og menneskerettigheter blir ivaretatt for de iranske flyktningene i Camp Liberty i Irak, besvart av utenriksministeren	52
1248. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. spredningen av lakseparasitten Gyrodactylus, besvart av fiskeri- og kystministeren	53
1249. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. luftambulansen i Helse-Fonna-området, besvart av helse- og omsorgsministeren	54
1250. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. mobiltelefondekning, besvart av samferdselsministeren	55
1251. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. praktisering av regelverket knyttet til bruk av los for passasjerfartøy, besvart av fiskeri- og kystministeren	56
1252. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. stenging av utleveringsted ved post i butikk, besvart av samferdselsministeren ..	57
1253. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Bindalsbruket i Bindal kommune, besvart av kommunal- og regionalministeren	58
1254. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. EØS-midler til Romania, besvart av utenriksministeren	59
1255. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. togstrekningen Rakkestad - Sarpsborg, besvart av samferdselsministeren	60
1256. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. fradragsposter i selvangivelsen, besvart av finansministeren	60
1257. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. arbeidsavklaringspenger, besvart av arbeidsministeren	61
1258. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. begrepet sosial dumping, besvart av arbeidsministeren	63
1259. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. OPS-prosjekter, besvart av samferdselsministeren	64
1260. Fra stortingsrepresentant Laila Gustavsen, vedr. tekstilbransjen, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	65
1261. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. opplæringskontor for statlig sektor, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	67
1262. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. tilskudd fra Nav ved VTA-plass, besvart av arbeidsministeren	68
1263. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. strafferamme ved brudd på innreiseforbud, besvart av justis- og beredskapsministeren	69
1264. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. at samarbeidsland stiller øremerkede fengselsplasser til rådighet for soningsoverføring av straffedømte, besvart av justis- og beredskapsministeren	69
1265. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. øvelser i Sivilforsvaret, besvart av justis- og beredskapsministeren	70
1266. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. NTP, besvart av samferdselsministeren	70

	Side
1267. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. handlingsregelen, besvart av finansministeren	71
1268. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. sosial dumping, besvart av samferdselsministeren	72
1269. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. sosial dumping, besvart av helse- og omsorgsministeren	73
1270. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. pleiepenger, besvart av arbeidsministeren	74
1271. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. sammenheng mellom flyktningstatus og botid og deltakelse i arbeidslivet, besvart av finansministeren	75
1272. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. betaling av bompenger på vei som allerede er nedbetalt, besvart av samferdselsministeren	76
1273. Fra stortingsrepresentant Snorre Serigstad Valen, vedr. sosial dumping, besvart av arbeidsministeren	77
1274. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. målpris, besvart av landbruks- og matministeren	78
1275. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. fiskerfradraget, besvart av finansministeren	79
1276. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. dommere med gyldig embetsed, besvart av justis- og beredskapsministeren	79
1277. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. salg/nedleggelse av svenskeide Södra Cell Tofte, besvart av finansministeren	80
1278. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. bjørn i Saltdal, besvart av miljøvernministeren	81
1279. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. sosial dumping, besvart av forsvarsministeren	82
1280. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. sosial dumping, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	83
1281. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. Oslo-skolen, besvart av kunnskapsministeren	83
1282. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. avskrivningssatsene, besvart av finansministeren	84
1283. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. enker og enkemenn i uskiftet bo, besvart av finansministeren	85
1284. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. privatallergi, besvart av helse- og omsorgsministeren	85
1285. Fra stortingsrepresentant Anne Marit Bjørnflaten, vedr. Høyres veipakke for Tromsø, besvart av samferdselsministeren	86
1286. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. fisk, besvart av fiskeri- og kystministeren	87
1287. Fra stortingsrepresentant Steinar Reiten, vedr. kastediskriminering i India, besvart av utenriksministeren	87
1288. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. ansatte ved sykehus i landet som mister jobbene sine, besvart av helse- og omsorgsministeren	89
1289. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. skytevåpen med 3D-printere, besvart av justis- og beredskapsministeren	89
1290. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. Humanistskolen, besvart av kunnskapsministeren	90
1291. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. pensjonskostnader, besvart av helse- og omsorgsministeren	91
1292. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. Nussir ASA, besvart av miljøvernministeren	92

	Side
1293. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. Tollvesenet sin kontroll- og ekspedisjonseining i Måløy i Sogn og Fjordane, besvart av finansministeren	93
1294. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. saksbehandlingstid for småkraftverk, besvart av olje- og energiministeren	94
1295. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. øyespesialister i Follo-regionen, besvart av helse- og omsorgsministeren	95
1296. Fra stortingsrepresentant Svein Harberg, vedr. akuttberedskap for barn, besvart av helse- og omsorgsministeren	96
1297. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. dyrevelferd, besvart av landbruks- og matministeren	97
1298. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. rettshjelpsmeldingen, besvart av justis- og beredskapsministeren	97
1299. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. arbeidsinnvandring, besvart av arbeidsministeren	98
1300. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bremsekontroll og test av bremses på tunge kjøretøy, besvart av samferdselsministeren	99
1301. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. drosjer og bompenger, besvart av samferdselsministeren	100
1302. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. overvåkningen av Nordnesfjellet, besvart av olje- og energiministeren	100
1303. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. søknad om uføretrygd, besvart av arbeidsministeren	101
1304. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. bjørn i Engerdal, besvart av miljøvernministeren	102
1305. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. fri rettshjelp, besvart av justis- og beredskapsministeren	103
1306. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. prosjektfinansiering i Nasjonal Transportplan 2014-2023, besvart av finansministeren	103
1307. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. mva. på jakt og fiske, besvart av finansministeren	104
1308. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. saksbehandlingstiden ved KOFA, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	105
1309. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. jernbaneplanene i Moss, besvart av samferdselsministeren	105
1310. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. straffegjennomføringsloven, besvart av justis- og beredskapsministeren	106
1311. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. bygging av driftsbygninger, besvart av landbruks- og matministeren	106
1312. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. grunnstipend, besvart av kunnskapsministeren	107
1313. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. Scandinavian Star, besvart av justis- og beredskapsministeren	108
1314. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. politiliasjon i Pakistan, besvart av justis- og beredskapsministeren	109
1315. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. taxiløyver i fylkene, besvart av samferdselsministeren	109
1316. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. ny parkeringslov, besvart av samferdselsministeren	111
1317. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. såkornfond, besvart av nærings- og handelsministeren	111

	Side
1318. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. talegjenkjenning, besvart av arbeidsministeren	112
1319. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. tuberkulose, besvart av utviklingsministeren	113
1320. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. unntak fra delingsforbudet i jordloven, besvart av landbruks- og matministeren	114
1321. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. barneekteskap, besvart av utenriksministeren	115
1322. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. våpen ved hjelp av 3D-printer, besvart av justis- og beredskapsministeren	116
1323. Fra stortingsrepresentant Jan Bøhler, vedr. forlenging og utviding av områdesatsingene for å utjevne forskjeller i storbyene, besvart av miljøvernministeren	116
1324. Fra stortingsrepresentant Steinar Reiten, vedr. villedende matmerking, besvart av helse- og omsorgsministeren	117
1325. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. LAR-behandling i fengselet, besvart av helse- og omsorgsministeren	119
1326. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. årets jordbruksoppgjør, besvart av landbruks- og matministeren	120
1327. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. Kaasa-utvalgets innstilling, besvart av helse- og omsorgsministeren	121
1328. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. tilsynsmyndigheten, besvart av kunnskapsministeren	121
1329. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. gjeldsnivået i kommunene, besvart av kommunal- og regionalministeren	122
1330. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. utbyggingen av Guolas kraftverk, besvart av landbruks- og matministeren	123
1331. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. avgifter på drivstoff, besvart av finansministeren	124
1332. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. kulturutredning, besvart av kulturministeren	125
1333. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Statnett, besvart av olje- og energiministeren	126
1334. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. Mahan Air, besvart av utenriksministeren	127
1335. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. politiregisterloven, besvart av justis- og beredskapsministeren	128
1336. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. bivirkninger med vaksiner, besvart av helse- og omsorgsministeren	129
1337. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. dobbeltbeskatningssaker (såkalte MAP-saker) mellom Norge og Danmark, besvart av finansministeren	130
1338. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. klimavirkninger av Avinors og Kystverkets planer, besvart av samferdselsministeren	131
1339. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. styrehonorar for styreverv, besvart av nærings- og handelsministeren	132
1340. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. lovverk for småbåter, besvart av nærings- og handelsministeren	132
1341. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. Tollvesenet og scannere, besvart av finansministeren	134

	Side
1342. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. stenging av politikontor, besvart av justis- og beredskapsministeren	134
1343. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. jordeiere som leier ut landbruksjord, besvart av finansministeren	135
1344. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. dekning av pasientreiser, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
1345. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. benskjørhet, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
1346. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. mammografi, besvart av helse- og omsorgsministeren	138
1347. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. årsakene til språkskiftet frå nynorsk til bokmål, besvart av kunnskapsministeren	138
1348. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. pengeinnsamling, tigging og områder, besvart av justis- og beredskapsministeren	139
1349. Fra stortingsrepresentant Sverre Myrli, vedr. Eidsvoll stasjon, besvart av samferdselsministeren	140
1350. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. utlån til små og mellomstore bedrifter i Norge, besvart av finansministeren	141

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1201 - 1350) for sesjonen 2012-2013.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Amundsen, Per-Willy (FrP)	1222
Andersen, Karin (SV)	1268, 1269, 1279, 1280
Anundsen, Anders (FrP)	1231, 1265, 1288, 1294
Aspaker, Elisabeth (H)	1261
Bjørnflaten, Anne Marit (A)	1285
Bredvold, Per Roar (FrP)	1223, 1224, 1297, 1311, 1343, 1331
Bøhler, Jan (A)	1323
Dahl, André Oktay (H)	1263, 1264, 1313, 1314
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	1209, 1278
Eriksson, Robert (FrP)	1214, 1215, 1257
Flåtten, Svein (H)	1307, 1308
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	1211, 1248, 1292
Giltun, Vigdis (FrP)	1208
Gitmark, Peter Skovholt (H)	1225, 1319, 1334
Graham, Sylvi (H)	1262, 1295, 1318
Grande, Trine Skei (V)	1204, 1239, 1240, 1254, 1270, 1298, 1299,
Grimstad, Oskar J. (FrP)	1221, 1244
Grøtting, Olov (Sp)	1220
Gundersen, Gunnar (H)	1234, 1236, 1304, 1337
Gustavsen, Laila (A)	1260
Hagesæter, Gjermund (FrP)	1286, 1329
Hanekamhaug, Mette (FrP)	1290
Harberg, Svein (H)	1296
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	1217, 1229, 1255, 1327
Hoksrud, Bård (FrP)	1227, 1235, 1252, 1272, 1301, 1300, 1315,
Horne, Solveig (FrP)	1246
Høie, Bent (H)	1291
Håbrekke, Øyvind (KrF)	1332
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	1303
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	1330
Kjos, Kari Kjønnaas (FrP)	1336, 1344, 1345
Korsberg, Øyvind (FrP)	1218, 1302
Kristiansen, Ivar (H)	1253, 1333
Leirstein, Ulf (FrP)	1206, 1207, 1241, 1242, 1276, 1283, 1310,
Lødemel, Bjørn (H)	1232, 1293, 1347
Micaelsen, Torgeir (A)	1259
Michaelsen, Åse (FrP)	1226
Myrli, Sverre (A)	1349
Nesvik, Harald T. (FrP)	1251, 1317
Olsen, Per Arne (FrP)	1284
Pettersen, Tage (H)	1213, 1230
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	1243, 1258, 1325

Reiten, Steinar (KrF)	1210, 1287, 1324
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	1228, 1233, 1321, 1322
Rytman, Jørund (FrP)	1256
Schou, Ingjerd (H)	1245
Sjøli, Sonja Irene (H)	1346
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	1201, 1202, 1237, 1238, 1266, 1267, 1282,
Sortevik, Arne (FrP)	1212, 1216
Svendsen, Kenneth (FrP)	1250
Tenden, Borghild (V)	1203, 1205, 1350
Thorsen, Bente (FrP)	1312
Trældal, Torgeir (FrP)	1274, 1275, 1277, 1320, 1326
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	1219, 1271, 1281
Vaksdal, Øyvind (FrP)	1247, 1249
Valen, Snorre Serigstad (SV)	1273
Werp, Anders B. (H)	1289, 1335, 1348

Dokument nr. 15:9

(2012-2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1201

Innlevert 19. april 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 26. april 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Den siste tiden har prisene på klimakvoter i EUs kvotemarked falt betydelig. I EU har flere forsøk på tiltak ikke lyktes, og i følge Aftenposten 19.04.13 frykter flere aktører at kvotemarkedet i praksis kan kollapse.

Hvor stor beholdning ubrukte EU-kvoter har regjeringen på lager, og hva er antatt verditap på denne sammenlignet med anslag i tidligere års statsbudsjett, samt hvor alvorlig mener statsråden situasjonen er?»

Svar:

Den senere tiden har kvoteprisen i det europeiske kvotesystemet vært svært lav. EU-kommisjonen har lagt fram forslag til tiltak som kan øke kvoteprisen, men det er foreløpig uklart om disse vil bli gjennomført. Lav økonomisk aktivitet, som har gitt mindre utslipp enn forventet, er en vesentlig årsak til den lave kvoteprisen. Et så lavt prisnivå som er nå, vil imidlertid svekke insentivene til utvikling og bruk av ny og mer klimavennlig teknologi. Norge støtter Europakommisjonens fremstøt for å finne effektive tiltak som kan gi høyere kvotepris. Regjeringen har i brev til Europakommisjonen gitt uttrykk for dette. Høyere pris er viktig for å styrke tilliten til kvotehandel som et virkningsfullt klimapolitisk instrument.

Alle kvotene Norge hadde satt av for salg for perioden 2008-2012 er allerede solgt i markedet. I perioden 2013-2020 vil salget av kvoter koordineres mellom EU-landene blant annet ved at EU bestemmer tidspunktet for auksjonering. Ifølge det reviderte kvotedirektivet skal salg av kvoter skje ved auksjoner. Alle land som er med i det europeiske kvotesystemet vil få en viss andel av den totale mengden kvoter som blir solgt, også Norge. Kvoter som ikke tildeles vederlagsfritt, skal selges i det europeiske markedet. Mengden av kvoter som skal selges, vil bli bestemt når total kvotemengde og den totale mengde vederlagsfrie kvoter er fastlagt. Kommisjonen vil deretter fordele mengden av kvoter som kan selges mellom landene etter en bestemt fordelingsnøkkel.

I Prop. 1 S (2012-2013), Proposisjon til Stortinget (forslag til stortingsvedtak) for budsjettåret 2013 ble det på usikkert grunnlag anslått et årlig salg på om lag 6,1 mill. kvoter i perioden 2013-2020. Det ble tatt utgangspunkt i prisene sommeren 2012 og lagt til grunn en pris på 56 kroner, noe som ville gi en inntekt på om lag 345 mill. kroner i 2013. Dagens kvotepris ligger på om lag halvparten av dette, og dersom prisen holder seg på dette nivået vil inntekten fra et kvotesalg i 2013 bli betydelig redusert.

SPØRSMÅL NR. 1202**Innlevert 19. april 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 2. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Flere sykehus sliter med røde tall samtidig som de trenger å spare opp overskudd for å kunne investere i ny bygningsmasse, delvis pga. vedlikeholdsbehov og delvis pga. behov for økt kapasitet. Dette skaper en nærmest umulig situasjon. I følge NRK Rogaland 19.04.12 vil kutt i driften ved Stavanger Universitetssykehus medføre økte ventelister.

Hvilken koordinering har myndighetene på at innsparinger et sted ikke medfører utgiftsøkninger på andre budsjetter, i dette tilfelle blant annet sykelønn?»

Svar:

Det har vært en vekst i bevilgningen til spesialisthelsetjenesten gjennom flere år. Bevilgningen dekker alle helseforetakets kostnader, også kostnader knyttet til investeringer. Gjennom basisbevilgningen får Helse Vest RHF overført om lag 1 mrd. kroner årlig til investeringer. I tillegg til disse midlene kan helseforetakene også søke om lån til investeringsformål. De regionale helseforetakene har et ansvar for å fordele bevilgningen mellom helseforetakene. Slik bør

det også være. Jeg mener at beslutninger om lokale prioriteringer og organisering av tjenestene best tas nært de det gjelder.

Som helseminister setter jeg krav og rammer for helseforetakene. Til grunn for disse føringene ligger det i tillegg til faglige og økonomiske hensyn, også vurderinger knyttet til sektorens samfunnsansvar. Gjennom foretaksmøte og oppdragsdokument for Helse Vest RHF i 2013 har jeg formidlet en klar målsetning om at gjennomsnittlig ventetid for behandling i spesialisthelsetjenesten skal reduseres. Dette vil gi pasienter raskere behandling, men vil blant annet også kunne bidra til å redusere utgifter til sykepengen.

Et annet konkret eksempel på koordinering mellom flere sektorer er ordningen ”Raskere tilbake”. Gjennom denne ordningen kan pasienter som er sykmeldt, eller står i fare for å bli sykmeldt, få raskere tilbud om behandling. Dette er til fordel for pasienten, men kan også gi en gevinst for samfunnet som helhet i form av økt verdiskapning i arbeidslivet og reduserte utgifter til sykepengen.

SPØRSMÅL NR. 1203**Innlevert 19. april 2013 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 2. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«På hvilke måter forsikrer statsråden seg at Bærum sykehus får tilstrekkelige midler til nødvendig vedlikehold og drift, og er statsråden enig i at det bør være stedlig ledelse ved hver avdeling på sykehuset?»

BEGRUNNELSE:

I et svar til spørsmålsstiller høsten 2011 skriver daværende helseminister, Anne-Grete Strøm-Erichsen:

«Jeg kan forsikre representanten om at vi fortsatt har behov for et sterkt Bærum sykehus.»

Dok. nr. 15:1968 (2010-2011).

Samtidig har Vestre Viken HF, stor frihet til å finne gode løsninger lokalt. Bærum sykehus skal være et lokalsykehus med akuttfunksjoner og fødeavdeling. Flere ved Bærum sykehus er nå bekymret for utviklingen ved sykehuset, blant annet fordi stillinger kuttes, det er mye gammelt utstyr, avdelinger svekkes og legges ned og flere funksjoner overføres til Drammen sykehus. Bærum sykehus sliter også med et betydelig etterslep på vedlikehold av bygningsmassen. Det mangler også stedlig ledelse på flere avdelinger blant annet avdeling for Medisinsk diagnostikk og avdeling for Intern Service. Stedlig ledelse

har stor betydning for miljøet og motivasjonen og mangel på stedlig ledelse i flere avdelinger medfører at sykehusdirektøren ikke har full råderett over ressursene i sykehuset. Det skaper vanskeligheter i administrasjonen av sykehuset.

Bærum sykehus har i dag et vedlikeholdsbudsjett på kr. 800 000, mens dagens behov for vedlikehold er beregnet av Multikonsult til kr. 300 millioner. I følge prognosene risikerer Bærum sykehus å måtte legge ned dersom ikke vedlikeholdet gjennomføres.

Summen av alt dette gjør Bærum sykehus til en mindre attraktiv arbeidsplass. I styringsdokumentet for Vestre Viken tillater man at klinikker som kommer ut med et positivt resultat kan beholde dette til investeringer i utstyr og kompetanseheving, men forutsetningen er at hele Vestre Viken går med overskudd. Det er lite trolig at helseforetaket vil gå med overskudd i overskuelig fremtid blant annet på grunn av bygging av nytt Drammen sykehus.

Svar:

Stortinget avgjør bevilgningene til sykehusformål. Stortinget har besluttet at bevilgningene gis til de fire helseregionene som igjen har sørge-for-ansvaret for innbyggerne i sin region. Tidligere var det ikke bevilget aktivitetsvekst og det var store underskudd. Nåværende Stortingsflertall har imidlertid valgt å øke bevilgningene med i alt 12 mrd. siden 2005. Som helseminister utøver jeg min styring av helseforetakene gjennom oppdragsdokument og foretaksmøter. Styrene for de regionale helseforetakene er ansvarlige for å sikre at befolkningen har tilgang til gode spesialisthelsetjenester innenfor de krav og rammer som er satt. Helse- og omsorgsdepartementet følger opp

de regionale helseforetakene gjennom året med faste oppfølgingsmøter, månedlige rapporteringer og årlig melding. Helseforetaksmodellen gir foretakene stor grad av selvstendighet til å avgjøre hvordan målene for virksomhetene skal nås lokalt.

Jeg er opptatt av at Bærum sykehus fortsatt skal være et trygt og godt sykehus. Bærum sykehus er en del av Vestre Viken HF, og det er Vestre Viken HF som er ansvarlig for å fordele budsjettet internt i foretaket. Helse- og omsorgsdepartementet mottar månedlige rapporteringer fra de regionale helseforetakene på indikatorer på kvalitet, aktivitet, bemanning og økonomi. Denne rapporteringen er begrenset til helseforetaksnivå. Jeg er godt kjent med at det er utfordringer i Vestre Viken HF knyttet til å komme i økonomisk balanse. Samtidig er jeg kjent med at Helse Sør-øst RHF har satt av ekstra midler til vedlikehold i Vestre Viken i 2013, utover det ordinær fordeling av inntektene skulle tilsi.

Helseforetakene har organisert seg på ulike måter, og det kan være situasjoner der det ikke er hensiktsmessig med stedlig ledelse på hver enkelt geografisk enhet. Dette mener jeg ledelsen ved det enkelte helseforetak er best egnet til å vurdere. Det avgjørende er at virksomheten velger en organisering som medfører klare ansvarslinjer både faglig og ledelsesmessig.

Siste rapportering fra Helse Sør-øst RHF tilsier at Vestre Viken HF vil levere et positivt resultat i mars. Dette er bra, men det gjenstår fortsatt betydelige utfordringer. Helse- og omsorgsdepartementet følger situasjonen løpende, og jeg vil kalle inn Helse Sør-øst RHF sammen med Vestre Viken HF til et eget oppfølgingsmøte i nær framtid.

SPØRSMÅL NR. 1204

Innlevert 19. april 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 29. april 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Mener statsråden at NAV, etter folketrykkløven §§ 9-11 og 9-11 a, har mulighet til å ta individuelle hensyn ved utdeling av graderte pleiepenger, og hvilken hjemmel har NAV til å sette en grense på 3,75 timer?»

BEGRUNNELSE:

§§ 9-11 og 9-11a, omhandler rett til pleiepenger, og Kaasa-utvalget har satt fokus på den vanskelige situasjonen foreldre til barn som er alvorlig syke og funksjonshemmede er i og et enstemmig utvalg gikk inn for et smidigere regelverk. Likevel er det flere pårørende som opplever at NAV i dag har en lang strengere praksis og at rommet for skjønn er blitt mindre.

I VG 18. april kan vi lese at foreldrene til en dødssyk 13 år gammel gutt mister retten til pleiepenger fordi gutten går på skole. Skole for gutten gir han økt livskvalitet og foreldrene et avbrekk i hverdagen. Foreldrene ønsker å gi gutten sin høyest mulig livskvalitet den tiden han har igjen å leve og har ikke ønsket institusjonsplass for gutten. Gutten har behov for tilsyn døgnet rundt. Fordi gutten har en "svært alvorlig og progredierende sykdom", har guttens foreldre mottatt pleiepenger fra NAV. Pleiepenger er ment å være en erstatning for tapt arbeidsinntekt.

Grunnen til avslaget på pleiepenger er at gutten går fem timer på spesialskole og at NAV mener at foreldrene da kan arbeide mer enn 50 %. Foreldrene har en omfattende omsorgsbyrde da gutten er 100 % pleietrengende. Gutten må medisineres seks ganger i døgnet og sonderes fem ganger i døgnet. Foreldrene bruker tid på transport til og fra skolen, møtevirksomhet med hjelpeapparat og sykehus, og annen oppfølging av gutten på dagtid. Foreldrene er også i konstant akutt beredskap kveld og natt. Det betyr kontinuerlig stell, pleie og medisinering de 20 timene i døgnet gutten ikke er på skolen. Det vil derfor være svært vanskelig å kombinere denne omsorgsbyrden med mer enn 50 % jobb. I følge NAVs saksbehandlere kan ikke et alvorlig sykt barn være på skolen mer enn 3,75 timer hver dag, før foreldre vurderes til å kunne jobbe mer enn 50 % som igjen betyr bortfall av pleiepenger. Det tas ingen individuelle hensyn og dette begrunnes med at alle skal behandles likt. Arbeidsminister Huitfeldt uttalte til VG 18. april i år at bestemmelsen om at 50 % gradering av pleiepenger er absolutt, samtidig sier hun:

«Vi har tidligere fått vite at foreldre til alvorlige syke barn som i perioder kan gå på skole eller barnehage på gode dager, har mistet pleiepenger. Dette har vi ryddet opp i, slik at ingen fratras penger på det grunnlaget».

Svar:

Foreldre til barn med livstruende eller annen svært alvorlig sykdom kan få pleiepenger etter folketrygdloven § 9-11. Det er et vilkår at medlemmet av hensyn til barnet må oppholde seg i en helseinstitusjon mens barnet er innlagt, eller må være hjemme fordi barnet trenger kontinuerlig tilsyn og pleie.

Fram til 2006 var det begrensede muligheter til å gradere pleiepenger. Tilbakemeldingene til etaten tilsa at graderingsmuligheten var for snever, foreldrenes kontakt med arbeidslivet ble svekket, og barna mistet muligheten til å delta delvis i aktiviteter sammen med andre barn.

Fra 1. januar 2006 ble det derfor tatt inn en egen bestemmelse om dette i folketrygdloven § 9-11a. Etter denne bestemmelsen kan det ytes graderte pleiepenger der barnet trenger kontinuerlig tilsyn og pleie,

men omsorgsbehovet kan dekkes ved tilfredsstillende tilsynsordning deler av dagen eller noen dager i uken. Ytelsen kan graderes ned til 50 prosent, jf. folketrygdloven § 9-11a.

Det følger videre av regelverket at foreldrene ikke skal ha pleiepenger i perioder der det nødvendige tilsynet og pleien av barnet ivaretas av andre. I lovteksten står det uttrykkelig at pleiepenger graderes ned mot 50 prosent. Etter fast praksis måles dette opp mot en normal arbeidsdag/arbeidsuke, dvs. en arbeidsdag på 7,5 timer og en arbeidsuke på 37,5 timer. Denne praksisen er stadfestet av Trygderetten. Dette innebærer at dersom det er etablert en tilsynsordning på mer enn 50 prosent av normal arbeidsdag/arbeidsuke, hvilket ville innebære pleiepenger på mindre enn 50 prosent, så faller retten til pleiepengene bort. Graderte pleiepenger kan altså ytes mellom 100 og 50 prosent. Arbeids- og velferdsetaten har ikke anledning til å yte pleiepenger med lavere grad enn 50 prosent.

Jeg er for øvrig kjent med en henvendelse fra Sivilombudsmannen til Arbeids- og velferdsdirektoratet om gradering av pleiepenger. Henvendelsen har utgangspunkt i en konkret sak om pleiepenger til et foreldrepar som har vært behandlet i Arbeids- og velferdsetaten og i Trygderetten, der Sivilombudsmannen tar til orde for at også nødvendig reisetid til og fra arbeid skal hensyntas i fastsettelse av graderingen. På bakgrunn av henvendelsen fra Sivilombudsmannen er direktoratet nå i ferd med å gjennomgå praktiseringen av regelverket for graderte pleiepenger. Dersom direktoratet finner at praksis bør endres, legger jeg til grunn at direktoratet tar dette opp med departementet.

Representanten viser til min uttalelse til VG 18. april om at vi har ryddet opp i problemstillingen rundt retten til pleiepenger når svært syke barn på gode dager er i barnehage eller på skole. På bakgrunn av brev fra departementet om saken, har Arbeids- og velferdsdirektoratet gitt retningslinjer som fastslår at pleiepenger ikke skal reduseres eller stanses når et sykt barn enkelte ganger besøker avlastningsordningen på gode dager, og disse besøkene er sporadiske, uregelmessige og av kort varighet. Slike besøk er dermed ikke å anse som "etablert tilsyns- eller avlastningsordning" som nevnt i § 9-11a.

Jeg viser til Meld. St. 29 (2012-2013) Morgendagens omsorg fra Helse- og omsorgsdepartementet der det framgår at regjeringen i tråd med anbefalinger i Hagen-utvalgets og Kaasa-utvalgets utredninger vil utforme en politikk som skal bidra til at pårørende blir verdsatt og synliggjort, og som gir økt likestilling og mer fleksibilitet. Ifølge Meld. St. 29 vil det i første fase av programmet for en aktiv og framtidsrettet pårørendepolitikk legges vekt på tiltak som støtter pårørende og styrker samspeillet mellom helse- og om-

sorgstjenesten og pårørende. I neste fase utredes spørsmål om endringer i de økonomiske kompensasjonsordningene og permisjonsbestemmelsene. Dette arbeidet vil skje i samarbeid mellom Helse- og omsorgsdepartementet og mitt departement.

Til slutt vil jeg nevne at familier som har barn med store pleie- og omsorgsbehov har krav på nød-

vendig hjelp og tiltak fra kommunen etter helse- og omsorgstjenesteloven. Dette kan innebære hjemme-sykepleie, avlastning, praktisk bistand, habilitering/rehabilitering osv. Foreldre kan også søke kommunen om kommunal omsorgslønn for oppgaver de utfører som kommunen ellers skulle hatt ansvaret for.

SPØRSMÅL NR. 1205

Innlevert 19. april 2013 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 26. april 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å forsikre seg om at kommunene er klare til å gi alle fosterhjem tilstrekkelig og god veiledning når ansvaret overføres fra Bufetat til kommunene?»

BEGRUNNELSE:

Veiledning av fosterhjem er en oppgave som i 2013 i større grad skal overføres fra staten ved Bufetat til den enkelte kommune. Fosterhjem er et hovedsatsningsområde for norsk barnevern, og derfor bygges barneverninstitusjoner ned og arbeidet med å rekruttere fosterhjem er intensivert. I tillegg har man også bygget ned arbeidet med statlige ungdomsfamilier som har mottatt særskilt oppfølging. Det uttalte ønsket er at de fleste barn som av ulike årsaker ikke kan bo hos sine foreldre skal bo i "vanlige" kommunale fosterhjem. Nedbyggingen av institusjoner og ungdomsfamilier har medført at mange fosterhjem i dag har barn med større behov enn hva som var vanlig tidligere og det vil føre til økt behov for veiledning og støtte. Faglig veiledning utover saksbehandlers obligatoriske oppfølging, som ofte er av praktisk/administrativ karakter, er nødvendig. De fleste kommunale barnverntjenester har ikke hatt kapasitet til dette og Bufetat har derfor flere steder veiledet fosterhjemmene, selv om loven sier at dette er en kommunal oppgave. I 2013 trapper Bufetat kraftig ned dette arbeidet og veilederne ansatt i etaten blir omstilt til andre oppgaver. Flere kommuner mener de ikke er klar for å overta veiledningsoppgavene og flere kommuner har opplevd informasjonen om at tilbudet legges ned uklar og mangelfull.

Spørsmålsstiller er bekymret for hvordan fosterhjemmene skal sikres tilstrekkelig og god veiledning, når kommunenes saksbehandlere signaliserer at de

ikke har kapasitet til omfattende veiledning av fosterforeldre i tillegg til andre oppgaver. Kommunen mener også at de ikke har hatt den nødvendige tid til å planlegge igangsetting av dette arbeidet selv og at de mangler de nødvendige ressursene. Mange fosterhjem vil ha behov for mer veiledning enn gruppeveiledning gjennom Trygg Basemodellen, som er Bufetats gjenværende tilbud. Det er derfor bekymring for at mange fosterhjem ikke vil få den oppfølging de trenger og at det kan føre til at flere fosterhjem sier opp avtalen med de belastninger det medfører for barnet. Mangel på tilstrekkelig oppfølging av fosterhjem vil også gjøre det enda vanskeligere å rekruttere fosterhjem.

Svar:

I likhet med stortingsrepresentant Tenden er jeg opptatt av at fosterforeldre får tilstrekkelig og god veiledning. Jeg vil i den forbindelse vise til Prop. 106 L (2012-2013) Endringer i barnevernloven, som Regjeringen la frem for Stortinget til behandling 5. april 2013. Fosterhjemsområdet drøftes i meldingsdelen, herunder oppfølging og veiledning av fosterforeldre. Videre inneholder proposisjonen lovforslag om blant annet å styrke barns rettssikkerhet i fosterhjem.

I Prop. 106 L uttrykkes Regjeringens mål med fosterhjemsarbeidet slik: "Å ha nok fosterhjem med en kvalitet som gir den grunnleggende trygghet, stabilitet, omsorg og utvikling som barnet har behov for.

Fosterhjemmet skal legge til rette for barnets medvirkning og ivareta barnets rett til å bli hørt". En forutsetning for å nå dette målet, er at fosterforeldrene får god oppfølging og veiledning. Dette vil gjøre fosterforeldrene tryggere i sin rolle som omsorgspersoner, styrke motivasjonen deres og redusere risiko-

en for at fosterbarn opplever nye brudd og må flytte til et annet hjem.

Etter barnevernloven er ansvaret for å gi fosterforeldre oppfølging og veiledning delt mellom stat og kommune. Statlig regional barnevernmyndighet har ansvaret for at fosterforeldrene får nødvendig opplæring og generell veiledning. Bufetats tilbud om generell veiledning gis som regel i form av gruppeveiledningen etter modellen ”Trygg base”. Det foreligger ingen planer om at ansvaret for å tilby fosterhjem generell veiledning skal overføres fra statlig barnevern til kommunene. Tvert imot understreker Regjeringen i Prop. 106 L betydningen av at statlig regional barnevernmyndighet sikrer god kvalitet i den generelle veiledningen til fosterforeldre, og proposisjonen signaliserer økt vekt på kunnskapsbasert gruppeveiledning.

Statens ansvar for å tilby generell veiledning er avgrenset mot den kommunale barneverntjenestens veiledningsansvar. Barneverntjenesten er ansvarlig for å gi fosterforeldrene individuell opplæring og veiledning knyttet til det enkelte barnets behov. De fleste kommuner står selv for denne veiledningen, men det er også mulig for kommunen å bruke andre til å utføre veiledningen. Bufetat har i noen grad tilbudt slik veiledning, selv om det etter barnevernloven er kommunens ansvar. Det har imidlertid vært store regionale forskjeller i kvalitet og omfang på Bufetats tilbud.

Prop. 106 L legger på denne bakgrunn vekt på at Bufetats faglige ansvar i praksis skal samsvare med etatens ansvar etter barnevernloven. Dette er også

fulgt opp i departementets tildelingsbrev for 2013 til Barne-, ungdoms- og familieetaten. Her fremgår det at Bufetat skal videreutvikles slik at etaten utvikler de lovpålagte oppgavene og i liten grad finansierer ikke-lovpålagte oppgaver.

Det å begrense statlig barnevernsmyndighet til de oppgaver som er lovpålagt for staten, og på samme måte presisere hvilke oppgaver på barnevernsområdet som er et kommunalt ansvar, vil etter min vurdering også bidra til å fjerne noe av grunnlaget for kritikken som har blitt reist mot det statlige barnevernet om innblanding i det som er kommunalt ansvar.

Tildelingsbrevet presiserer at berørte kommuner skal gis anledning til å uttale seg om planlagte endringer i tilbudet til kommunene, og kommunene skal varsles i god tid før endringene trer i kraft. På denne måten skal de få mulighet til å tilpasse seg. Etaten skal i omstillingsarbeidet så langt som mulig ta hensyn til kommunenes ulike forutsetninger for å ivareta tiltak og tjenester som statlig regional barnevernmyndighet tidligere har gitt tilbud om.

Jeg vil avslutningsvis fremheve at Regjeringen de siste årene har prioritert øremerkete midler til det kommunale barnevernet. Dette har gitt barnevernet et betydelig ressursløft. Regjeringens satsing har tilført kommunene 850 nye stillinger. Det er de tre siste årene i tillegg gitt til sammen 108 millioner til kompetanseheving av de ansatte i barnevernet. Regjeringens barnevernløft kommer også kommunens fosterhjemsarbeid til gode, og setter kommunene i stand til enda bedre oppfølging og veiledning av fosterforeldrene.

SPØRSMÅL NR. 1206

Innlevert 22. april 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 26. april 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«En rekke embetspersoner som aldri har signert og avgitt embetsed/forsikring etter Grunnloven har virket i sitt embete og fattet beslutninger. En person uten embetsed har ikke etter lov og Grunnloven rett til å innta noe embete.

Hva mener justisministeren bør bli konsekvensen av alle de handlinger disse personene har gjort i embetstiden samtidig som man ikke hadde oppfylt lovens krav om avgitt ed?»

BEGRUNNELSE:

Norges dommere skal avgi dommerforsikring, jf. domstolloven § 60. Dette er et prinsipp som utledes av grunnlovens paragraf 21, som foreskriver en embetsed for norske embedsmenn.

Det har den senere tid blitt reist en debatt om norske dommers mangel på edsavleggelse. I 2008 var det anslått at 500 av 800 dommere manglet korrekt avgitt embetsed.

Flere kilder spørsmålsstiller har vært i kontakt med hevder at dette vil kunne få dramatiske følger for

dommer avgitt av dommere uten korrekt avlagt dommerforsikring. I ytterste konsekvens hevdes det at slike dommer vil måtte settes til side.

Høyesterett avsa den 26. juni 2012 kjennelse i den såkalte Flexipedsaken. Kort fortalt går en del av kjennelsen ut på at det i norsk rett ikke er noe krav til at en dommer skal signere og avgi dommerforsikring etter domstoloven § 60.

Til tross for denne kjennelsen fortsetter DA å kreve signering og innsendelse av dommerforsikring. Spørsmålsstiller har fått informasjon om at samtlige nyutnevnte dommere fra kjennelsen og frem til nå blitt avkrevd dommerforsikring etter domstolslovens § 60.

Denne problemstillingen er nå anket inn til menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg. Domstolen har mulighet til å erklære Norges praksis for lovstridig.

Svar:

Etter Grunnloven § 21 skal embetsmenn avlegge embetsed eller embetsforsikring. Nærmere regler om avlegging av embetsed og embetsforsikring er gitt ved lov 22. mai 1981 nr. 23 om embetsed. Embetseder oppbevares ved Statsministerens kontor.

På bakgrunn av begrunnelsen for spørsmålet tolker jeg stortingsrepresentanten slik at han egentlig

stiller spørsmål om dommerforsikringer, jf. domstoloven § 60.

Domstoloven § 60 stiller krav om at alle dommere, unntatt meddommere og skjønnsmenn, skal avgi skriftlig forsikring. Denne må ikke forveksles med embetseden eller embetsforsikringen som skal avlegges etter Grunnloven § 21. Dommerforsikringer oppbevares av Domstoladministrasjonen.

Dokumenterte dommerforsikringer har manglet for flere dommere. Det kan ikke slutes fra dette at vedkommende dommere ikke har avgitt forsikring. Det har opp gjennom årene vært vekslende rutiner for innhenting og oppbevaring av slike dommerforsikringer. Ettersom det ikke har latt seg gjøre å finne igjen alle dommerforsikringer fra tiden før Domstoladministrasjonen ble opprettet og fikk ansvaret for å innhente og oppbevare slike, har Domstoladministrasjonen anmodet de dommere hvis forsikring ikke har latt seg oppspore, om å signere nye forsikringer.

Høyesterett avsa en kjennelse om dommerforsikringer 26. juni 2012 der spørsmålet i saken var om dommerforsikring var avgitt og om eventuelt manglende forsikring er en absolutt opphevelsesgrunn fordi «at retten ikke var lovlig sammensatt». Høyesterett fastslo at manglende forsikring under ingen omstendighet kan være en absolutt opphevelsesgrunn, verken etter tvisteloven eller straffeprosessloven.

SPØRSMÅL NR. 1207

Innlevert 22. april 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 3. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil statsråden snarest sørge for å få på plass en forsvarlig nødmeldetjeneste også for døve?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller fremsatte i Dokument nr. 15:1130 (2012-2013) følgende spørsmål til statsråden for besvarelse:

«Viser til statsrådets svar på mitt spørsmål om nødmeldetjeneste, hvor statsråden opplyser om at det eksisterer en midlertidig ordning for døve og hørselshemmede som gjør det mulig å nå nødmeldetjenesten over hele landet både med SMS og gjennom ordningen med teksttelefon for døve. Interesseorganisasjonen for døve kjenner ikke til at det er mulig å sende

nødmelding som SMS. Kan statsråden fortelle hvilket nummer døve skal sende melding til?»

Statsråden repliserte da blant annet følgende:

"For disse brukerne er det etablert et separat nummer for nødmeldinger (1412) som gis prioritet ved formidlingssentralen."

Til Døveforbundet har Telenor uttalt følgende:

«Det finnes i dag ingen nødmeldetjeneste som er basert på SMS, hverken for døve/hørselshemmede eller normalt hørende.»

Og videre:

«Det er prisverdig at Call IT håndterer de «feilsendte» nødmeldingene som kommer inn via SMS til 149 på en god måte.

Da SMS-tjenesten normalt har laveste prioritet i produksjonen på 149 eksts telefonen, kreves det en del flaks i tillegg til spesiell årvåkenhet fra personalet for at dette skal gå bra.»

Det er etter spørsmålsstillers oppfatning meget kritikkverdig at det per dags dato ikke er kommet på plass en forsvarlig nødmeldetjeneste for døve.

Dette vil i ytterste konsekvens kunne få fatale følger, og bør utbedres umiddelbart.

Svar:

Det er helt vesentlig at alle innbyggere skal ha mulighet til å varsle om nødsituasjoner enkelt og raskt.

Innledningsvis vil jeg nevne at mange døve kommuniserer ved hjelp av særskilte teksttelefoner. Dette er spesielle telefonapparater som er montert fast hjemme hos brukeren og hvor kommunikasjonen går skriftlig mellom den døve og en egen Telenorsentral i Mosjøen. Ved denne sentralen arbeider det egne tolker som fungerer som bindeledd mot hørende telefonabonnenter. Sentralen for teksttelefoner i Mosjø-

en kan ved behov selvfølgelig også formidle nødmeldinger fra de døve til de tre nødetatene.

Svært mange døve anvender imidlertid nå ordinære mobiltelefoner og kommuniserer da skriftlig via SMS direkte til andre mobilabonnenter. Slik det er i dag, med mye eldre utstyr ved de forskjellige nødmeldesentralene i Norge, er det enten ikke mulig, eller i alle fall svært vanskelig å melde fra om nødsituasjoner via SMS eller e-post direkte til de ordinære nødmeldesentralene for brannvesenet (110), politiet (112) og ambulansetjenesten (113).

Ved innføringen av nytt Nødnett blir alt teknisk utstyrt fornyet ved nødmeldesentralene hos de tre nødetatene og det nye Nødnettet vil gjøre det lettere å finne frem til gode tekniske løsninger ordninger for å sende frem skriftlige nødmelding fra mobiltelefoner. Nødnett bygges nå i hele landet og skal bli ferdig i 2015.

Den løsningen vi har nå, som hovedsakelig henviser de døve til å bruke teksttelefonen hjemmefra, er ikke lenger god nok. Jeg vil gå i dialog med brukerne, med de tre nødetatene og med direktoratet for Nødkommunikasjon for å finne frem til bedre og mer fremtidsrettede løsninger. De døve må kunne nå nødetatene via SMS. Det er et viktig mål at den nye ordningen kommer på plass senest i løpet av 2015, samtidig med at Nødnettutbyggingen ferdigstilles.

SPØRSMÅL NR. 1208

Innlevert 22. april 2013 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 29. april 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Mange opplever at søknader og innlevert dokumentasjon forsvinner «i NAV-systemet». Når saken etterlyses må dokumentasjon innleveres på nytt. Dette medfører mye frustrasjon, og unødig lang ventetid for å få saker ferdigbehandlet. Det er også uakseptabelt at taushetsbelagte eller personlige opplysninger kommer på avveie.

Når, og hvordan vil statsråden sørge for at det innføres en kvitteringsordning, og et system som sikrer ryddig oppbevaring av innleverte søknader og underlagsdokumentasjon i NAV?»

Svar:

Det er beklagelig hvis Arbeids- og velferdsetatens brukere fortsatt opplever at innlevert dokumentasjon forsvinner og må innleveres på nytt.

Både departementet og Arbeids- og velferdsdirektoratet er svært opptatt av å legge til rette for at dette ikke skjer. Arbeids- og velferdsetaten har derfor allerede iverksatt en lang rekke tiltak for å redusere risikoen for dette, blant annet ved å innføre elektronisk dokumenthåndtering, dvs. at søknader, brev, dokumentasjon mv. på papir blir skannet.

Videre vil Moderniseringsprogrammet for IKT muliggjøre løsninger for å forenkle og forbedre innsendelsen av krav og dokumentasjon til Arbeids- og velferdsetaten. Den første delen av denne løsningen skal etter planen allerede komme i oktober i år. Bru-

kere vil da kunne logge seg på en sikker selvbetjeningsløsning og levere en elektronisk søknad med vedlegg direkte til Arbeids- og velferdsetaten. Bruker vil samtidig med innsendelse få en bekreftelse på at

dokumentet er sendt via samme selvbetjeningsløsning. Dette vil ytterligere redusere risikoen for at dokumenter kommer på avveie.

SPØRSMÅL NR. 1209

Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 26. april 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Jeg viser til statsrådets svar på spørsmål nr. 1171, som ikke er et svar på det jeg spør om. Det vises der til at POD har saken til vurdering.

Mitt spørsmål blir derfor om statsråden mener at politimester Fjærli har overholdt de retningslinjer og krav statsråden viser til i nevnte svar og om statsråden vil avklare dette vesentlig grundigere samt bidra til å informere undertegnede om PODs vurdering i samme sak?»

Svar:

Jeg viser til mitt svar på spørsmål nr. 1171 hvor jeg uttalte at jeg som statsråd ikke går inn vurderingen av enkeltsaker som den representanten viser til. Politidirektoratet har opplyst at de er i dialog med politidistriktet. Jeg har derfor tillit til at Politidirektoratet ivaretar og håndterer saken på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1210

Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Steinar Reiten

Besvart 30. april 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Er statsråden enig med nærings- og handelsministeren i at Nasjonal transportplan 2014-2023 skal brukes som et instrument for mer effektiv tømmertransport, og at dette forutsetter en langt sterkere satsing på utbedring av fylkesvegnettet enn det som nå ligger inne i regjeringens forslag til Nasjonal transportplan 2014 - 2023?»

BEGRUNNELSE:

I et intervju på nettstedet E24 den 20. april presenterer leder i næringskomiteen på Stortinget, Terje Aasland, hovedpunkter i Arbeiderpartiets tiltakspakke for skognæringen. Aasland sier blant annet følgende:

"Vi tar til orde for en nasjonal tømmertransportplan for å utbedre flaskehalsene i veinettet og dermed få en mer effektiv transport av tømmer til fabrikkene."

Nærings- og handelsminister Trond Giske støtter dette utspillet. Han uttrykker at Nasjonal transportplan kan brukes til å lette framkommeligheten for større og lengre vogntog på veiene.

I den nylig fremlagte Meld.St. 26 (2012-2013), Nasjonal transportplan 2014-2023, står det svært lite om spesifikke tiltak for en mer effektiv transport av tømmer. I kapittel 10, som omhandler godstransport, er tømmertransport bare nevnt sporadisk tre ganger: I faktaboksen på s. 178 omtales viktigheten av økt vogntoglengde og totalvekt for Moelven ASA, på s. 181 omtales viktigheten av økt bæreevne på vegnettet for skogsindustrien, og på s. 184 nevnes togtrafik-

ken over Charlottenberg som viktig for tømmertransport.

Samtidig er det en kjensgjerning at en overveide del av de flaskehalsene på vegnettet som lederen i næringskomiteen omtaler, finnes på fylkesvegnettet. Fylkesvegene har gjennomgående en dårligere kvalitet på broer, tunneler, ferjekaier, underganger og bæreevne enn riksveger og europaveger. I rapport 183 fra Statens vegvesen, datert februar 2013, blir det slått fast at det vil koste mellom 45 og 75 mrd. kr å fjerne forfallet på fylkesvegnettet i Norge. Av dette utgjør 22,55 mrd. kr forfall på tunneler, bruer og ferjekaier. Behov for øvrige tiltak på fylkesvegnettet, herunder dekkelegging og reparasjoner av vegfundament, har en prislapp på 32,45 mrd. kr.

Da fagetatene la fram sitt forslag til Nasjonal transportplan 2014-2023, ba de regjeringen om å vurdere et eget program for rehabilitering av fylkesvegnettet. Denne anbefalingen er ikke fulgt opp av regjeringen i Meld.St. 26 (2012-2013). Regjeringen foreslår å tilføre fylkene 10 mrd. kr ekstra til vegvedlikehold fordelt over planperioden, men trekker samtidig tilbake rentekompensasjonsordningen for tiltak på fylkesvegnettet fra og med 2014.

Når representanter for det største partiet i regjeringen tar til orde for en nasjonal tømmertransportplan for å utbedre flaskehalsen i vegnettet, samtidig med at regjeringen legger fram en nasjonal transportplan som nærmest ignorerer problematikken rundt forfall på fylkesvegnettet, framstår dette som dobbeltkommunikasjon.

Svar:

Det er fylkeskommunene selv som bestemmer hvor mye ressurser som skal settes av til investerin-

ger, drift, vedlikehold og forfall/fornyelse av fylkesvegene. Innenfor den økonomiske rammen til Nasjonal transportplan 2014-2023 er det lagt til grunn om lag 20 mrd. kr som statlige tilskudd til fylkesvegene. Dette kommer i tillegg til det som ble lagt inn i rammetilskuddet ved gjennomføring av forvaltningsreformen. Det er innenfor den samlede rammen i NTP 2014-2023 foreslått avsatt 10 mrd. kr for å styrke rammetilskuddet til fylkeskommunene, slik at de blir bedre i stand til å fornye og ruste opp fylkesvegene. Det er også lagt til grunn 7,5 mrd. kr i statlige tilskudd til skredsikring av fylkesvegnettet, og 2,3 mrd. kr skal gå til å dekke forpliktelsene innenfor rentekompensasjonsordningen. Samferdselsdepartementet mener derfor at regjeringens forslag gir fylkeskommunene vesentlig bedre mulighet til å utbedre fylkesvegnettet. Dette gjør at fylkeskommunene gis større mulighet til å prioritere bl.a. bedre fremkommelighet for tømmertransportene.

Jeg vil påpeke at god framkommelighet på riksvegnettet også har stor betydning for tømmertransporten. Både i Nasjonal transportplan 2014-2023 og i de årlige budsjettene er det betydelig satsing på framkommelighet gjennom utbedring av nåværende riksvegnett og bygging av nye anlegg.

Regjeringen har stor forståelse for og ser meget alvorlig på de vanskelighetene som har oppstått i treforedlingsindustrien. Når det gjelder evt. strakstiltak, dvs. i inneværende år, for tømmertransporten/treforedlingsindustrien, viser Samferdselsdepartementet til Revidert nasjonalbudsjett 2013 som regjeringen legger fram 7. mai.

SPØRSMÅL NR. 1211

Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 2. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Viser til statsrådens skriftlige besvarelse nr. 1008, hvor statsråden viser til at WHO's retningslinjer er forsiktige i bruk av diagnostisk utstyr som CT og funksjonell MR da dette også skal kunne anvendes i land med begrensede helseressurser.

Mener virkelig statsråden at Norge er et land med begrensede ressurser og at sammenligningen er relevant?»

BEGRUNNELSE:

I tidligere svar så har statsråden hevdet at vi i Norge skal bruke de beste løsninger og gi den beste behandling.

Viser til at WHO er veldig klar på differensieringen mellom land med begrensede ressurser og industriland (eller lav, middel og høye inntekter)). Statsråden sier videre i sitt svar at retningslinjene til WHO har rådgivende status for medlemslandene. Samtidig som funksjons MRI i veldig liten grad blir brukt i Norge.

Mener virkelig statsråden at man i Norge gir det beste behandlingstilbudet når det ikke utføres funksjons MRI.

Viser for øvrig til følgende link som WHO har utarbeidet som retningslinjer.

<http://www.who.int/violencenjuryrevention/service/traumacare/estchecklist.pdf>

Her anbefales bruk av funksjons CT og MRI.

Svar:

I mitt svar på spørsmål 1008 til skriftlig besvarelse heter det:

”WHOs retningslinjer er derfor forsiktige i sine anbefalinger om bruk av avansert CT og funksjonell MR, men viser til at slike billeddiagnostiske teknikker kan være en del av de enkelte landenes faglige retningslinjer.”

Jeg viser for øvrig til mitt svar på spørsmål nr. 850 til skriftlig besvarelse, der jeg refererer Helsedirektoratets vurdering av bruk av funksjonell MR ved nakkeskader:

”Helsedirektoratets vurdering er at det ikke foreligger vitenskapelig dokumentasjon for bruk av funksjonell MR for å påvise eventuelle båndskader og instabilitet i nakken.”

SPØRSMÅL NR. 1212

Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 30. april 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Hovedfartsåren mellom øst og vest E16 er fremdeles stengt etter raset som gikk onsdag 17.4.2013. Statens vegvesen har 22.4.2013 varslet om stenging i minst én uke. Omkjøringsvei er rv 7 gjennom Hardanger der det nå er stor ekstra trafikkmengde. Riksvei 7 har mange steder dårlig kapasitet og veibrukerne opplever kø og vanskelige forhold.

Hvordan følger Samferdselsdepartementet opp at stenging blir så kortvarig som mulig, at informasjonen om omkjøring blir så god så mulig, og at det settes inn tiltak for å sikre at omkjøringsveier ikke får ekstra kø?»

Svar:

E16 var stengt mellom 17. og 29. april som følge av et steinskred utenfor Stanghelle-tunnelen. Steinmassene slo hull i tunnelportalen og det var en stor utfordring å få ned steinene uten å skade vegen eller jernbanen. For å kunne flytte steinmassene måtte de store steinblokkene sprenge, men frost i bakken gjorde det vanskelig å spyle vekk lausmassene for å få tilgang til steinblokkene. Dette gjorde arbeidet tidskrevende. I tillegg kunne arbeidet bare utføres når det ikke går tog. Sikkerheten for dem som arbeider på

stedet gjorde også at det tok tid. Fjellet måtte renses, boltes og sikres før vegen kunne åpnes igjen.

Det er følgende omkjøringsmuligheter når E16 er stengt ved Stanghelle:

- Rv 13 og fv 7 Voss-Granvin-Norheimsund – Trengereid. Høydegrense: 4,0 m.
- Fv 569 og E39 Dalseid (kryss med E16, 3 km nord for Dale) – Eidsland – Modalen – Romarheim – Knarvik – Bergen. Dette er et godt alternativ for personbiler. Men her er høydegrensen 3,40 meter og lengdegrensen 12,40 meter. Dette er altså ikke noe alternativ for store kjøretøy. På strekningen Dalseid – Eidsland foregår for tiden vegarbeid med stenging av og til. Vegen er stengt på hverdager mellom kl. 10:10 og 12:40. I tillegg kan vegen bli stengt inntil 40 minutter på dagtid.
- Fv 313, Evanger – Nesheim – fv 344 Eksingedalen – Modalen – E39 Romarheim – Bergen.
- Fv 7 og fv 49 Trengereid – Norheimsund – Tørvikbygd – ferje til Jondal – Jondalstunnelen – Odda. Dette er et alternativ for dem som kjører over Haukeli. Høydegrense: 4,00 meter.
- E39 til Os, videre med ferje Hatvik – Venjanaset – fv 48 Eikelandssosen – Mundheim – Gjermundshamn, ferje til Årsnes og videre til

Odda. Dette er et alternativ for dem som kjører E134 over Haukeli.

- For dem som kjører E134 Haukeli kan E134 til Våg og E39 videre til Bergen også være et alternativ.

Det ble informert om disse omkjøringsmulighetene, gjennom www.vegvesen.no, media, vegtrafikk-sentralene og omfattende skilting. I tillegg har det vært manuell hjelp på plass for å hjelpe utenlandske sjåfører som kan ha vanskelig for å lese informasjon på skilt.

Statens vegvesen har gjennomført flere tiltak for å bidra til å redusere ekstra køer på omkjøringsveger:

- Ekstra ferje mellom Brimnes og Bruravik søndag 21. april
- Nedsatt fartsgrense i Tokagjelet på fv 7
- Manuell trafikkdirigering på fv 7 ved Lussandberget, i Granvin og Øystese samt på ferjekaien i Kvanndal
- Kolonnekjøring mellom Kvanndal og Granvin har vært tilpasset ferjetrafikken

SPØRSMÅL NR. 1213

Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Tage Pettersen

Besvart 30. april 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Hvilke tungtveiende sjøverts transportbehov ligger til grunn for at Kystverket avviker kraftig fra kjente dimensjonerende høydebegrensninger for internasjonal skipsfart og reiser krav om 80 meters seilingshøyde i Oslofjorden, og kunne ikke dette eventuelle behovet ivaretas over havner syd for et sted der en eventuell broforbindelse blir plassert?»

BEGRUNNELSE:

Etter hva som er brakt på det rene har Kystverket i forbindelse med konseptvalgutredning for fast forbindelse over Oslofjorden lagt ned krav om minste seilingshøyde på 80 meter. Et slikt høydekrav er vesentlig høyere enn andre steder som må antas å være dimensjonerende i internasjonal skipstrafikk. Storebæltbroen har fri seilingshøyde på 67 meter og er høyeste innløp til Østersjøen. Den er dermed dimensjonerende for skipstrafikken til alle østersjølandene. Regjeringens forslag til Nasjonal transportplan anbefaler utbygging av fergefri E39 mellom Trondheim og Stavanger. I disse planene er 55 meter angitt som seilingshøyder for de store og utfordrende fjordkryssingene.

Svar:

Samferdselsdepartementet har gitt Statens vegvesen i oppdrag å utarbeide en konseptvalgutredning for kryssing av Oslofjorden. Arbeidet skjer i samarbeid med Jernbaneverket og Kystverket. Et sentralt

spørsmål i denne sammenheng er hvilket krav som må settes til seilingshøyde under en eventuell bro.

Farleden inn til Oslo er en av landets mest trafikkerte leder, med i gjennomsnitt 10 – 15 større daglige skipsanløp til Oslo havn. I tillegg kommer trafikken inn til Drammen havn. Dette betyr at det nesten til enhver tid er skip på veg inn eller ut i dette farvannet. Oslo havn har over de senere år også hatt en økning i cruiseanløp, og cruiseskipene øker i størrelse.

Jeg har forelagt representanten Pettersens spørsmål til skriftlig besvarelse for Kystverket. Kystverket framholder at etaten har vært ”opptatt av at en eventuell ny bro over Oslofjorden ikke skal medføre begrensninger for skipstrafikk til Oslo, heller ikke på lang sikt”, og at Kystverket på et tidlig tidspunkt i prosessen med konseptvalgutredningen for kryssing av Oslofjorden ga ”et signal om en brohøyde på 80 meter”.

Kystverket framholder at utgangspunktet for Kystverkets faglig vurdering av krav til brohøyde er hensynet til sikkerhet og fremkommelighet i farvannet. Kystverket gjør vurderinger av hvilken sjøtrafikk som bruker det aktuelle farvannet og fremtidig utvikling på dette området. Krav til brohøyde må imidlertid også ses i sammenheng med tekniske løsninger og kostnader.

Innenfor arbeidet med konseptvalgutredningen er det etablert et eget delprosjekt for vurdering av teknologiske løsninger og kostnader, med fokus på selve kryssingen av Oslofjorden. Kystverket har opplyst at det som følge av delprosjektets arbeid med utfordringer knyttet til tekniske løsninger, landskapstil-

passing og kostnadsnivå så langt, er stilt spørsmål til Kystverket om seilingshøyden for en eventuell ny bro kan vurderes nærmere. Kystverket framholder at etaten på denne bakgrunn og ”etter nye faglige vurderinger [har] kommet til at det kan være hensiktsmessig å arbeide videre med broløsninger med en seilingshøyde mellom 72 - 75 meter ...”. Kystverket framholder også at ”Som deltaker i prosjektet vil Kystverket holdes fortløpende orientert om utviklingen i prosjektet, og vil vurdere eventuelle utfordrin-

ger knyttet til seilingshøyde ettersom ny informasjon foreligger”.

Kystverket har altså per i dag ikke fastsatt et krav i forbindelse med arbeidet med konseptvalgutredningen for kryssing av Oslofjorden om at en eventuell bro må ha seilingshøyde på 80 meter. Kystverket vil i det videre arbeidet med konseptvalgutredningen vurdere krav til seilingshøyde for en eventuell bro både ut i fra hensynet til sjøtrafikkens framkommelighet og sikkerhet, samt i forhold til tekniske løsninger og kostnader for en eventuell broløsning.

SPØRSMÅL NR. 1214

Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 29. april 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Fra 1. mars 2010 ble tidsbegrenset uførestønad, attføringspenger og rehabiliteringspenger erstattet av den nye stønaden AAP. I forbindelse med den nye stønaden ble det gjennom en forskrift hjemlet et unntak for krav om aktivitet. De som er omhandlet av forskriften omtales i Nav som "konvertittene". Den nevnte forskriften er midlertidig og opphører i 2014.

Hvor mange er det som er omhandlet av den såkalte "konvertittene", samt hvilken oppfølging og inntektssikring vil statsråden tilby disse?»

BEGRUNNELSE:

Fra 1. mars 2010 ble det innført en ny stønad som erstattet tidsbegrenset uførestønad, attføringspenger og rehabiliteringspenger. Den nye stønaden fikk navnet arbeidsavklaringspenger (AAP). Hadde man vedtak om tidsbegrenset uførestønad som varte lengre enn 28. februar 2010, ble disse overført til den nye stønaden.

Formålet med arbeidsavklaringspenger er å sikre inntekt for medlemmer som har fått sin arbeidsevne nedsatt på grunn av sykdom, skade eller lyte, mens de får aktiv behandling, deltar på arbeidsrettet tiltak eller får annen oppfølging med sikre på å skaffe seg eller beholde arbeid. Med andre ord er det et hovedkrav om aktivitet for å kunne motta stønaden.

I forbindelse med den nye stønaden ble det gjennom forskrift, hjemlet et unntak for krav om aktivitet. Dette er en midlertidig forskrift som omfatter, ut fra hva undertegnede kjenner til, om lag 70 000 mottake-

re av arbeidsavklaringspenger, altså, de såkalte konvertittene.

Forskriften opphører i 2014, noe som medfører at disse ikke lengre er berettiget til stønaden arbeidsavklaringspenger. Dette er personer som i lang tid har stått uten for arbeidslivet, og da uten oppfølging, noe som vanskeliggjør oppgaven med å få de tilbakeført til arbeidslivet.

Fra 2014 vil disse, etter undertegnede oppfatning, ha følgende muligheter for inntekt: Arbeid, uførestønad, ytterligere tiltak, eller sosialhjelp.

Svar:

Rehabiliteringspenger, attføringspenger og tidsbegrenset uførestønad ble fra 1. mars 2010 erstattet av den nye midlertidige folketrygdytelsen arbeidsavklaringspenger. Mottakerne av de tidligere ytelsene som hadde fått vedtak utover dette tidspunktet ble overført til den nye ytelsen. Det ble ikke gitt unntak fra kravet om at mottakere av arbeidsavklaringspenger skal bidra aktivt i prosessen med å komme i arbeid. Det ble derimot gitt overgangsregler for å sikre at disse personene i en omstillingsperiode skulle få utbetalt om lag det samme som de fikk før det nye regelverket ble innført. Overgangsreglene ga kompensasjon for bortfallet av friinntekt og særfradraget i skatt og for avviklingen av det behovsprøvde barnetillegget, og omfattet dermed i praksis de tidligere mottakere av tidsbegrenset uførestønad.

Overgangsperioden varte ut den perioden personen hadde fått vedtak om en av de tidligere ytelsene, men likevel ikke lenger enn til 31. desember 2012.

Mange av mottakerne fikk nye vedtak om arbeidsavklaringspenger etter det nye regelverket da overgangsperioden var over.

Rehabiliteringspenger ble som hovedregel gitt i ett år. Tidsbegrenset uførestønad kunne gis for et, to, tre eller fire år. Det var ingen begrensning på antall fireårsperioder. Attføringspenger kunne gis så lenge det var nødvendig og hensiktsmessig med yrkesrettet attføring.

Vedtak om arbeidsavklaringspenger gis for inntil ett år om gangen. Ytelsen gis så lenge det er påkrevd for at personen skal kunne gjennomføre fastsatt aktivitet med sikte på å komme i arbeid, men likevel ikke lenger enn fire år. Dersom personen på grunn av sykdom, skade eller lyte har behov for særlig langvarig utredning, oppfølging, behandling, rehabilitering eller arbeidsrettede tiltak, og etter en ny arbeidsevnevurdering (jf. arbeids- og velferdsforvaltningsloven § 14 a) fortsatt anses å ha en viss mulighet for å komme i arbeid, kan stønadsperioden forlenges utover fire år. De første mottakerne av arbeidsavklaringspenger vil 28. februar 2014 ha mottatt arbeidsavklaringspenger i fire år. Det vil både kunne gjelde personer som fikk sitt første vedtak om arbeidsavklaringspenger etter det nye regelverket og personer som ble overført til arbeidsavklaringspenger fra en av de tidligere ytelsene. Som følge av dette vil det våren 2014 kunne oppstå en ”pukkeeffekt”, siden det er mange som da går ut maksimal stønadsperiode.

Ved utgangen av februar 2013 var 71 046 av de som ble konvertert til arbeidsavklaringspenger 1. mars 2010 fortsatt registrert med arbeidsavklaringspenger. Av disse kom 25 866 fra rehabiliteringspenger, 27 793 fra attføringspenger og 17 387 fra tidsbegrenset uførestønad.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har som mål at alle brukere med konverterte vedtak om arbeidsavklaringspenger sak skal få en avklaring innen utgangen av februar 2014. Direktoratet følger fylkene tett mht. produksjon og fremdrift. Direktoratet er samtidig svært opptatt av at alle saker blir behandlet indi-

viduelt og at man finner den riktige løsningen for hver enkelt bruker. Rapporteringen viser så langt at de fleste brukerne avklares mot arbeid eller uførepensjon. Noen avklaringer viser også at en del brukere har mulighet for å komme i ordinært arbeid, men fortsatt vil ha behov for bistand fra Arbeids- og velferds-etaten. Disse blir eller vil bli vurdert opp mot unntaksbestemmelsene for maksgrensen på 4 år. Hvor mange som samlet sett vil bli omfattet av unntaksbestemmelsen er for tidlig å si. Selv om det er usikkerhet knyttet til dette, har Arbeids- og velferdsdirektoratet orientert meg om at det etter deres vurdering neppe vil være mange med konverterte vedtak om arbeidsavklaringspenger som vil stå uten ytelse i mars 2014 - med mindre de er avklart mot arbeid.

Arbeidsdepartementet legger for øvrig opp til å klargjøre i forskrift om arbeidsavklaringspenger hvilke perioder som skal inngå i den maksimale stønadsperioden på arbeidsavklaringspenger. Vi legger bl.a. opp til å klargjøre at perioden på til sammen inntil åtte måneder (fire+fire) der en kan motta arbeidsavklaringspenger mens en venter på å få avklart om en fyller vilkårene for å få uførepensjon, skal kunne komme i tillegg til den maksimale stønadsperioden på fire år. Dette vil ytterligere redusere sjansen for at noen blir stående uten en ytelse i påvente av behandlingen av en søknad om uførepensjon.

Målet er at alle som er i stand til det skal kunne forsørge seg ved eget arbeid.

Jeg er derfor glad for at Arbeids- og velferdsetaten har opplyst at de har stor oppmerksomhet rettet mot brukere som nærmer seg slutten av perioden på arbeidsavklaringspenger. Det vil imidlertid kunne være noen som etter endt periode på arbeidsavklaringspenger verken kommer i arbeid eller fyller vilkårene for å få uførepensjon. Enkelte av disse vil kunne ha rett til økonomisk sosialhjelp. Slik var det også før arbeidsavklaringspenger ble innført. Det er likevel ingen grunn til å tro at dette vil dreie seg om et stort antall personer, heller ikke våren 2014.

SPØRSMÅL NR. 1215**Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 29. april 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Undertegnede har blitt kontaktet av Steinkjer FK, G 16. Fotballaget har tatt kontakt med Veidekket Entreprenør AS, og blitt enige om å plukke brøystikker og søppel langs veien. Dette for å tjene inn penger til deltakelse på fotballturnering i sommer. Krav fra Arbeidstilsynet innebærer at de ikke kan gjennomføre dugnaden, da de måtte være over 18 år for å plukke søppel og brøystikker langs veiene.

Vil statsråden ta et snarlig initiativ for å fjerne rigide regler slik at ungdom kan delta på slik dugnad?»

BEGRUNNELSE:

Årets store hendelse for Steinkjer FK, G 16, er deltakelse på fotballturneringen Dana Cup, i Danmark. Å delta på turneringer koster, som kjent, en god del penger. Derfor har guttene som er 16 år, tatt initiativ og kontaktet Veidekket Entreprenør AS, hvor de tilbød seg å samle inn brøystikker og plukke søppel langs veikanten. For dette dugnadsoppdraget ble det avtalt at laget kunne tjene inn kr. 1000 per spiller.

Like før helga i uke 16, då., mottok Steinkjer FK, kontrabeskjed om at de likevel ikke kunne få gjennomføre denne dugnadsjobben. Dette skyldtes at det var krav fra Arbeidstilsynet om at man måtte være fylt 18 år for å utføre arbeid på veg, og at dette også gjaldt dugnadsarbeid som å ta opp brøystikker og/eller plukke søppel. I tillegg var det krav om at alle som skulle delta måtte ha arbeidsvarslingskurs 0. Riktignok er ikke dette noe omfattende kurs, men et interaktivt kurs som tar få minutter å gjennomføre.

Undertegnede mener det er et paradoks at de samme guttene kan ferdes på vegen med lett motorsykkel, men ikke er gamle nok til å gå til fots langs veikanten og plukke søppel.

For at ungdommer skal kunne delta på fritidsaktiviteter, uavhengig av foreldrenes økonomi, er det en lang tradisjon på at ungdommene selv tar på seg dugnadsarbeid for å tjene inn penger til klubbkassa, og som da er øremerket f.eks. en fotballturnering. Un-

dertegnede håper statsråden ser verdien av at ungdommer selv deltar på slik dugnadsinnsats, og håper statsråden, raskt og effektivt vil legge til rette for å lempe på alle rigide regler som forhindrer frivillig dugnadsinnsats blant ungdommer.

Svar:

Når det gjelder den konkrete saken representanten Eriksson tar opp, synes den å bero på en misforståelse. Arbeidstilsynet kan ikke se å ha vært i befating med denne saken. Det er ikke krav fra Arbeidstilsynet som innebærer at en slik dugnad ikke kan gjennomføres, eller at man må være 18 år for å plukke søppel eller brøystikker langs veien. Det er heller ikke noe krav i regelverket om at de som skal delta i slikt dugnadsarbeid må ha "arbeidsvarslingskurs 0". Det er arbeidsgiver, i dette tilfellet Veidekke, som må vurdere om dette dugnadsarbeidet kan gjennomføres på en sikkerhetsmessig forsvarlig måte.

Det er riktig at arbeidsmiljømyndighetene er opptatt av å ivareta unge arbeidstakeres sikkerhet i arbeidslivet. Vi vet at unge arbeidstakere er mer utsatt for skader og ulykker i arbeidet. Av den grunn finnes det også særskilt regulering som pålegger arbeidsgiver å ta hensyn til at unge arbeidstakere kan være mer utsatt for risiko, bl.a. på grunn av manglende arbeidserfaring. Det er presisert i regelverket at personer under 18 år ikke skal utføre noen nærmere spesifiserte arbeidsoppgaver som kan medføre særlig risiko for helseskade (Forskrift om organisering, ledelse og medvirkning kapittel 12). Arbeid ved vei inngår ikke blant disse. Ut over dette er det arbeidsgiver som i det enkelte tilfellet må vurdere om arbeidet er så farlig, at det derfor ikke kan utføres av barn og ungdom under 18 år.

Mye frivillig arbeid/dugnadsarbeid utføres i dag av barn og ungdom. Dette er bra, og slik skal det fortsatt være. Det har ikke vært en innstramming i regelverk eller endring i Arbeidstilsynets praksis på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1216**Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 8. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Jeg viser til eget spørsmål om oppfølging av rasstengt E16 mellom Bergen og Voss.

Kan statsråden opplyse om hvor mange rashendelser det har vært på strekningen Bergen-Voss de siste 10 årene, hvor mange som har medført hhv. personskade og stenging av vei, og hvorfor strekningen på E16 mellom Bergen og Voss ikke har fått prioritert rassikrings/vedlikeholdsmidler til veisikring i handlingsplanperioden på nylig fremlagt forslag til ny Nasjonal transportplan 2014-2023?»

Svar:

Fra 2003 og fram til og med 2012 er det registrert 196 nedfall på denne strekningen. Majoriteten av nedfallene er stein (162 tilfeller), og 122 av nedfallene har volum under 1 m³. 16 av nedfallene har vært større enn 10 m³. Tall for 2013 er ikke ferdig bearbei-

det. Det er store årlige variasjoner; fra 3 tilfeller i 2012 til 52 tilfeller i 2011.

Det har vært 31 tilfeller der vegen har vært helt eller delvis stengt. I 10 av tilfellene ble deler av vebanen stengt, mens i ett tilfelle ble vegen stengt for tungtrafikk. 16 av hendelsene har medført stenging i 1-4 timer, mens fire av hendelsene har medført stenging i rundt ett døgn.

Det er registrert personskade ved et nedfall av is i februar 2005. Ved fire av nedfallene er det registrert skader på kjøretøy.

Det pågår arbeid med en konseptvalgutredning (KVU) for E16 på strekningen Voss – Arna. Denne skal etter planen foreligge i løpet av desember 2013. Samferdselsdepartementet vil komme tilbake til prioriteringen av skredsikringstiltak på denne strekningen når det foreligger nærmere avklaringer av hvilke skredutsatte punkt som kan bli eliminert ved at vegen legges om. I mellomtiden vurderes behovet for strakstiltak forløpende.

SPØRSMÅL NR. 1217**Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 2. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Helsedirektoratet anbefalte i 2011 at det skal tas biopsi av lymfeknutene nærmest føflekk ved føflekk-kreft. VG-Nett skriver mandag 22. april at pasienter med føflekk-kreft opplever ulik praksis av dette ved forskjellige sykehus. En nerve i norsk helsetjeneste er at pasienter skal få lik behandling uavhengig av bosted.

Hva vil statsråden gjør for at dette også skjer med pasienter med føflekk-kreft?»

Svar:

De nasjonale handlingsprogrammene med retningslinjer for kreftbehandling skal bidra til at det offentlige tilbudet i kreftomsorgen blir av god kvalitet og likeverdig over hele landet.

Retningslinjene fra Helsedirektoratet er å betrakte som anbefalinger og råd, basert på oppdatert faglig kunnskap som er fremskaffet på en systematisk og kunnskapsbasert måte. De nasjonale retningslinjene gir uttrykk for hva som anses som god praksis på utgivelsestidspunktet og er ment som et hjelpemiddel ved de avveininger tjenesteyterne må gjøre for å oppnå forsvarlighet og god kvalitet i tjenesten.

Jeg har på bakgrunn av dette spørsmålet innhentet informasjon fra de regionale helse-foretakene om i hvilken grad de følger den faglige retningslinjen fra Helsedirektoratet om å ta biopsi av lymfeknuter nærmest føflekk ved føflekk-kreft. Tilbakemeldingen viser at helseforetakene i Helse Vest følger retningslinjen, mens i Helse Midt-Norge og Helse Nord følges retningslinjen med unntak av et helseforetak i hver region. Disse to sykehusene vil nå endre praksis og følge retningslinjen.

I tilbakemeldingen fra Helse Sør-Øst går det frem at flere helseforetak i regionen følger de nasjonale retningslinjene. De helseforetakene hvor denne diagnostikken er aktuell, men hvor retningslinjene ennå ikke etterleves, har dette under planlegging for oppstart. Når det gjelder Oslo universitetssykehus har sykehuset ikke innført denne undersøkelsen rutinemessig ennå, og benytter en annen type undersøkelse (ultralyd med finnålsbiopsi). Helse Sør-Øst RHF understreker at de vil følge opp etterlevelse av de nasjonale

retningslinjene for kreftbehandling med sine helseforetak.

Det fremgår av de nasjonale retningslinjene at sykehusenes eiere og ledelse bør tilrettelegge virksomheten slik at de nasjonale kreftretningslinjene kan følges. Jeg forventer at de helseforetakene som ennå ikke har innført den anbefalte undersøkelsen raskt følger opp dette, slik at tilgangen til denne undersøkelsen blir likeverdig over hele landet.

SPØRSMÅL NR. 1218

Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 30. april 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Jeg viser til Troms Folkeblad 20. og 23. april der det fremkommer sterk kritikk fra forsvarsansatte ved Gumpen i Sørreisa og fra stortingsrepresentant Irene Lange Nordahl. Kritikken retter seg mot ledelsen i luftforsvaret og spesielt mot Generalinspektøren for luftforsvaret som ikke følger opp stortingets vedtak om den nye organiseringen ved CRC Sørreisa.

Er det grunnlag for den kritikken som fremsettes, og blir regjeringens vedtatte politikk fulgt opp på en korrekt måte?»

Svar:

Gjennomføringen av Luftforsvarets omstilling skjer iht. Stortingets behandling av Innst. 388 S (2011-2012), jf. Prop. 73 S (2011-2012) «Et forsvar for vår tid». Det ble blant annet vedtatt at Luftforsvarets kontroll- og varslingsstasjon Mågerø skal legges ned. Regjeringen fikk også Stortingets tilslutning til at Luftforsvarets kontroll- og varslingsstasjon Sør-

eisa skal videreutvikles til en forbedret og mer moderne kontroll- og varslingskapasitet (ARS). Luftforsvarets kontroll- og varslingsstasjon ble vedtatt flyttet fra Mågerø til Sørreisa.

Ved behandlingen i Stortinget var det også bred støtte til regjeringens anbefaling om å opprette et nasjonalt luftoperasjonssenter på Reitan. Dette skal kunne ivareta oppdrag i hele spekteret av nasjonale luftoperasjoner. Blant annet for å sikre redundans og seighet i luftkommando- og -kontrollstrukturen skal luftoperasjonssenteret ha funksjonalitet til å drive kontroll- og varslingsoperasjoner.

I fremtidens struktur skal det være én ARS på Sørreisa og ett luftoperasjonssenter på Reitan. Sørreisa vil bli betydelig styrket personellmessig og vil i fremtiden være eneste ARS med døgnkontinuerlig kontroll- og varslingskapasitet i Norge.

Forsvarssektoren følger opp Stortingets vedtak. Jeg har tiltro til at Forsvaret gjennomfører den vedtatte omstillingen på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1219**Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 2. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Fra 2009 til 2013 har befolkningen i Norge økt fra 4 799 252 til 5 051 275 innbyggere, og dette er en befolkningsvekst på 252 023 personer. Dersom hver nye innbygger krever offentlige infrastrukturinvesteringer på 150.000 kroner hver, vil befolkningsøkningen ha medført et investeringsbehov på 37,8 mrd. kroner.

Hvilke tall bruker regjeringen for investeringsbehov per nye innbygger?»

BEGRUNNELSE:

Kommunenes inntektssystem inneholder et eget vekstkommunetilskudd for kommuner som har særlig stor befolkningsvekst. Hovedbegrunnelsen for innføring av veksttilskuddet var at kommuner med sterk vekst har behov for å investere i infrastruktur, og en rapport fra konsulentselskapet Agenda som kom før innføringen av vekstkommunetilskuddet pekte på en investeringskostnad per nye innbygger i en kommune på 60 000 – 65 000 kroner. Kostnadene har siden dengang økt betraktelig. Når vekstkommuner har store investeringskostnader per nye innbygger, vil jeg anta at det samme gjelder for hele Norge.

Svar:

Høy arbeidsinnvandring har bidratt til sterk vekst i befolkningen de siste årene. I befolkningsframskrivningene fra Statistisk sentralbyrå er det lagt til grunn en fortsatt høy arbeidsinnvandring i årene framover. Det er imidlertid betydelig usikkerhet om befolkningsutviklingen framover og da særlig om nettoinnvandringen til Norge.

Teknisk beregningsutvalg for kommunal og fylkeskommunal økonomi (TBU) utarbeider hvert år anslag for kommunesektorens merkostnader som følge av endringer i befolkningen. Beregningene av merutgiftene tar utgangspunkt i anslått utgiftsnivå året før. Avskrivninger på kapitalen inngår i brutto driftsutgifter i KOSTRA og dermed også i utgiftene som ligger til grunn for beregningene. Utvalgets framskrivninger av utgiftsbehovet bygger således på en forutsetning om at realkapitalen innenfor de ulike tjenesteområdene endres i takt med utviklingen i befolkningen. TBUs anslag bygger på at de enkelte investeringer gjennomføres etter hvert som tjenestene skal leveres, ikke som et engangsbeløp når en kommune eventuelt får en ny innbygger.

Den samlede merkostnaden av befolkningsutviklingen anslås av TBU til om lag 2,5 mrd. 2013-kroner per år i perioden 2009-2013 for kommunesektoren sett under ett. Anslaget er basert på uendret dekningsgrad og ressursbruk per bruker. Beregningene tar således ikke hensyn til eventuelle stordriftsfordeler eller muligheter for effektivisering av tjeneste-produksjonen, for eksempel ved en bedre utnyttelse av eksisterende realkapital.

Nivået på offentlige investeringer er relativt høyt i Norge. De siste fire tiårene har de samlede statlige og kommunale investeringene i Norge vært høyere enn gjennomsnittet for landene i OECD-området, målt som andel av BNP for Fastlands-Norge. De to siste tiårene har investeringene i Norge også vært klart høyere enn i de øvrige nordiske landene, Storbritannia og USA, jf. avsnitt 3.5.1 i Perspektivmeldingen 2013. Blant annet har regjeringen satset betydelig på samferdsel.

SPØRSMÅL NR. 1220**Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Olov Grøtting****Besvart 30. april 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«E6-strekningen Kolomoen - Brumunddal ligger inne i Nasjonal Transportplan 2014-2023 i siste del av perioden.

Kan statsråden gi en vurdering av når det er mulig å komme i gang med dette prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Nasjonal Transportplan 2014-2023 som nylig ble lagt fram betyr et stort løft for samferdselsutbygging over hele Norge. Den har stor betydning for Hedmark og Oppland, ved at transportkorridoren nordover fra Oslo blir prioritert i NTP-perioden. Dette gjelder både Intercity-utbygging med dobbeltsporet jernbane fra Oslo til Hamar, og E6-utbygging med 4-feltsvei som er prioritert opp til Brumunddal.

Disse tiltakene vil korte ned reisetida fra våre fylker og blir svært viktig for næringslivet i hele Mjøsa regionen. Den vil utvide bo- og arbeidsregionen rundt det sentrale Østlandsområdet på en slik måte at Mjøsa regionen virkelig vil kunne ta del i den bebudede folketallsveksten som vil komme i åra framover.

E6-strekningen Kolomoen - Brumunddal ligger inne i NTP i siste del av perioden, nærmere bestemt i perioden 2018-2023. Her ligger reguleringsplaner ferdig, og det er gjort en stor jobb med planlegging for denne strekningen. Nå er enkelte bekymret for at utbygging først kommer i gang helt mot slutten av NTP-perioden. I Hedmark ønsker vi naturlig nok at prosjektet settes i gang så fort som mulig.

Svar:

Det foreligger reguleringsplaner for deler av strekningen Kolomoen-Brumunddal, men for strekningen gjennom Åkersvika naturreservat ved Hamar har ikke reguleringsplanarbeidet startet opp enda. Det vil derfor ta tid før prosjektet Kolomoen – Brumunddal planmessig er klart til oppstart. Det er følgelig også knyttet usikkerhet til kostnadene. I NTP 2014-2023 har regjeringen derfor ikke prioritert statlige midler til prosjektet tidlig i planperioden. Byggetiden er anslått til 3-4 år. Det legges opp til delvis bompengefinansiering av prosjektet. Dette øker fleksibiliteten i finansieringen, og kan også gi mulighet for å framskynde gjennomføringen ved bruk av forskuttering når tilstrekkelige avklaringer foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1221**Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 3. mai 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Hva er regjeringens syn på oljeleting utenfor Jan Mayen?»

Svar:

Stortinget er orientert om regjeringens beslutning om å gjennomføre en åpningsprosess for norske havområder ved Jan Mayen, jf. Meld. St. 37 (2008-2009)

og Meld. St. 28(2010-2011). Stortinget har videre bevilget midler til gjennomføring av åpningsprosessen.

Det er ikke aktuelt å foreslå en åpning av områdene rundt Jan Mayen i denne stortingsperioden. Det utelukker ikke at spørsmålet om åpning av områdene rundt Jan Mayen kan tas opp i neste stortingsperiode når Oljedirektoratet har oppdatert sin ressurskartlegging.

SPØRSMÅL NR. 1222**Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 3. mai 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Hva er regjeringens syn på oljeleting utenfor Jan Mayen?»

Svar:

Stortinget er orientert om regjeringens beslutning om å gjennomføre en åpningsprosess for norske havområder ved Jan Mayen, jf. Meld. St. 37 (2008-2009)

og Meld. St. 28(2010-2011). Stortinget har videre bevilget midler til gjennomføring av åpningsprosessen.

Det er ikke aktuelt å foreslå en åpning av områdene rundt Jan Mayen i denne stortingsperioden. Det utelukker ikke at spørsmålet om åpning av områdene rundt Jan Mayen kan tas opp i neste stortingsperiode når Oljedirektoratet har oppdatert sin ressurskartlegging.

SPØRSMÅL NR. 1223**Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 2. mai 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden bidra med etter de siste dagers utvikling innenfor næringskjeden av norske skog og treforedling?»

Svar:

Skogen er en fornybar ressurs og danner grunnlag for en verdikjede som omfatter skogbruk og industri med om lag 25 000 sysselsatte i Norge. I 2010 var samlet omsetning i skogindustrien på 44 milliarder kroner. Skogindustrien legger grunnlag for verdiskaping over store deler av landet og utgjør hjørnesteinsbedrifter i mange lokalsamfunn.

Situasjonen i treforedlingsindustrien er en alvorlig utfordring for hele den skogbaserte verdikjeden, og krever handling på flere områder.

Dette er bakgrunnen for at regjeringen vil legge fram forslag om en tiltakspakke på til sammen 750 mill. kroner til skogsektoren. Bevilgningene skal bidra til mer effektiv transport, stimulere til ny og økt bruk av tre og gi mer kapital til strategiske statlige investeringer i skog- og trenæringene.

Av den samlede pakken skal 250 mill. kroner gå til forsknings- og innovasjonsprogrammer, herunder utviklingstiltak for økt trebruk, samt til infrastrukturtiltak, som omfatter både det offentlige vegnettet og skogsveger. Dette skal bidra til lavere transportkostnader og øke leveringssikkerheten til skogindustrien.

Resten, 500 mill. kroner, er foreslått å gå til en kapitalutvidelse i Investinor, som øremerkes investeringer i skog- og trenæringene. Denne kapitalutvidelsen vil gi mulighet for strategiske statlige investeringer i skogindustri.

Over Landbruks- og matdepartementets budsjett foreslås det at 60 mill. kroner skal gå til infrastrukturtiltak for å gjøre tømmertransporten mer kostnadseffektiv. Midlene fordeles med 30 mill. kroner til utbygging av kaier og 30 mill. kroner til modernisering av eksisterende skogsvegnett. Dette skal bidra til å redusere transportkostnader og øke leveringssikkerheten til industrien. I tillegg foreslås det å styrke Trebasert innovasjonsprogram med 15 mill. kroner til utviklingstiltak for økt trebruk, både innenfor byggsektoren og annen trebruk, for eksempel i samferdselssektoren.

Over Nærings- og handelsdepartementets budsjett foreslås det å bevilge 75 mill. kroner til tiltak for å stimulere til økt forsknings- og utviklingsaktivitet i hele skogsektoren. Det foreslås økte bevilgninger til forsknings- og innovasjonsprogrammer i Norges forskningsråd og Innovasjon Norge, og styrket nettverksaktivitet for å få fram gode treforedlingsprosjekter.

Over Samferdselsdepartementets budsjett foreslås en bevilgning på 100 mill. kroner for å bedre fremkommeligheten for bl.a. tømmertransporter, fordelt med henholdsvis 90 mill. kroner til utbedring av

flaskehalsen på riksvegnettet og 10 mill. kroner til beregning av tåleevne på fylkesvegene. Strekninger og områder der tiltakene vil ha størst nytte for tømmertransporter og treforedlingsindustri vil bli prioritert. Videre vil det om kort tid sendes forslag på høring om nødvendige regelendringer for å øke totalvekten på tømmertransporter til 60 tonn.

Dette er en omfattende satsing for å avhjelpe den vanskelige situasjonen i treforedlingsindustrien og de negative ringvirkninger dette gir for hele skogsektoren. Skognæringa har møtt politisk ledelse i alle de berørte departementene. De foreslåtte tiltakene er et direkte svar på de krav og behov næringa har fremmet for å sikre framtidig verdiskaping.

SPØRSMÅL NR. 1224

Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 26. april 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«I forbindelse med en ev. nedleggelse av 110-sentralen på Gjøvik og Lillehammer, hersker det nå stor usikkerhet for om man vil få like god sikkerhet som tidligere.

Hvordan ser statsråden på denne utviklingen?»

Svar:

Formålet med fellessentraler for 110-tjenesten er å skape robuste nødsentraler for innbyggerne. Fellessentraler med ansvar for større områder gir økt kompetansebygging i sentralen og mer praktisk erfaring hos hver enkelt operatør, noe som vil bidra til å øke kvaliteten på tjenesten. Man kan også ha flere operatører per sentral. En fellessentral med mer personell

på vakt er også bedre rustet til å håndtere store hendelser eller flere mindre hendelser samtidig. Moderne it-utstyr gir samtidig operatørene mulighet til å beholde god oversikt over lokale forhold i kommunene. Resultatet vil være en styrket håndteringsevne og profesjonalisering av nødalarmeringstjenesten for brann- og redningsvesene til beste for innbyggerne i kommunen. Fellesdrift av 110-sentralen vil, i tillegg til å gi innbyggerne bedre tjeneste, også redusere kommunenes utgifter, fordi kostnadene nå kan deles på flere kommuner.

Etter det jeg får opplyst ligger 110-sentralen på Elverum godt an i prosessen med forberedelsene, og den nye fellessentralen ventes å være i drift fra og med 04.06.2013.

SPØRSMÅL NR. 1225

Innlevert 23. april 2013 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 2. mai 2013 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås

Spørsmål:

«65 nye millioner kroner skal gå til "blant annet bedre metoder for å hindre mødre- og barnedødelighet, bedre familieplanlegging, nye vaksiner mot tuberkulose og bedre medisiner mot malaria" skriver UD i en pressemelding.

Kan statsråden utdype hvordan det er tenkt å satse på utvikling av nye vaksiner mot tuberkulose?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med lansering av rapporten "Norske aktørers engasjement for global helse", som er en oppfølging av Stortingsmelding 11. (2011-2012) "Global helse i utenriks- og utviklingspolitikken", annonserte utenriksdepartementet i en pressemelding den 08.04.2013 at de øker satsningen på forskning innen global helse på 65 millioner kroner.

Svar:

Regjeringen vil satse på utvikling av nye vaksiner mot tuberkulose med å bevilge 5 millioner kroner til tuberkulosevaksineinitiativet Tuberculosis Vaccine Initiative (TBVI) i 2013. TBVI er det ledende eu-

ropeiske nettverk for utvikling av nye og mer effektive vaksiner mot tuberkulose. TBVI har en særlig styrke i å utføre kliniske forsøk og er på den måten komplementær til den norske grunnforskningen på området.

SPØRSMÅL NR. 1226

Innlevert 24. april 2013 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 26. april 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvor mange har fått tilgang på/tatt i bruk omvendt voldsalarm etter at loven trådte i kraft 1. februar 2013?»

BEGRUNNELSE:

Lovendringen av straffeloven 1902 ved lov av 19. juni 2009 som hjemlet "omvendt voldsalarm" trådte i kraft 1. februar 2013.

Svar:

Retten kan idømme elektronisk kontroll (omvendt voldsalarm) i voldssaker som har funnet sted etter at loven om elektronisk kontroll ved kontaktforbud trådte i kraft 1. februar 2013. Politiet har ansvaret for ordningen som administreres i samarbeid med kriminalomsorgen.

Jeg har fått opplyst fra Politidirektoratet at pr. 24. april 2013 var det ikke kommet forespørsel om sak (dom) knyttet til elektronisk kontroll.

SPØRSMÅL NR. 1227

Innlevert 24. april 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 6. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«FrP har i lang tid etterlyst at man tillater 24 meters lengde på tømmervogntog, og var glad når statsråden åpnet for dette, i ettertid har flere tatt kontakt og vært bekymret siden man ikke tillot å øke vekten på vogntog, samtidig som noen riksveger er åpnet for 24 meter mens andre er åpnet for maks 22. Også når det gjelder akseltrykk er det store forskjeller.

Vil statsråden også se på disse utfordringene som er dukket opp og endre regelverket slik at det blir 24 meter og at man øker grensen for tillatt akseltrykk på aktuelle veier?»

Svar:

Regjeringen er svært opptatt av å tilrettelegge for mest mulig kostnadseffektive transportere, og har særlig fokus på å bedre rammevilkårene for treforedlingsindustrien. Økt nyttelast på tømmervogntog vil gi en effektivisering som styrker denne næringen, og vil bidra til færre transportere, færre kjøretøy på veiene, reduserte klimagassutslipp og sannsynligvis redusert ulykkesrisiko.

Dette er bakgrunnen for at det nå er åpnet for økt lengde for tømmertransport fra 22 til 24 meter og økt tilhengervekt. Som et ytterligere tiltak for å fremme effektive transportere, vil Vegdirektoratet innen kort tid sende forslag om å øke tillatt totalvekt for tøm-

ertransporter fra 56 til 60 tonn på høring, med 6 ukers høringsfrist.

Realisering av effektiviseringspotensialet ved lengre og tyngre transport for skognæringen, avhenger imidlertid av at større deler av vegnettet kan åpnes for dette. Vegnettet det er aktuelt å kjøre tømmertransport på, omfatter riks-, fylkes- og kommunale veger med svært varierende vegstandard. Hver strekning må vurderes konkret før største tillatte vogntoglengde- og vekt kan økes.

Statens vegvesen skal derfor nå vurdere aktuelle flaskehals på riksvegnettet, og prioritere utbedringstiltak på strekninger og områder hvor nytten for tømmertransport og treforedlingsindustrien vil

være størst. De skal videre se nærmere på mulige flaskehals for tømmertransport på fylkesvegnettet og beregne disse for tåleevne og utbedringsbehov. Dette må skje i tett samarbeid med fylkeskommunene.

Til spørsmålet om å vurdere økt tillatt aksellast ved transport av tømmer, bemerkes at dette ikke er et aktuelt tiltak i denne omgang. En økning av tillatt aksellast medfører økt belastning på vegen, og vil kunne få betydelige konsekvenser for vegens levetid. Etter det departementet har fått opplyst, er økt akseltrykk heller ikke spilt inn som noe ønske fra skognæringen i forbindelse med høringen om nye bestemmelser for tømmertransport.

SPØRSMÅL NR. 1228

Innlevert 24. april 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 3. mai 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Kan miljøvernministeren bekrefte at regjeringen har fattet en beslutning om å si nei til den planlagte åpningen for petroleumsvirksomhet i havområdene utenfor Jan Mayen, eller er det slik at åpningen er utsatt til høsten i påvente av at Oljedirektoratet avslutter ressurskartleggingen i området?»

BEGRUNNELSE:

På NRK Dagsrevyen tirsdag 23. april uttalte miljøvernministeren følgende på spørsmål om hvorfor SV støtter åpningen av Barentshavet Sør:

"Regjeringen har sagt ett ja og ett nei de siste ukene. Ja til Barentshavet sørøst, men og nei til den planlagte åpningen rundt Jan Mayen, og nei til Lofoten de siste åra. Det var aller viktigst nå å skjerme de mest sårbare områdene nær Lofoten og Jan Mayen, og det viser at det er ikke autopilot lenger for oljeindustrien til nye områder. Vi har begynt omstillingen til den tida der store deler av oljen som vi har faktisk må bli liggende under bakken. Det er forskjell på Jan Mayen og Lofoten – som vi har sagt nei til – og Barentshavet."

Dette er helt ny og ukjente signaler for offentligheten. SV og regjeringen vedtok i petroleumsmeldingen Meld. St. 28 (2010-2011) Innst. 143 S (2011–2012) å igangsette en åpningsprosess for havområdene rundt Jan Mayen.

I en pressemelding fra Olje- og energidepartementet 22. mars 2013 varslet olje- og energiministeren om at åpningsprosessen blir forsinket fordi oljedirektoratets ikke har ferdigstilt kartleggingen av ressursgrunnlaget i området. Opprinnelig plan var ifølge OED å invitere Stortinget til å beslutte åpning av dette området før sommeren, men nå er åpningen utsatt til høsten. Stortinget er aldri blitt informert om at regjeringen har bestemt seg for å si nei til åpning utenfor Jan Mayen, slik miljøvernministeren uttalte til NRK Dagsrevyen.

Dersom regjeringen har fattet en slik beslutning er det en gledelig nyhet for KrF. KrF har så langt stått alene i Stortinget i vår motstand mot å åpne Jan Mayen for oljevirksomhet. I innstillingen til petroleumsmeldingen Innst. 143 S (2011–2012) skrev KrF følgende:

"Komiteens medlem fra Kristelig Folkeparti er kritisk til regjeringens planlagte åpning av havområdene rundt Jan Mayen for petroleumsvirksomhet. Jan Mayen er et sårbart naturområde, og vanskelighetene med å drive meningsfullt oljevern der er enda større enn tilfellet vil være utenfor Lofoten og Vesterålen. Dette medlem viser samtidig til at oljeindustrien ikke har uttrykt noe sterkt ønske om å starte petroleumsvirksomhet ved Jan Mayen. Dette medlem ønsker å bevare uåpnede deler av det nordøstlige Norskehavet samt havområdene rundt Jan Mayen petroleumsfrie, og ser derfor ingen grunn til å starte opp kunnskapsinnhenting og kartlegging av petroleumssressurser i disse områdene."

Svar:

Stortinget er orientert om regjeringens beslutning om å gjennomføre en åpningsprosess for norske havområder ved Jan Mayen, jf. Meld. St. 37 (2008-2009) og Meld. St. 28(2010-2011). Stortinget har videre bevilget midler til gjennomføring av åpningsprosessen.

Det er ikke aktuelt å foreslå en åpning av områdene rundt Jan Mayen i denne stortingsperioden. Det utelukker ikke at spørsmålet om åpning av områdene rundt Jan Mayen kan tas opp i neste stortingsperiode når Oljedirektoratet har oppdatert sin ressurskartlegging.

SPØRSMÅL NR. 1229

Innlevert 24. april 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 3. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I helse- og omsorgskomiteens innstilling til statsbudsjettet for 2013 (Innst. 11 S (2012-2013)) ber en samlet komité om at hele kapasiteten ved private og ideelle behandlingstiltak som har avtale med helseforetak, ikke bare volumet som omfattes av avtalen med helseforetaket, gjøres tilgjengelig for fritt sykehusvalg.

Hvordan vil statsråden følge opp en samlet komiteens merknad?»

Svar:

Stortinget behandlet 18. mars 2013 Meld. St. 30 (2011-2012) Se meg! En helhetlig rusmiddelpolitikk.

Alkohol – narkotika – doping, jf. Innst. 207 S (2012 – 2013).

I innstillingen fra helse- og omsorgskomiteen står det at

”Komiteen ber om at hele kapasiteten ved private og ideelle behandlingstiltak som har avtale med helseforetak, ikke bare det volumet som er omfattet av avtalen med helseforetaket, gjøres tilgjengelig for fritt sykehusvalg.”

Jeg vil anta at det er denne merknaden representanten sikter til. Merknaden er ikke i samsvar med regjeringens politikk, og ut fra det jeg erfarer avspeiler denne merknaden ikke komitéflertallets syn. Jeg legger til grunn at dette blir rettet opp på en egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1230

Innlevert 24. april 2013 av stortingsrepresentant Tage Pettersen

Besvart 6. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Ser samferdselsministeren samfunnsnyttene av å få IC til Halden og dobbeltsporet videre til svenskegrensen så fort som mulig, og at 2030 som er et lite forpliktende mål i NTP er for sent?»

BEGRUNNELSE:

Det er en utbredt oppfatning at samferdselsprosjekter i Norge planlegges på en mangelfull måte.

Vesentlige nytteeffekter er utelatt eller systematisk undervurdert i de samfunnsøkonomiske analysene. Årsaken kan være at det har manglet gode metoder for å anslå nytten av forbedret infrastruktur utover verdien av innspart reisetid for trafikantene.

Cowi har forsøkt å anslå hvilken nyttevirkning et bedre jernbanetilbud i Østfold vil ha for samfunnet generelt. Resultatene i den utarbeidede rapporten viser at et bedre jernbanetilbud som følge av utbygging av IC-prosjektet for Østfoldbanen vil ha meget

sterke verdiskapingseffekter for regionen. Totalt er mernytten beregnet til 764 millioner kroner årlig, og 11 milliarder kroner over en 25 års periode. Disse gevinstene følger av en sterkere integrering mellom Østfoldkommunene og Oslo-området.

Østfoldbanen binder sammen byområdene i Østfold med hverandre og med Oslo-området. Dette er områder med rask befolkningsvekst, bare i Østfold fylke er det de neste 20 årene forventet en vekst på 52.000 innbyggere i følge SSBs middel-prognose. Den sterke befolkningsveksten innebærer store utfordringer knyttet til arealutvikling og transportavvikling, og bidrar til økt behov for investeringer i jernbanelinjen i regionen.

Østfoldbanen er også hovedforbindelsen med tog i retning Sverige, Danmark og kontinentet og Göteborg havn er på mange måter viktig for hele Norge.

På godssiden har derfor også banen et stort markedsgrunnlag. I dag går det ca. 2 200 trailere over Svinesund hvert døgn. Prognosen for økning av trafikken på E6 viser at dagens vei er underdimensjonert i nær fremtid om vi ikke klarer å få mer gods fra vei til bane. Verdien av utlandsforbindelsen og godstransport er ikke inkludert i Cowis beregninger som således vil vise en enda større nytteverdi.

Svar:

Regjeringen har i Meld. St. 26 (2012-2013) Nasjonal transportplan 2014-2023 lagt frem en omfattende utbyggingsplan for jernbanen på Østlandet.

I korte trekk legger planen opp til at det skal bygges sammenhengende dobbeltspor til Hamar, Tønsberg og Seut/Fredrikstad innen utgangen av 2024. Innen utgangen av 2026 skal det bygges dobbeltspor til Sarpsborg på Østfoldbanen. I tillegg skal kapasiteten bygges ut slik at det kan kjøres flere og lengre godstog på Dovrebanen og Østfoldbanen. Regjeringen legger i utgangspunktet til grunn at videre planlegging av IC-strekningene til Skien, Halden og Lillehammer skal ta sikte på ferdigstilling i 2030.

Regjeringen er overbevist av samfunnsnyttene av å bygge ut i hele IC. I Meld. Som det fremgår av Nasjonal Transportplan 2014 – 2023, vil Jernbanelinjen få i oppdrag å utvikle en konkret utbyggingsstrategi for InterCity-utbyggingen som er forankret i stortingsbehandlingen av planen. I utbyggingsstrategien fastsettes en utbyggingsrekkefølge og en fremdriftsplan som sikrer at strekninger med høyest nytte realiseres først, samtidig som hensynet til effektiv planlegging og kostnadseffektiv utbygging ivaretas.

I Høyres alternative transportplan, som nylig ble lagt frem, heter det at partiet vil planlegge for full utbygging av InterCity-strekningene. Jeg har imidlertid ikke sett at det sies noe om når denne utbyggingen skal ferdigstilles. Som nevnt innledningsvis legger Regjeringen i utgangspunktet til grunn at videre planlegging av IC-strekningene til Skien, Halden og Lillehammer skal ta sikte på ferdigstilling i 2030. Regjeringens plan synes med andre ord å være mer forpliktende enn Høyres alternativ.

SPØRSMÅL NR. 1231

Innlevert 24. april 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 3. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Mener statsråden at eventuelle frigjorte midler etter en eventuell fremtidig nedbemanning av Sivilforsvaret skal beholdes i Sivilforsvaret for å sikre bedre kompetanse, mer øving og effektivitet i Sivilforsvarets oppgaver, eller vil statsråden benytte slike ressurser til andre formål?»

BEGRUNNELSE:

NOU 2013:5 foreslår bl.a. å redusere bemanningskapasiteten i Sivilforsvaret fra 8 000 mannskaper til 4 000 mannskaper. Utgangspunktet for en slik nedbygging skal møtes med økt profesjonalisering av

mannskapene gjennom øving, kompetanseløft mv. Formålet er altså ikke å spare penger og mye vil tyde på at en slik endring rent faktisk vil øke kostnadsnivået samlet sett.

Jeg forventer ikke at statsråden vil gi uttrykk for sitt syn på NOUen før det fremlegges sak for Stortinget, men jeg har registrert statsrådets uttalelse til Lo-fotposten 11. april d.å. Der fremgår det at statsråden sier følgende om den omtalte NOU:

"Blant annet foreslås å halvere Sivilforsvaret fra 8 000 til 4 000 personer. Blir det gjennomført, må denne ressursen erstattes gjennom å styrke de frivillige organisasjonene."

Dette kan tolkes i retning av at eventuelle frigjorte midler etter en slik nedjustering skal gå til frivillige formål og ikke til å forbedre kvalitet og aktivitet i Sivilforsvaret. Det er behov for å få en avklaring av statsrådets syn på det spørsmålet.

Svar:

Forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen og jeg fikk 8. april 2013 overlevert NOU 2013: 5 Når det virkelig gjelder. Utvalget har i henhold til mandatet vurdert organisering, videreføring, avvikling eller sammenslåing av Sivilforsvaret, Heimevernet og Politireserven.

Hovedformålet med utvalgets arbeid var å vurdere om dagens organisering, grad av samordning og anvendelse av de tre kapasitetene er hensiktsmessig og tilstrekkelig effektiv for å ivareta de samfunnsikkerhetsmessige behov i fredstid. Dette skulle ses i sammenheng med organisasjonenes oppgaver i væp-

net konflikt. Utvalget skulle vurdere ulike former for sammenslåinger, samordning og effektiviseringstiltak for å få den beste beredskapen ut fra de tilgjengelige ressursene.

NOU 2013: 5 inneholder en rekke forslag. Et av forslagene er at antallet tjenestepliktige mannskaper i Sivilforsvaret som gjennomgår utdanning og lokal opplæring halveres.

Slik jeg leser dette forslaget vil halvering av styrken bl.a. kunne frigjøre ressurser som vil kunne styrke grunnutdanningen og kompetansen i Sivilforsvaret.

Forsvarsdepartementet og Justis- og beredskapsdepartementet legger opp til at NOU 2013: 5 sendes på høring snarest mulig. Etter at høringsrunden er gjennomført vil utredningen bli behandlet i de to departementer. Forsvarsministeren og jeg vil deretter følge opp saken med Stortinget på en passende måte.

SPØRSMÅL NR. 1232

Innlevert 24. april 2013 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel

Besvart 8. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«I ei nettsak på NRK Sogn og Fjordane 11.03.2013 blir det vist til at ein rapport Nordfjordkryssing AS har bestilt frå Samfunns- og næringsforskning med Victor Normann konkluderer med at den årlege gevinsten av E39 over Lote-Anda blir 350 millionar kroner. Det blir også vist til at indre løysing over Stryn gjev ein verdi på 234 millionar kroner pr. år. Dersom denne rapporten blir brukt som grunnlagsmateriale for val av trasé i Nordfjord er det viktig at heile rapporten blir offentleggjort.

Vil statsråden sørge for at det skjer?»

GRUNNGJEVING:

Saka om traséval for E39 i Nordfjord har skapt mykje strid blant naboar og kommunar i Nordfjord. Det skulle kome avgjerd i denne saka i månadsskiftet januar/februar, og det skulle kome avgjerd i samband med framlegginga av NTP. Framleis ventar ein på svar frå regjeringa.

Dei aller fleste høyringsuttalane peikar på indre trasé med bru-kryssing i Stryn som den beste løysinga. Fagetaten, Statens vegvesen, går også inn for indre trasé. Ein ny rapport som SINTEFF har laga for

Vegdirektoratet konkluderer også med at indre trasé har størst samfunnsnytte. Denne rapporten nyttar dei nyaste parameter for utrekning av samfunnsnytte med analyseperiode på 40 år og 4 % rente.

Det er viktig at det grunnlagsmateriale som departementet skal nytte til å ta avgjerd i trasevalet er tilgjengelege for alle. Derfor er det viktig at rapporten som Victor Normann har laga for Nordfjordkryssing AS også blir offentleggjort dersom departementet nyttar den i sine vurderingar.

Opplysningar som er av interesse er til dømes kva slag trafikk- og pendlingsmønster rapporten legg til grunn for sine konklusjonar ved dei ulike bruløysingane, kva ferjefrekvens over Lote-Anda rapporten legg til grunn dersom det blir bru i indre, og kva rapporten seier om byggstart for bruene ved val av midtre eller indre løysing.

Dette er nokre døme på spørsmål som er viktige å få svar på dersom departementet nyttar denne rapporten som ein del av sitt avgjerd grunnlag.

Svar:

Samferdselsdepartementet si behandling av KVVU/KS1-saker baserer seg i all hovudsak på offent-

leg tilgjengelege dokument. Dei viktigaste dokumenta i slike saker er konseptvalutgreiinga (KVU), den lokale høyringa og den eksterne kvalitetssikrarrapporten (KS1). Departementet mottar i tillegg ei rekke råd og innspel frå ulike aktørar. Desse blir og vurdert ut frå om dei tilfører saka noko nytt. Når det

gjeld den aktuelle rapporten, viser vi til at Samferdselsdepartementet ikkje er oppdragsgjevar for denne. Departementet er ikkje kjent med om rapporten er ferdig. Oppmodinga om offentliggjerjing av rapporten bør rettast til Nordfjordkryssing AS som oppdragsgjevar.

SPØRSMÅL NR. 1233

Innlevert 24. april 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 30. april 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Har regjeringen vurdert å utelukke investeringsuniversselskaper fra Statens pensjonsfond utland som produserer oljesand og/eller oljesandbaserte produkter, eller eventuelt å sette slike selskaper til observasjon i henhold til retningslinjene for observasjon og utelukkelse fra Statens Pensjonsfond utland § 2, tredje ledd litra c) og § 3?»

BEGRUNNELSE:

Oljesand, også kalt tjæresand, er en blanding av sand eller leire, vann, og spesielt tung råolje. I motsetning til vanlig råolje, som blir hentet opp fra grunnen ved å bore brønner ned i sedimenter der lett eller mellomtung olje er flytende under naturlig reservoartrykk, må oljesand hentes ut i ødeleggende dagbrudd eller ved hjelp av damp eller kjemiske løsningsmidler som kan gjøre oljen flytende. Disse prosessene bruker mye vann og krever enorme energimengder. Utvinning av oljesand har betydelig større utslipp av CO₂ enn utvinning av vanlig olje.

Svar:

Finansdepartementet beslutter utelukkelse eller observasjon av selskaper på bakgrunn av tilrådinger fra Etikkrådet. Framtidig risiko for bidrag til eller ansvar for alvorlig miljøskade kan gi grunnlag for utelukkelse eller observasjon.

Departementet har ikke fattet beslutning om utelukkelse eller observasjon av et selskap på grunn av oljeproduksjon fra oljesand. Etikkrådet har i flere år hatt søkelys på oljeproduksjon med store lokale forurensningsproblemer. Fra 2011 har rådet sett spesielt på oljeproduksjon fra oljesand. I sin årsmelding for 2012 gjør Etikkrådet rede for sitt pågående arbeid med oljeproduksjon og forurensning. Rådet skriver blant annet at

“[...] Videre gjennomførte Etikkrådet i 2012 innledende vurderinger av de over 30 selskapene i SPU som er involvert i oljeproduksjon fra oljesand. Gjennom en stegvis prosess med vurdering av et bredt spekter av problemstillinger på miljøområdet (knyttet blant annet til arealbeslag, forurensning av luft, jordmonn og vann) har rådet prioritert en liten gruppe operasjoner for videre utredning i denne omgang.”

SPØRSMÅL NR. 1234**Innlevert 26. april 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 3. mai 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Avisen Østlendingen 24.04.2013 viser en oversikt over forskjellene mellom gutter og jenters avgangskarakterer i 10. klasse. Oversikten viser bekymringsfulle høye forskjeller. Representanter fra Høyre har tidligere tatt opp forskjellene mellom gutter og jenters resultater i skolen, uten at statsråden ser ut til å ta tak i dette.

Hva vil statsråden gjøre for å løfte guttenes prestasjoner i skolen?»

BEGRUNNELSE:

Erfaringsstall viser at det er en gjennomgående utfordring at det er betydelige forskjeller mellom gutter og jenters læringsutbytte. Forskning utført av Thomas Nordahl ved Høyskolen i Hedmark viser at det er en relativt stor andel gutter som presterer dårligere enn jenter. For eksempel har 3,8 % av guttene en ikke-bestått karakter i norsk, matematikk eller engelsk, mens til sammenligning har 0,9 % av jentene en ikke-bestått karakter i norsk, matematikk eller engelsk. 70 prosent av elevene i grunnskolen som får spesialundervisning er gutter. I følge Thomas Nordahls følgeforskning er det mye som tyder på at dette ikke er den beste løsningen for å løfte guttenes prestasjoner. Det har blitt hevdet fra flere hold at skolen de senere årene har utviklet seg mer på jentenes premisser enn på gutters premisser. Dette fører til at gutter sliter med å finne seg til rette på skolen.

Svar:

Regjeringen har stor oppmerksomhet rettet mot at norsk skole skal møte behovene til både gutter og jenter og legge til rette for et godt læringsutbytte og læringsmiljø for begge kjønn.

Skoleforskningen viser at det er forskjeller mellom gutter og jenter i læringsutbytte. Situasjonen er imidlertid ikke så entydig negativ i guttenes disfavør som man ofte kan få inntrykk av i den offentlige debatten. Den internasjonale undersøkelsen PISA viser at for alle OECD landene skårer jenter bedre enn guttene i lesing med et gjennomsnitt i jentenes favør på 39 poeng. Guttene skårer derimot bedre enn jentene i matematikk, men forskjellene etter kjønn er små i naturfag. Dette hovedmønsteret gjenfinnes også i stor grad i de nordiske landene, inkludert Norge. Det er med andre ord særlig i lesing at guttene presterer svakere enn jentene.

Det har vært framsatt påstander om at årsaken til forskjeller i læringsutbytte mellom jenter og gutter kan være at skolen er mer tilpasset jenters væremåte, og at gutter muligens i større grad tar avstand fra skolens verdier og organisering. I 2008 undersøkte NOVA¹ på oppdrag av Kunnskapsdepartementet om det er belegg for disse og andre antakelser om gutter og jenter i grunnskolen.

Gjennomgang av forskningslitteraturen viser at det finnes lite empirisk forskning som undersøker kjønn og prestasjonsforskjeller i skolen. Årsakene til dette er flere: Forskningen om kjønn i skolen har tradisjonelt hatt jenters problemer som underliggende tema. Mye av skoleforskningen har enten ikke vært opptatt av å forklare prestasjonsforskjellene, eller de forklarer forskjellene med forhold som ligger utenfor skolen. Forskning om koplingen mellom kjønnsforskjeller i skoleprestasjoner og klasseromspraksis, pedagogikk og organisering er således nasjonal og internasjonal mangelvare. De studiene som foreligger, bidrar likevel til å avklare noen forhold. Studien viser at gutter historisk sett og fortsatt får mer oppmerksomhet fra læreren enn jenter. Men det er lite som tyder på at kjønnsforskjellen i tildelt oppmerksomhet skyldes at lærere systematisk og bevisst diskriminerer jenter. Mye av kjønnsforskjellene i oppmerksomhet fra læreren er negativ respons utløst av det læreren oppfatter som læringshemmende og forstyrrende atferd.

Læringshemmende og forstyrrende atferd kan være et uttrykk for at elevene er umotivert i undervisningssituasjonen. Vi vet at motivasjonen i grunnskolen faller med alderen og er lavest på 10. trinn. Noen mister lærelysten, kjeder seg og ser ikke verdien av det de skal lære. Noen har talenter som forblir uoppdaget og som dermed ikke får utvikle seg gjennom ungdomstrinnet. Dette er sløsing med ressurser og muligheter for både individ og samfunn.

Vi vet også at mye av kjønnsforskjellene i gjennomføring i videregående opplæring i hovedsak kan forklares med at flere gutter går inn i videregående opplæring med svake karakterer fra grunnskolen. Dersom man sammenligner gutter og jenter med like karakterer fra grunnskolen, har gutter noe høyere sannsynlighet enn jenter for å fullføre videregående opplæring. Regjeringen så derfor behovet for å fornye ungdomstrinnet for å gjøre opplæringen mer mo-

¹ Bakken, A. mfl. (2008): "Er det skolens skyld?" En kunnskapsoversikt om skolens bidrag til kjønnsforskjeller i skoleprestasjoner. NOVA Rapport 4/2008.

tiverende og variert, slik at elevene får større utbytte av skolen og opplever den relevant og givende.

Gjennom tiltakene i Meld. St. nr. 22 (2010 - 2011) Motivasjon Mestring Muligheter - om ungdomstrinnet - som Stortinget sluttet seg til i januar 2012 ønsker vi å skape et ungdomstrinn som øker elevenes motivasjon og mestring, og som gir bedre læring gjennom mer praktisk og variert opplæring for alle. Høsten 2012 startet vi innføringen av valgfag. Vi tror at dette er viktig i arbeidet med å utvikle ungdomstrinnet og gjøre det mer praktisk. Valgfagene vil forhåpentligvis øke motivasjonen og innsatsen i ungdomsskolen.

Å foreta rett valg av opplæring, utdanning og yrke er viktig, men krevende for den enkelte elev. For å kunne foreta gode valg er det nødvendig med tilstrekkelig kunnskap om mulighetene man har, og mange vil ha behov for støtte og rådgivning til å foreta valg. Rådgivningen i skolen og fagene arbeidslivsfag, utdanningsvalg og prosjekt til fordypning er ment å bidra til at elever foretar riktige valg av opplæring, utdanning og yrke. I Meld. St. 20 (2012-2013) På rett vei - tar vi derfor sikte på at arbeidslivsfag gjøres obligatorisk å tilby dersom sluttevalueringen viser et like positivt helhetsbilde som de foreløpige evalueringene. Det vil i den sammenheng vurderes hvordan arbeidslivsfag skal innpasses i det samlede fagtilbudet i ungdomsskolen.

Ungdomstrinnstrategien, som er en sentral oppfølging av Meld. St. nr. 22, gjelder for fem år fra skoleåret 2012/13 til 2016/17. Tiltakene piloteres nå i 22 kommuner og tiltakene i strategien skal tre i full kraft fra skoleåret 2013/2014. Målet er at alle skoler med ungdomstrinn skal nås i løpet av strategiperioden.

I arbeidet med å variere arbeidsmåtene på ungdomstrinnet er klasseledelse, regning, lesing, og skriving prioriterte satsingsområder. Sentrale tiltak er:

- skolebasert kompetanseutvikling i klasseledelse, regning, lesing og skriving for lærere og skoleledere
- utvikling av beskrivelser av god klasseledelse og god undervisning i regning, lesing og skriving
- bistand og tilrettelegging for lokalt utviklingsarbeid
- nettverk for erfaringsutveksling og profesjonsfellesskap

I forbindelse med Gi rom for lesing! Strategi for stimulering av leselyst og leseferdighet 2003 – 2007 arbeidet mange skoler med egne guttetiltak. Størstedelen av disse tiltakene var utformet for å bedre rammene eller motivasjonen for lesing for gutter. Mange skoler kjøpte også inn bøker spesielt beregnet for gutter. Tilgang på varierte tekster med ulike temaer kan bidra til å gi gutter større leseglede og interesse for hva de kan få ut av lesing. Flere gutter enn jenter ser ut til å være saks- og oppgaveorienterte i sin lesing. Evalueringen av strategien viser at det har vært vellykket å arbeide med gutter og lesing, og at det har bidratt til større bevissthet om gutters leseferdigheter. Innholdet i og organiseringen av opplæringen, bruk av læremidler og praktisering av arbeidsformer skal ivareta gutters og jenters læring og interesser like godt. Departementet ønsker derfor å videreføre og forsterke Lesesatsing 2010 – 2014 med særlig vekt på gutter på ungdomstrinnet.

Innføringen av valgfag og gjennomføringen av ungdomstrinnstrategien er så vidt påbegynt og det er derfor for tidlig å vente resultater av denne allerede nå, men jeg har stor tiltro til at de satsingene vi er i ferd med å gjennomføre på ungdomstrinnet vil føre til bedring av gutters leseferdigheter.

SPØRSMÅL NR. 1235**Innlevert 26. april 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Møtefrie veier er det viktigste bidraget til nullvisjonen om 0 drept og hardt skadde i trafikken.

Det verserer flere tall, så kan jeg derfor be statsråden om en oversikt over hvor mange km med mø-

tefrie veier det var på riksveier, fylkesveier, kommunale veier og i byer ved inngangen til 2005, og hvor mange km det vil være ved inngangen til 2014, og at dette splittes opp i firefelts vei, møtefrie to- og trefelts veier og møtefrie tofeltsveier med rumlefelt?»

Svar:

På riksvegnettet er utviklingen fra 2005 til 2014 som følger:

	01.01.2005	01.01.2014	Økning
Firefelts veg	293 km	545 km	+ 252 km
Midtrekkverk på to- og trefelts veger	43 km	240 km	+ 197 km
Forsterket midtoppmerking	0 km	600 km	+ 600 km

Statens vegvesen rapporterer ikke om utviklingen på fylkesveg og kommunal veg.

SPØRSMÅL NR. 1236**Innlevert 26. april 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 6. mai 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Skogsalg dekker minus for Statskog" lyder overskriften i Nationen 23.4.. Til tross for betydelig økt volum og en hogststrategi som tildrar seg oppmerksomhet i lokalmiljøene der den foregår, er det frasalgt av eiendom som redder resultatet i Statskog. Det er en åpenbar fare for at salg av eiendommer med lav historisk kostpris dekker over et kjøp til en for høy pris.

Når vil Stortinget få seg forelagt den varslede gjennomgangen av avkastnings- og utbyttekravene til Statskog?»

gjennomgå avkastnings- og utbyttekravene til foretaket'. Undertegnede har ved flere anledninger reist spørsmål om lønnsomheten ved kjøpet som den gang ble behandlet og har vært spent på hva den gjennomgangen som departementet varslet, vil ende opp med.

En slik gjennomgang bør også avdekke i hvilken grad eiendommer som er anskaffet og bokført til historiske og lave kostpriser, bidrar til å gi avkastning i Statskog og dermed være en kilde til å dekke over manglende evne til å skape avkastning av den investeringen som ble foretatt.

Svar:

I årsrapporten fra Statskog SF er det vist til at foretaket i 2012 har innfridd styrets forventninger og mål til foretakets operative drift og økonomi.

Det er riktig at salget av eiendommer med lav bokført verdi vil kunne føre til store resultatmessige overskudd, men ved vurderingen av resultatene vil det måtte gjøres et skille mellom engangsinntekter og –kostnader og ordinær drift. Statskog SFs regnskap

BEGRUNNELSE:

I Prop 11S (2010-2011) Kapitalforhøyelse og statlige lån til Statskog SF heter det bl.a. at 'Det ordinære foretaksmøtet i 2010 vedtok å gjennomføre en ekstern vurdering av avkastningsmuligheter for foretakets eiendommer. Departementet vil i oppfølgingen av dette, og i lys av kjøpet av de omtalte selskapene og endring i avvirkningsvolum og egenkapital,

for 2012 vil bli presentert for eier i Foretaksmøtet i juni 2013, og jeg forventer en grundig redegjørelse for resultatene fra foretakets ulike virksomhetsområder på dette møtet.

Statskog SFs kjøp av selskapene Borregaard skoger AS, AS Børresen og Borregaard Vafos AS fra Orkla ASA la grunnlag for en betydelig økning av avvirkningsnivået, et omfattende arronderingssalg og mer effektiv skogsdrift, også på de eiendommene foretaket eide fra før.

I oppfølgingen av resultatene og i gjennomgangen av avkastnings- og utbyttekravene for foretaket,

er forutsetningene som ble lagt til grunn for investeringen sentrale. Det er så langt ikke framkommet noe som skulle tilsi at eiendommene fra Orkla ASA ble kjøpt for en høy pris. Det er gjennomført en ny ekstern verdivurdering av foretaket, og det pågår nå et arbeid med å utvikle mål og resultatkrav for foretaket. Synergieffekter fra skogkjøpet, og effektiviseringsgevinster knyttet til det pågående arronderingssalget, vil ventelig gi grunnlag for mer effektiv skogsdrift i foretaket. Jeg vil komme tilbake til Stortinget med forslag knyttet til eierstyringen av Statskog SF når dette arbeidet er ferdigstilt.

SPØRSMÅL NR. 1237

Innlevert 26. april 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 6. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Skattereglene kan oppleves som kompliserte for mange skatteyttere. Ved utfylling av selvangivelse tar derfor en del personer kontakt med sitt lokale skattekontor for å få råd. Enkelte ganger viser det seg at råd har vært feil, og hvor skatteyter dermed har rapportert/betalt feil. Ved skatteetatens gjennomgang av ligning kan slike feil avsløres, og korrekt skatt utlignes.

Mener statsråden det er rettferdig at skatteyter ilegges straffeskatt når vedkommende kan bevise at feilen skyldes skattekontorets råd?»

Svar:

Etter ligningsloven § 10-2 kan skattyter som har gitt uriktige eller ufullstendige opplysninger ilegges tilleggsatt når opplysningssvikten har ført til eller kunne ha ført til skattemessige fordeler. Det kan imidlertid være tilfeller der det fremstår som urimelig å ilegge tilleggsatt selv om det foreligger en opplysningssvikt som omfattes av § 10-2. Ligningsloven § 10-3 slår fast at tilleggsatt ikke fastsettes når skattyters forhold må anses «unnskyldelig på grunn av sykdom, alderdom, uerfarenhet eller annen årsak.»

Dersom skattemyndighetene har gitt feilaktige opplysninger, vil alternativet om at skattyters forhold er unnskyldelig på grunn av «annen årsak» kunne være anvendelig. Dette må vurderes konkret i det enkelte tilfellet. I noen saker kan det være vanskelig å avklare hvilken informasjon som har blitt gitt når

skattyter har vært i kontakt med skattemyndighetene. Når skattyter ringer skatteetaten, vil samtalen bli logget i et eget loggsystem. Saksbehandler vil da ha kjennskap til at skattyter har vært i kontakt med skattemyndighetene. Denne registreringen skjer imidlertid på et overordnet nivå, og gir ingen informasjon om hvilke opplysninger skattyter har gitt eller fått fra skatteetaten. I andre saker kan det være mer klart at skattyter har fått feil informasjon for eksempel når dette fremgår av brev.

I de tilfellene skattyter gir uriktige eller ufullstendige opplysninger etter at han har vært i kontakt med skattekontoret, kan dette skyldes at den som ga informasjonen ikke har tilstrekkelig kjennskap til regelverket eller at det har oppstått en kommunikasjonsvikt. Når skattyter anfører at skatteetatens råd har vært villedende, må opplysningene skattyter har fått vurderes i lys av de opplysningene skattyter har gitt for å slå fast om skattemyndighetene er årsak til feilen. Hvor presist og konkret skattyters spørsmål var vil ha betydning i denne vurderingen.

Dersom det er på det rene at skattyter har gitt uriktige eller ufullstendige opplysninger på grunn av skatteetatens veiledning vil det ofte kunne være grunn til å anse dette som unnskyldelig fra skattyters side slik at det ikke ilegges tilleggsatt. Skulle skattyter for eksempel bli kjent med at opplysningene fra skatteetaten var feilaktige, vil imidlertid saken stille seg annerledes. Den enkelte sak må derfor vurderes konkret.

SPØRSMÅL NR. 1238**Innlevert 26. april 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 7. mai 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Etter Arbeiderpartiets landsmøte er det kommet motstridende signaler angående gjeldende konsekvensutredning for åpnete områder på Nordland VI. Statsministeren har tidligere sagt at vi har all nødvendig kunnskap om disse områdene, og at de områder som har vært konsekvensutredet ikke trenger utredes på nytt.

Kan statsråden bekrefte at et stortingsflertall kan vedta iverksettelse av aktivitet i allerede åpnete områder uten noen ny konsekvensutredning?»

Svar:

Sammen med blant annet dypvannsområdene i Norskehavet ble deler av Nordland VI åpnet for pe-

troleumsvirksomhet i 1994. Andre deler av Nordland VI ble ikke åpnet.

Det er tildelt to utvinningstillatelser i Nordland VI.

Siden 2001 har regjeringen fattet beslutninger som gjør at petroleumsvirksomhet ikke ble videreført i dette området. Igangsetting av petroleumsvirksomhet i åpnet del av Nordland VI krever en beslutning i regjering.

I den oppdaterte forvaltningsplanen for Barentshavet - Lofoten heter det: "I de åpnete deler av Nordland VI vil det ikke være petroleumsvirksomhet i denne stortingsperioden. Det vil heller ikke bli utlyst nye blokker i området i denne stortingsperioden". Regjeringen vil oppdatere forvaltningsplanen for Barentshavet – Lofoten i løpet av neste stortingsperiode.

SPØRSMÅL NR. 1239**Innlevert 26. april 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 8. mai 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Kan statsråden utdype hvordan "rovdyr som representerer et skadepotensiale" i rovviltforliket skal tolkes, og mener statsråden forvaltningen av ulvebestanden er i tråd med naturmangfoldlovens krav samt våre internasjonale forpliktelser?»

BEGRUNNELSE:

I Glåmdalen 4. april i år kan vi lese at et ulvepar ble skutt fra helikopter i Rendalen, og i Nationen 6. april kan vi lese at Agdenesulven ble felt etter et raskt vedtak i Direktoratet for Naturforvaltning. Det siste året har det blitt skutt 11 ulv i følge tall fra Direktoratet for Naturforvaltning, og i tillegg kommer et ukjent antall fra ulovlig jakt.

Ulven er totalfredet i Norge, og felling skal kun vurderes som siste utvei dersom ulven representerer et skadepotensial i prioriterte beiteområder for husdyr, eller hvis ulvepar etablerer revir for å yngle utenfor den vedtatte ulvesonen. Ulv er en kritisk truet art og står oppført på rødlista. Rovviltforliket var ment å

sikre den todelte målsettingen, å ivareta både beitedyr og husdyr. I følge rovviltforliket og naturmangfoldloven skal ulv ha lov til å ferdes også utenfor ulvesonen, i sitt naturlige utbredelsesområde. For mange fellingstillatelser på ulv utenfor ulvesonen undergraver målsettingen i rovviltforliket. Det er grunn til å tro at flere av de felte ulvene ikke utgjorde noe skadepotensiale på tidspunktet de ble skutt, og det bør stilles spørsmålstegn ved hvorfor begge ulvene i Rendalen ble skutt, når en enslig ulv ikke hevder revir eller yngler.

Norge har forpliktet seg på Konvensjonen om biologisk mangfold, som har som mål å sikre det biologiske mangfoldet. Slik forvaltningen av ulv utføres i Norges nå, er spørsmålsstiller bekymret for om vi klarer å opprettholde og styrke en levedyktig bestand.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at forvaltningen av rovvilt i Norge skal skje i overensstemmelse

med bestemmelsene i naturmangfoldloven og konvensjon av 19. september 1979 vedrørende vern av ville europeiske planter og dyr og deres naturlige leveområder (Bernkonvensjonen), som er den sentrale europeiske konvensjonen på området. Dette ble også konstatert i rovviltforliket av 2011. Naturmangfoldloven sier at målet er at artene og deres genetiske mangfold skal ivaretas på lang sikt, og at artene skal forekomme i levedyktige bestander i sine naturlige utbredelsesområder. Loven slår imidlertid også fast at tiltak etter loven skal avveies mot andre viktige samfunnsinteresser. Det kan medføre at målet må nås på en annen måte eller i et annet tempo enn om hensynet til naturmangfoldet hadde vært det eneste. Også Bern-konvensjonen åpner for å trekke inn andre hensyn i forvaltningen. Konvensjonen tillater uttak av ulv og andre rovdyr bl.a. for å avverge alvorlig skade på husdyr dersom det ikke er noen annen tilfredsstillende løsning og unntaket ikke vil være skadelig for bestandens overlevelse. De samme vilkårene for uttak er nedfelt i naturmangfoldloven. Etter som bestandene er grenseoverskridende, må vi for ulv ta utgangspunkt i den sør-skandinaviske ulvbestanden når vi vurderer spørsmålet om bestandens overlevelse.

Representanten viser til formuleringen i rovviltforlikets punkt 2.2.19, der det blant annet heter at det ikke skal være rovdyr som representerer et skadepotensial i prioriterte beiteområder for husdyr og kalvingsområder for tamrein. En vurdering av om rovvilt i prioriterte beiteområder representerer et skade-

potensial vil være en vurdering av en rekke faktorer slik som skadeomfang og utvikling av skader, hvor lenge et individ har vært i et område, om rovdyret er fast etablert eller på vandring, områdets betydning som beitemark, når på året skade skjer og om det er mulig å gjennomføre forebyggende tiltak. Tilstedeværelsen av rovvilt i et prioritert beiteområde er ikke i seg selv grunnlag for tillatelse til uttak. Samtidig er det ikke et krav at det skal dokumenteres et bestemt antall kadavre før det gis tillatelse. Det skal gjøres en konkret og helhetlig vurdering av den enkelte situasjon i tråd med krav nedfelt i gjeldende regelverk. I prioriterte beiteområder skal det imidlertid praktiseres en lav terskel for tillatelse til uttak av rovvilt for å avverge skade på tamrein og husdyr.

Rovviltforlikets punkt 2.2.4 understreker at miljøforvaltningen, i de tilfeller der lisensfellingingen ikke har gitt tilfredsstillende uttelling, så langt det er mulig skal sørge for at resterende lisensfellingkvote tas ut i de områdene der lisensfellingkvote er gitt. I likhet med annet uttak av rovvilt kan uttak av resterende lisensfellingkvoter bare skje dersom vilkårene i naturmangfoldloven og Bern-konvensjonen er oppfylt. Rovviltforliket punkt 2.2.4 ble fulgt opp med ekstraordinære uttak av jerv og bjørn våren 2012, og er også fulgt opp denne våren med ekstraordinære uttak av jerv og ulv. Direktoratet for naturforvaltning vurderer også våren 2013 behovet for vårfelling av bjørn, jf. punkt 2.2.4 og 2.2.18 i rovviltforliket, samt ytterligere uttak av jerv.

SPØRSMÅL NR. 1240

Innlevert 26. april 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 3. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hvordan vil helseministeren definere tjenestetilbudet som bør være tilstede ved et lokalsykehus, og vil helseministeren ta initiativ til at Stortinget får ansvaret for å fastsette hvilke funksjoner et lokalsykehus må ha?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringsplattformen, Soria Moria II, har stadfestet at ingen lokalsykehus skal legges ned og at de skal beholde akuttfunksjoner og fødetilbud, noe som daværende helseminister Anne Grethe Strøm Erich-

sen bekreftet i sitt svar i dokument nr. 15:464 (2010-2011). Likevel mottar spørsmålsstiller flere henvendelser fra lokalbefolkning, ansatte og støttegrupper ved ulike lokalsykehus som melder om økt sentralisering av flere viktige tjenester bort fra lokalsykehusene.

Helse Fonna startet som et helseforetak med tre likestilte lokalsykehus, men siden opprettelsen av helseforetaket har flere tjenester ved Stord Sykehus, Odda Sykehus og Valen Sykehus blitt nedbygd og sentralisert til Haugesund. En fortsatt nedbygging av lokalsykehusene vil resultere i at tilbudet i Sunnhord-

land og Hardanger-regionene blir utarmet og dette skaper stor utrygghet for de som bor der.

Svar:

Jeg viser til Meld. St. 16 (2010-2011) om Nasjonal helse- og omsorgsplan (2011-2015) som Stortinget sluttet seg til.

I meldingen beskriver regjeringen sine forventninger til lokalsykehusene.

Lokalsykehusene skal rette tilbudet inn mot de store pasientgruppene som bør og kan få sitt spesialisthelsetjenestetilbud i nærmiljøet. Lokalsykehusene bør derfor tilby et bredt spekter av dagtjenester og ha

tilgang til nødvendig kompetanse for rask og effektiv diagnostikk.

Akuttilbudet må videre tilpasses lokale forhold, herunder samarbeid med kommuner om legevakt og felles akuttmottak. Det er et overordnet mål at helse-tilbudet skal være likeverdig i ulike deler av landet. Lokalsykehus med akuttfunksjon må som et minimum ha indremedisinsk akuttberedskap, samt kompetanse til å utføre enklere kirurgiske prosedyrer på døgnbasis.

Jeg vil avslutningsvis vise til Innst. 422 S 2010-2011 som beskriver Stortingets forventninger til lokalsykehus.

SPØRSMÅL NR. 1241

Innlevert 29. april 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 7. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Jeg har blitt varslet om at politiet som arbeider med fremmedsaker på Moss Lufthavn Rygge har fått beskjed fra sin ledelse om at de har bortvist for mange utlendinger, og at de måtte ta det litt "roligere".

Synes statsråden at det harmonerer med regjeringens politikk at det skal bli lettere for personer som ikke kan gjøre rede for sitt opphold her i landet og/eller ikke har penger til oppholdet å komme inn i landet?»

Svar:

Det er et mål for regjeringen at personer uten lovlig opphold i Norge returnerer raskt, helst frivillig, men om nødvendig med tvang. I de siste årene har

politiet hatt økt oppmerksomhet på å øke antall bort- og utvisningssaker. Politidirektoratet har gjennomført kompetanse-heving om dette i politidistriktene. Antall opprettede bort- og utvisningssaker økte fra 1 739 i 2011 til 2 390 i 2012.

Politidirektoratet opplyser at Østfold politidistrikt har stor aktivitet på Moss Lufthavn Rygge, og gjennomfører både pålagte Schengenkontroller og utlendingskontroll på territoriet. Politidistriktet har ingen målsetting å redusere antall bortvisninger. Per 31. mars 2013 ble det opprettet 64 bortvisningssaker, mot 60 i tilsvarende periode i 2012. Distriktet har utarbeidet en egen rapport om grense- og territorialkontroller som gir distriktet en planmessig styring og utvikling av disse kontrollene.

SPØRSMÅL NR. 1242**Innlevert 29. april 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 13. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil statsråden revurdere standpunktet om at overgrepsmottakene skal overføres til helseforetakene, eventuelt ta initiativ til at endelig beslutning utsettes?»

BEGRUNNELSE:

I stortingsmelding nr. 15 Vold i nære relasjoner så er det foreslått at ansvaret for vold i nære relasjoner skal legges til kommunehelsetjenesten, mens Overgrepsmottakene skal legges til Helseforetakene i spesialisthelsetjenesten.

Dette står i sterk kontrast til statsrådets og stortingsmeldingens mantra om et sammenhengende og helhetlig tilbud til voldsutsatte kvinner, god faglig kompetanse og nærhet til tjenesten. Jeg antar at dette er utilsiktet, fordi man da vil måtte bygge opp rettsmedisinsk kompetanse og sykepleiefaglig/psykolog kompetanse både i kommunen og i helseforetakene, for å ivareta disse kvinnes rett til å få sikret spor og bevis. Mengden overgrep vil være avgjørende for hvor gode fagfolkene blir. Kvaliteten vil altså svekkes dersom disse enhetene blir lagt til 2 forskjellige nivåer i helsetjenesten.

Det ville vært en åpenbar styrke om man heller kunne se krisesentre og overgrepsmottak i sammenheng på kommunalt/interkommunalt nivå. Det er her kvinnene befinner seg og det er her de oppsøker tjenestene. Veldig mange av de voldtatte kjente overgriperen. Noe som tilsier at dette i mange tilfeller også handler om nære relasjoner og at kompetansen bør samles et sted.

I spesialisthelsetjenesten vil disse kvinnene forsvinne i mengden av diagnoser og generalistmottak, framfor gode spesialiserte overgrepsmottak som kan ivareta kvinnes behov enten de er utsatt for fysisk eller psykisk vold eller voldtekter som skal dokumenteres og gis helsehjelp. Det er bygget opp så mye kompetanse i kommunene på dette nå, som det bør bygges videre på og ikke fragmenteres ytterligere, slik Stortingsmeldingen legger opp til. I mitt eget fylke Østfold er det sågar spesialdesignet et eget overgrepsmottak bygnings- og innredningsmessig.

Svar:

Innledningsvis vil jeg si at denne regjeringen styrker arbeidet mot vold, og ett av tiltakene er å gjøre situasjonen mer forutsigbar for overgrepsmottakene.

Det har lenge vært uklarheter omkring ansvar for etablering og finansiering av overgrepsmottak. En evaluering av mottakene utført i 2012 viste betydelige utfordringer knyttet til tilbudet slik det er i dag og underbygger de signaler vi har fått de siste årene om at det er behov for avklaring av ansvarsforholdene rundt overgrepsmottakene.

Arbeidet ved overgrepsmottakene omfatter både primær- og spesialisthelsetjenester og oppgaver knyttet til politiarbeid. Evalueringen av mottakene viste at det er uklarheter i oppgave- og ansvarsfordelingen mellom kommuner og sykehus og mellom helsetjenesten og politiet. Det er store forskjeller i omfang og innhold i tilbudet som gis ved mottakene. Tilbudet er mange steder ikke godt nok og varierer i ulike deler av landet. Variasjon fra 5 til 400 saker i året gir svært ulik mengdetrening og forutsetninger for å erverve og vedlikeholde nødvendig kompetanse. Dette medfører blant annet at kvaliteten på rettsmedisinske undersøkelser varierer mellom mottak, noe som kan svekke rettssikkerheten. Omfanget av psykososial oppfølging varierer også mye.

Overgrepsmottak er først og fremst et akutttilbud og skal være døgnåpent. Ifølge en rapport om beredskapssituasjonen ved norske overgrepsmottak per november 2011 mangler mange av landets mottak en kontinuerlig vaktordning og tjenesteplan. Flere mottak baserer seg på frivillige, ubetalte ordninger. Bare en fjerdedel av mottakene har vaktordninger som muliggjør umiddelbar undersøkelse og behandling av pasienten. Samtidig viser evalueringen at mottak unngår å markedsføre tilbudet sitt fordi de ikke har kapasitet til å ta imot flere. Flere mottak tar ikke imot mennesker som har vært utsatt for vold i nære relasjoner, blant annet fordi det krever flere ansatte og annen type kompetanse.

Dagens overgrepsmottak sikrer heller ikke et sammenhengende tilbud. Ved flere mottak rapporteres for lite dialog mellom instanser, med for lite kunnskap om hva som gjøres og ikke gjøres ved andre instanser, og med risiko for "hull" i stedet for sømløse tjenester for brukerne.

Mange av de tjenestene volds- og overgrepsutsatte har behov for er spesialiserte, og god kvalitet vil være lettest å opprettholde integrert i eksisterende tilbud i spesialisthelsetjenesten. Regjeringen har derfor foreslått at tjenestene til voksne utsatt for seksuelle overgrep skal forankres i spesialisthelsetjenesten fra senest 2015. Dette vil sikre et mer likeverdig tilbud, god beredskap gjennom hele døgnet og mulighet til å

bygge opp kompetanse i undersøkelse og sporsikring. De største mottakene som i dag er lokalisert ved kommunale legevakter fungerer imidlertid godt, og disse vil kunne fortsette gjennom avtaler med helseforetak.

Både kommuner og sykehus har i dag ansvar for å yte tjenester til personer utsatt for vold og overgrep. Mange av disse pasientene kan og skal følges opp i kommunen. Evalueringen viser at mange som er utsatt for vold i nære relasjoner ikke oppsøker overgrepsmottak, men behandles av legevakt eller fastlege. Slik mener jeg det fortsatt bør være. For å heve kompetansen i den kommunale helse- og omsorgstjenesten, vil jeg vurdere å stille krav om at alle leger og annet personell som deltar i legevakt skal ha gjennomført kurs i håndtering av vold og overgrep. Slike kurs vil også etter hvert bli en obligatorisk del av spesialistutdanningen for allmennleger.

Som oppfølging av Meld. St. 15 (2012-2013), Forebygging og bekjempelse av vold i nære relasjoner. Det handler om å leve, vil regjeringen foreslå å

styrke NKVTS og RVTS-enes rolle i å utvikle og spre kompetanse i helse- og omsorgstjenesten i håndtering av både medisinske og psykososiale forhold knyttet til vold og seksuelle overgrep.

Regjeringen har også foreslått å vurdere sertifisering av helsepersonell som skal utføre klinisk rettsmedisinsk undersøkelse og akkreditering av enhetene der undersøkelsene skal foregå. I tillegg vil regjeringen etablere et kompetansenettverk i klinisk rettsmedisin i samarbeid med de institusjonene som i dag ivaretar rettspatologi og klinisk rettsmedisin. Dette vil bli viktige miljøer å støtte seg på i arbeidet med å sikre spor og ivareta rettssikkerheten i de tilfeller utsatte vil gå til anmeldelse.

Samlet sett mener jeg at disse tiltakene vil bidra til en både faglig og beredskapsmessig mer robust tjeneste. Jeg er glad for den kompetanse som allerede finnes, også i kommunene, og er sikker på at den vil komme til nytte også i framtidens organisering av tilbudene til volds- og overgrepssatte.

SPØRSMÅL NR. 1243

Innlevert 29. april 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 13. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Nye tall fra kreftregisteret viser at de yngre kvinnene dropper anbefalingen om en celleprøve hvert tredje år. Dette er urovekkende og alvorlig. Kreftforeningen vil gjøre sitt til for å få mer fokus på hvor viktig dette er i form av mer informasjon, bruk av nettsider, brosjyrer, kreftlinjen, Twitter og Facebook, noe som er bra og svært viktig.

Men hva vil statsråden gjøre for å endre den alvorlige negative utviklingen blant våre yngste kvinner?»

BEGRUNNELSE:

Nye tall fra kreftregisteret viser at stadig flere av kvinner mellom 25 og 39 år dropper underlivssjekken. Førte prosent unnlater å følge anbefalingene om celleprøve hvert tredje år. Dette er alarmerende, fordi i løpet av ti år har forekomsten av livmorhalskreft samtidig økt med 25 prosent i denne yngste aldersgruppen. Noe det motsatte viser når det gjelder den eldre aldersgruppen. Utviklingen er alvorlig. Som en ser av den eldre gruppen så reduseres risikoen for liv-

morhalskreft ved jevnlig screening. Grunner som blir oppgitt for ikke å utføre screeninger er informasjon og manglende kunnskap. Det er gledelig at kreftforeningen tar dette på alvor og ønsker å gjøre noe for å endre den negative trenden.

Svar:

Dagens screeningprogram, Masseundersøkelsen mot livmorhalskreft (Masseundersøkelsen), er basert på frivillighet og egenaktivitet ved at kvinnene selv må bestille time hos fastlege eller gynekolog for å få tatt en celleprøve hvert tredje år. Kreftregisteret sender et informasjonsbrev til kvinnen det året hun fyller 25, der de informerer om Masseundersøkelsen og anbefaler kvinnen om å ta celleprøve fra livmorhalsen hvert tredje år, fra kvinnen er 25 til hun fyller 69 år. Masseundersøkelsen, som driftes av Kreftregisteret, kaller ikke inn kvinnene til celleprøve, men sender en påminnelse dersom kvinnen ikke er registrert med prøve etter tre år og en måned, og deretter etter fire år. Kvinner må dermed selv ta ansvar for at intervallet på tre år følges.

Det er viktig at det gis god og balansert informasjon slik at de som inviteres kan foreta et informert valg når det gjelder om de ønsker å delta eller ikke. De som inviteres må også få informasjon om komplikasjoner ved behandling og risiko for overbehandling.

Det å få kvinner til å møte til screening hvert tredje år er en helt nødvendig forutsetning for å nå programmets mål om å redusere forekomst og dødelig-

het av livmorhalskreft. Det er etablert en faglig rådgivningsgruppe og en styringsgruppe for Masseundersøkelsen under ledelse av Helsedirektoratet. Ulike tiltak for å øke deltakelsen i programmet er under vurdering i begge disse gruppene. Ifølge opplysninger fra Helsedirektoratet vurderes det blant annet å gå fra et program der en bruker påminnelse, til et invitasjonsbasert system der kvinnen mottar innkalling til prøvetaking når det nærmer seg 3 år.

SPØRSMÅL NR. 1244

Innlevert 29. april 2013 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 7. mai 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Hva er grunnen til at statsråden ikke deltok på miljøvernministermøte i Dublin i forrige uke?»

Svar:

Eg skulle gjerne ha delteke på EU sitt uformelle miljøministermøte i Dublin den 22. – 23. april. Då re-

gjeringa hadde heildagskonferanse om revidert nasjonalbudsjett på same tid var det vanskeleg for meg å kombinere deltaking på regjeringskonferansen og EUs uformelle miljøministermøte.

Miljøverndepartementet og den norske ambassaden i Dublin var til stades på møtet og eg har fått fylldig referat frå diskusjonane.

SPØRSMÅL NR. 1245

Innlevert 29. april 2013 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 8. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«24. april sa statsråden til NTB at rentekostnadene til Sotrasambandet ville stige fra 2 til 4 milliarder kroner dersom prosjektet ble bygget ved bruk av OPS.

Går departementet faglig god for beregningene?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden er av NTB sitert på at «På grunn av rentekostnadene vil statens utgifter bli fordoblet fra 2 til 4 milliarder kroner dersom eksempelvis Sotrasambandet skal OPS-finansieres».

Jeg legger til grunn at det er rentekostnadene statsråden mener blir fordoblet, og ikke investeringskostnaden som er estimert til ca. 7 mrd. kroner.

Etter vår vurdering har Samferdselsdepartementet foretatt beregninger som ikke gir en relevant sammenstilling av forskjellene på OPS og tradisjonell utbygging.

Analysen har istedenfor omhandlet hvor stor andel av prosjektet som lånefinansieres. Ved sammenligning av prosjekter eller finansieringsmodeller gir det liten mening å summere løpende kroner flatt, uten diskontering.

Ettersom jeg kjenner til har Samferdselsdepartementet sett helt bort fra diskonteringer, og får dermed resultater som i beste fall er egnet til å forvirre.

Finansdepartementets «Veileder i samfunnsøkonomiske analyser» gir en grundig innføring i hvordan man diskonterer kontantstrømmer til en nåverdi som gjør ulike kontantstrømmer sammenlignbare.

I tillegg baseres disse regnestykkene på usammenlignbare rentenivåer hvor «påslaget [for OPS-prosjekter] er vilkårlig satt og ikke som resultat av noen beregning eller analyse internt eller eksternt». De lange rentene i dag er betydelig lavere enn i perioden før finanskrisen i 2008. Statsråden har selv svart at OPS-selskapene i dag har en rentemargin på 0,5 prosent. I Høyres transportplan er det gjort rede for tiltak som kan bringe påslaget ytterligere ned. Et påslag på 1 prosentpoeng for OPS-prosjekter er ikke bare vilkårlig, det er direkte feil.

Dersom statsråden står fast på resonnetet om at lånefinansiering er unødvendig fordyrelse, vil det være en naturlig fortsettelse at statsråden nå tar initiativ til at veiprojekter ikke skal lånefinansieres. Så vidt jeg kjenner til har statsråden lagt opp til flere milliarder i låneopptak i veiprojekter som er under bygging og/eller planlegging.

Statsråden bidrar i tilfellet selv til fordyrelse.

Svar:

Beregningene departementet har gjort, viser hvor mye som vil påløpe i renter basert på lånestørrelsen med tradisjonell bompengefinansiering og med lån til OPS-betingelser gitt visse forutsetninger.

Rv 555 Sotrasambandet er i Nasjonal transportplan oppgitt å koste 7 mrd. kroner, hvorav statlig andel er 2 mrd. kroner. Ved gjennomføring som OPS-prosjekt vil det påløpe finansieringskostnader for hele beløpet.

Det ble i svar på spørsmål 1123 fra Stortinget den 16. april 2013 opplyst at gjennomsnittlig vektet lånerente for bompengeselskapene per 31. desember 2011 var 3,6 pst. Det ble også opplyst at gjennomsnittlig fastrente for de tre OPS-selskapene ligger mellom 5 og 6 pst., og gjennomsnittlig kredittmargin ligger på om lag 0,5 pst.

For beregning av rentekostnadene er det lagt til grunn 3,6 pst. rente for bompengeprojekt og 4,6 pst. for OPS-projekt..

Det er tatt utgangspunkt i annuitetslån med 15 års løpetid for tradisjonelle bompenger og 23 år for OPS. I OPS-kontrakter som gjelder for 25 år, vil det være vanlig å legge til grunn at investeringen er nedbetalt to år før utløp av kontrakten. Beregningene for OPS omfatter ikke drift og vedlikehold, kun utbyggingskostnader. Det er heller ikke tatt hensyn til innkrevingskostnader av bompenger, men innkrevingskostnader vil i all hovedsak være de samme enten det gjennomføres som vanlig bompengeprojekt eller OPS. Å ta utgangspunkt i annuitetsprinsippet bygger på en forenkling. Det er ikke tatt hensyn til økende bompengeinntekter som følge av trafikkvekst og prisjustering av takstene.

Med disse forutsetningene blir forskjellen i renter om lag 3 mrd. kroner mellom tradisjonell bompengefinansiering (bompengandelen 5 mrd. kroner) og gjennomføring som OPS (hele investeringen lånefinansieres). Det er ved OPS lagt til grunn 23 år og ett prosentpoeng høyere rente. Finansieringskostnadene er i denne sammenheng ikke neddiskontert. Tallet viser hvor mye mer i sum som vil måtte betales ved gjennomføring som OPS.

Når kostnadene påløper i så lang periode og også med ulik periode, er det mest korrekt å sammenlikne neddiskonterte størrelser. Departementet har gjennomført beregninger med de samme forutsetningene der de årlige finansieringskostnadene neddiskonteres over lånets løpetid. Resultatene er neddiskontert med en kalkulasjonsrente på 4,5 pst. Renteforskjellen med neddiskonterte resultater, gitt disse forutsetningene, er om lag 1,65 mrd. kroner mellom tradisjonell bompengefinansiering og gjennomføring som OPS og med OPS-betingelser.

Korrigerings av svar 10. juni fra Samferdselsdepartementet:

Jeg viser til brev til Stortinget av 8.5.2013 med svar på spørsmål 1245 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou.

Det blir i svaret oppgitt at renteforskjellen med neddiskonterte resultater er om lag 1,65 mrd. kroner mellom tradisjonell bompengefinansiering og gjennomføring med OPS-betingelser for prosjektet Rv 555 Sotrasambandet.

Det har dessverre blitt oppgitt feil renteforskjell for det neddiskonterte resultatet. Riktig renteforskjell skal være 1,9 mrd. kroner.

SPØRSMÅL NR. 1246**Innlevert 29. april 2013 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 7. mai 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å ivareta klageadgangen for kommuner som får avslag i forbindelse med ønske om bruk av ideelle familiesentra?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller viser til Dokument nr. 15:1200 (2012-2013), og statsrådets svar på dette. Her viser statsråden til Bufetats overordnede rolle i barnevernet, og nevner også de særskilte konkurransene for ideelle organisasjoner som organiseres ifm. kjøp av barneverninstitusjonsplasser. Statsråden unnlater imidlertid å svare på det konkrete spørsmålet, nemlig hva som gjøres for å ivareta klageadgangen som kommunene p.t. ikke har ifm. avslag ved ønske om bruk av ideelle familiesentra.

Svar:

Å gi riktig hjelp så tidlig som mulig i et barns liv er av helt avgjørende betydning for barnets utvikling. Sentre for foreldre og barn er et tilbud som kan bidra med slik viktig hjelp i barnets tidligste fase. Jeg er opptatt av å se nærmere på hvordan tilbudet til utsatte sped- og småbarnsfamilier kan utvikles videre. Et godt grunnlag for barnets videre utvikling legges også i svangerskapet. I Prop. 106 L (2012-2013), som nå ligger til behandling i Stortinget, fremgår at departementet i samarbeid med Helse- og omsorgsdepartementet, vil utrede hvordan vernet av barn som ikke er født, kan styrkes.

Senter for foreldre og barn er et frivillig hjelpetiltak med hjemmel i barnevernloven § 4-4 annet ledd. Sentrene benyttes som hjelpetiltak for vanskeligstilte familier med tanke på styrking av foreldrefunksjonen, men benyttes også i forbindelse med kartlegging og utredning av foreldrenes omsorgsevne og videre hjelpebehov. Som nevnt i mitt brev 26. april, har ikke statlig barnevern plikt til å tilby plass i et senter for foreldre og barn. Statlig barnevern har ansvar for å fordele eksisterende plasser, se nærmere omtale i Ot.prp. nr. 69 (2008-2009). I samme proposisjon fremgår at Bufetat ikke har plikt til å utvide det eksisterende tilbudet av slike sentre.

I rundskriv Q- 06/2007 Oppgave- og ansvarsfordeling mellom kommuner og statlige barnevernmyn-

digheter – herunder om betalingsordninger i barnevernet, forutsettes at statlig regional barnevernmyndighet må foreta en konkret vurdering av nødvendigheten av at utredningen foretas i institusjon (senter for foreldre og barn) i hvert enkelt tilfelle. Det tilligger således Bufetats ansvar å sørge for en faglig riktig tildeling av eksisterende plasser. Når staten tilbyr opphold i et senter for foreldre og barn, vil statens betalingsansvar etter barnevernloven § 9-4 tre inn.

Barneverntjenestens faglige vurdering av familiens behov for plass i et senter for foreldre og barn vil ligge til grunn for Bufetats behandling av søknad om en eksisterende plass. For å sikre best mulig beslutningsgrunnlag, er det derfor viktig at statlig og kommunalt barnevern har en god faglig dialog når slike plasser etterspørres. Etter min vurdering er det å legge til rette for et godt faglig samarbeid det viktigste tiltaket for å sikre at eksisterende plasser tildeles familier som har behov for opphold i et senter for foreldre og barn.

I enkelte tilfeller vil imidlertid statlig og kommunalt barnevern ha ulike faglige vurderinger om behovet for plass. Som nevnt er Bufetat ikke forpliktet til å tilby og betale for en eksisterende plass dersom etaten faglig sett ikke stiller seg bak behovet for slikt tiltak. Kommunene kan imidlertid velge å tilby plass i et senter for foreldre og barn. I det tilfellet må kommunen også stå for økonomisk dekning av oppholdet.

Etter min vurdering er en klageadgang lite egnet på dette området. Bufetats ansvar for tiltaksapparatet forutsetter, innenfor rammen av barnevernlovens ansvarsfordeling, styringsadgang i forhold til bruk av eksisterende plasser i sentre for foreldre og barn dersom staten skal finansiere oppholdet. Jeg er opptatt av å legge til rette for at statlig og kommunalt barnevern skal ha en faglig samhandling til beste for barna og familiene. I Prop. 106 L (2012-2013) foreslås ulike tiltak for bedret samhandling blant annet gjennom å tydeliggjøre ansvarsfordelingen mellom stat og kommune og gjennom å etablere et fagråd som skal bidra til å gjøre det statlige tiltaksapparatet mest mulig relevant og tilpasset etterspørselen. I proposisjonen foreslår departementet også å vurdere hvordan tilbudet til utsatte sped- og småbarnsfamilier kan styrkes.

SPØRSMÅL NR. 1247**Innlevert 29. april 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 6. mai 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Vil man fra norsk side ta initiativ for å ivareta sikkerheten for de iranske flyktingene i Camp Liberty i Irak samt bidra til at elementære menneskerettigheter i leiren blir ivaretatt og at flyktingene får nødvendig medisinsk hjelp?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til flere tidligere spørsmål om den svært vanskelige humanitære situasjonen for de iranske flyktingene i Camp Liberty i Irak og den frykten for nye angrep de hver eneste dag opplever.

I de siste uker har det vært en rekke eksplosjoner i nærheten av leiren noe som bidrar til enda mer frykt og usikkerhet i leiren.

Irakiske myndigheter som sammen med FNs høykommissær for flyktinger har ansvar for sikkerheten i leiren, har dessverre vist at de ikke er i stand til dette. Et stadig tettere samarbeid mellom Maliki-regimet i Bagdad og teokratiet i Teheran har heller ikke bidratt til økt sikkerhet og trygghet for de forsvarsløse flyktingene.

Situasjonen i leiren er nå ytterligere forverret og det rapporteres nå om dødsfall som følge av mangel på medisinsk hjelp.

Temperaturen i leiren er nå også meget høy. Innbyggerne i leiren har derfor kjøpt vifter for å holde temperaturen i sjakk, men irakiske styrker hindrer nå at disse kommer inn i leiren.

Jeg håper nå at verdenssamfunnet våkner opp og griper inn før dette utvikler seg til en humanitær katastrofe.

Svar:

Hva gjelder sikkerheten og menneskerettighetene for beboerne i Camp Liberty, viser jeg også til svarene på skriftlige spørsmål nr. 966 (2012-2013), nr. 802 (2012-2013), nr. 736 (2012-2013), nr. 621 (2012-2013), nr. 2022 (2011-2012) og til tidligere utenriksminister Jonas Gahr Støres svar på spørsmål om samme tema.

Sikkerhetssituasjonen i Irak er generelt meget vanskelig. Den siste tiden er anslagsvis 100 mennesker drept hver uke i terrorangrep. Norge har overfor irakiske myndigheter hele tiden understreket deres ansvar for sikkerheten i Camp Liberty. I følge FN har irakerne innført flere tiltak for å sikre leiren.

Når det gjelder medisinsk hjelp finnes det i følge FNs sendelag i Irak, UNAMI, en egen klinikk i leiren som tilbyr førstehjelp og behandling av enklere sykdommer og skader. For mer alvorlige sykdommer, som for eksempel kreft, blir beboerne henvist til det irakiske helsevesenet. Irakiske myndigheter sørger regelmessig for transport til sykehus i Bagdad for slik behandling. Spesialrepresentant for FNs generalsekretær i Irak, Martin Kobler, oppfordret i sin redegjørelse for Sikkerhetsrådet 21. mars i år lederne i Camp Liberty til å samarbeide med irakiske myndigheter om medisinsk behandling for beboerne.

Som jeg har pekt på i tidligere svar, er det også viktig at beboerne i Camp Liberty samarbeider med FNs høykommissær for flyktinger i prosessen for vurdering av mulig gjenbosetting i tredjeland. I spesialrepresentant Koblers redegjørelse viste han til at beboerne, til tross for en rekke tilbud om gjenbosetting, ikke samarbeider tilstrekkelig om denne prosessen. Kobler oppfordret lederne i leiren om ikke å hindre at de beboere som ønsker det, får forlate stedet.

SPØRSMÅL NR. 1248**Innlevert 29. april 2013 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 7. mai 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Viser til oppslag i Avisa Sagat den 17. april og i Finmarken den 19. April om store bekymringer for spredning av lakseparasitten Gyrodactylus. Lakseparasitten er påvist på finsk side av grensen og det er bare noen kilometer til Anarjohka som er en del av Tanaelven. Faren for at både Tanaelven, Altaelva og flere andre elver i Finnmark og Troms kan bli smittet er stor.

Hva vil statsråden gjøre på kort og lengere sikt for å stoppe spredningen av lakseparasitten?»

BEGRUNNELSE:

Det er liten tvil om at det er menneskelig aktiviteter som i dag er den største trusselen og utfordringen hva gjelder å stoppe videre spredning av lakseparasitten. I Finland er det mange flere som fisker og bruker naturen til adspredelse gjennom både fiske og fritidsaktiviteter som kano og kajakkpadling. Hvordan ser statsråden for seg å få på plass en strengere desinfisering regime enn i dag for at utstyret som blir brukt blir rensert på en forsvarlig måte. Hvordan ser statsråden for seg at trusselen av parasitten skal løses gjennom langsiktige avtaler med Finland. Avtaler som det haster med å få på plass.

Bruk av Rotenon i et så stort vassdrag som Tana vil bli meget vanskelig og mest sannsynlig bli umulig å gjennomføre. Tanavassdraget er det vassdraget i Norge med flest laksearter og har vært den elven som over tid har hatt de største fangstene av alle elver i Vest-Europa. -Nærmere tre hundre tonn laks i året på sitt beste. Tana vassdraget har gjennom de siste 50 år stått for ca. 40 pst. av fanget laks i norske elver. Men her er det ikke Tanavassdraget alene som er utsatt. Det er også kort veg for spredning av parasitten til både Lakselv og Altaelven i Finnmark, men studerer man kartet så er det heller ikke langt til Målselv, Signaldalselva, Skibotnelva og Reisaelva i Troms. En videre spredning av parasitten kan derfor få enorme negative konsekvenser for laksebestanden i Troms og Finnmark. Tiltak må komme på plass fort.

Svar:

I den nåværende avtalen mellom Norge og Finland om fisket mv i Tanavassdraget har de to landene forpliktet seg til å sette i verk tiltak for bl.a. å hindre spredning av fiskesykdommer og nye fiskearter til Tanavassdraget. Det er også gitt strenge føringer for flytting og utsetting av fisk, fiskekultivering og fiske-

oppdrett i vassdragets nedbørsfelt. Det pågår for tiden forhandlinger med Finland om en ny avtale med sikte på ikrafttreden i 2015. I den forbindelse skal også den nåværende bestemmelsen om fiskesykdommer mv. revideres. Effektive tiltak mot spredning av G.salaris vil bli særlig vektlagt. Forhandlingene ledes av Miljøverndepartementet, men Fiskeri- og kystdepartementet og Mattilsynet vil bidra inn i denne delen av forhandlingene. Det skal i denne sammenheng nevnes at Finland er innvilget fristatus mht. G.salaris for nedslagsfeltene til Tana og Neiden på finsk side i Kommisjonsbeslutning 2010/221/EU. De norske sidene av nedslagsfeltene er også definert som fri for parasitten, i samsvar med den norske kontroll og bekjempelsesplanen for G.salaris, godkjent av ESA gjennom beslutning 298/08/COL.

Med hjemmel i Matloven er det fastsatt en rekke krav for å forebygge spredning av G.salaris. Blant annet er det uten tillatelse fra Mattilsynet forbudt å flytte levende eller døde ville akvatiske dyr til andre vassdrag eller til andre deler av samme vassdrag. Denne bestemmelsen skal blant annet hindre at man bruker agn av fisk fra smittede vassdrag i friske vassdrag. Videre er det krav om at fiskeutstyr, båter og andre gjenstander som er brukt i ett vassdrag, skal tørkes eller desinfiseres før de flyttes til andre vassdrag eller til andre deler av samme vassdrag. Denne bestemmelsen skal hindre at man uforvarende sprer smitte, blant annet G.salaris, fra elv til elv. Det er vanlig at elveeierlag setter opp desinfeksjonsstasjoner for å sikre at fiske og annen vannsport kan drives på en forsvarlig måte i samsvar med regelverkets krav. For å bidra til å opplyse om disse reglene har Mattilsynet sammen med Veterinærinstituttet laget informasjonsmaterieell på norsk, samisk, svensk, finsk, tysk og engelsk til bruk i Troms og Finnmark.

Ifølge Mattilsynet er det mange steder praksis å innkreve et depositum ved kjøp av fiskekort, et beløp man vil få tilbakebetalt når man kan framvise kvittering på utført desinfeksjon når man forlater vassdraget etter endt fiske. Etablering og drift av desinfeksjonsstasjoner faller utenfor Mattilsynets ansvarsområde, men Mattilsynet bidrar gjerne med veiledning hvis elveeierlaget eller andre ønsker å etablere slike stasjoner.

Når det gjelder diverse presseoppslag i denne saken om bruk av levende fisk som agn i disse områdene, kan jeg opplyse at det er forbudt å bruke levende fisk som agn i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1249**Innlevert 29. april 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 13. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil helse- og omsorgsministeren gjøre rede for om man har klart å løse de samtidighetskonflikter man har hatt for luftambulansen i Helse-Fonna-området på en fullt ut tilfredsstillende måte, og på hvilken måte disse eventuelt er løst?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til flere tidligere spørsmål om helse- og omsorgsministeren vil ta initiativ til å få stasjonert egen luftambulans i Helse-Fonna-området for å få ned responstiden som kan være avgjørende når liv skal reddes og på bakgrunn av økt aktivitet i denne regionen, samt spørsmål om hvor mange samtidighetskonflikter man har hatt for luftambulansen og på hvilken måte disse er løst.

I svar på mitt spørsmål Dokument 15:937 (2012-2013) hevder helse- og omsorgsministeren at antallet oppdrag fra kommunene i Helse-Fonna-området til helikopterbasene som ble avvist eller avbrutt på grunn av samtidighetskonflikter har vært stabilt de siste fire år.

Helse- og omsorgsministeren opplyser imidlertid ikke om disse avviste eller avbrutte oppdragene er løst på annen måte eller på hvilken måte disse eventuelt er løst.

Svar:

Samtidighetskonflikter i luftambulansetjenesten kan være en ulempe for pasienten og vil kunne føre til lengre ventetid og lengre transport til eller fra sykehus.

Jeg har fått informasjon fra Helse Vest om hvordan samtidighetskonflikter i Helse Fonna-området har vært løst i 2011 og 2012. Helse Fonna har utarbeidet oversikten etter manuell telling i AMK. Samtidighetskonfliktene har primært vært løst ved at basen i Bergen og basen i Stavanger har dekket opp for hverandre, eller ved at redningshelikopteret Sea King har tatt oppdraget. Luftambulans fra basen i Ål og Førde har også vært benyttet. I noen tilfelle har ambulansfly blitt brukt når det har vært behov for å overflytte pasient mellom sykehus.

I enkelte tilfeller har pasienten vært transportert med bilambulans, eventuelt med følge av lege eller spesialsykepleier. Alternativt har pasienten blitt liggende litt lenger på et av sykehusene i Helse Fonna i påvente av ledig helikopter. Valg av løsning i det enkelte tilfelle har skjedd på bakgrunn av medisinskfaglige vurderinger fra behandlende leger i tett samarbeid med AMK og luftambulansetjenesten.

Legebilen som er stasjonert ved Haugesund sjukehus rykker ut ved alvorlig sykdom og skade. Den kjører også i møte med ambulans fra distriktene eller deltar i transportoppdrag der helikopter ikke er tilgjengelig. Legebilen er foreløpig i drift bare på dagtid, men Helse Fonna arbeider med en gradvis utvidelse til å dekke større deler av døgnet.

Helikoptertransportene skjer på bakgrunn av ulike indikasjoner og ulik hastegrad - alt fra overflytting av stabile pasienter til annet sykehus til akutt hjelp og transport ved alvorlig skade eller sykdom. Det er således ikke alle oppdrag som haster like mye.

SPØRSMÅL NR. 1250**Innlevert 30. april 2013 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 14. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«I mange områder er det dårlig mobiltelefondekning, et av disse områdene er Røsnes/Haugnes i Bø kommune i Vesterålen. I området er det både fastboende og et betydelig antall hytter, i tillegg til at området er mye brukt ifm rekreasjon. I tider er det ikke dekning i det hele tatt i området. I lang tid har både kommune og privatpersoner arbeidet med Telenor for å forbedre dekningen i området, uten at dette har lyktes.

Vil statsråden ta et initiativ ovenfor teleaktørene slik at dekningen blir akseptabel?»

BEGRUNNELSE:

Over flere år har både kommunen og enkeltpersoner prøvd å få en bedre dekning i dette området. Hvis en går inn på Telenor sin side over dekning i området gir dette et helt feil bilde. Beboere/hytteier i området har gjort målinger som viser at det ikke er dekning i områdene som dekningskartet viser at det skal være dekning. I tillegg er det så mye bruk av nettet der det er dekning, at en ikke når frem. Dette var blant annet tilfelle i påsken da det ikke var mulig å komme frem ved bruk av internett. En så dårlig dekning kan føre til at en ved sykdom eller ulykke ikke får kontakt med rette myndighet. Det er også et poeng at mange av de som innehar hytter i området er næringsdrivende som har behov for å holde kontakt med egen virksomhet i ferier, noe de langt på vei er fraskåret fra slik tilstanden er i dag.

Svar:

Norge er i dag, på tross av vår geografi, et av landene med best mobildekning i verden med nær 100 % dekning der folk bor. Det gjør at vi alle har blitt vant med å kunne benytte mobiltelefonen og få tilgang til datatrafikk der vi ferdes eller oppholder oss. Jeg har

derfor stor forståelse for at det oppleves vanskelig for folk på steder som ikke har tilfredsstillende dekning. Vi finner i dag enkeltområder over hele landet som har dårlig dekning på grunn av topografi, bygningsmasse eller lite kunde grunnlag. Dette er ikke en ønskelig situasjon.

Slik representanten Kenneth Svendsen beskriver situasjonen i Røsnes/Haugnes vil Samferdselsdepartementet anbefale brukerne å prøve ut dekningen hos andre tilbydere, samt å montere utvendig antenne for å bedre mottaksforholdene.

Departementet får fra tid til annen tilbakemeldinger om avvik mellom dekningskartene tilbyderne oppgir og dekningen som brukerne opplever. Avvikene kan ha flere årsaker. Dekningskartene er simulert ut fra kartdata og kan gi feil resultat, det kan være bygningsmessige hindringer eller det kan være feil på brukernes eget utstyr. Det er også en kjent sak at nye smartmobiler ofte har dårligere antenner enn eldre mobiltelefoner. Post- og teletilsynet vil vurdere tilbyderens dekningskart i forbindelse med kravene som settes til dekning ved utbyggingen nye mobilfrekvenser.

I sitt brev viser representanten Kenneth Svendsen til behovet for mobilkommunikasjon for å kunne kontakte nødetater. Mobilnettene er ikke bygget ut som et fullverdig nødnett, og jeg vil oppfordre folk til å ta sine forholdsregler og ikke basere seg på å alltid kunne bruke mobiltelefonen til nødkommunikasjon.

Det er i dag i hovedsak konkurransen tilbyderne imellom som driver den videre utbyggingen av dekning over hele landet. Tilbyderne av mobiltelefoni i Norge har alle oppfylt dekningskravene de har i sine frekvenstillatelser. I forbindelse med tildelingen av nye frekvenser (de såkalte dividende-frekvensene) vil Samferdselsdepartementet sette strenge krav som vil øke dekningen for mobildata og konkurransen i markedet ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 1251**Innlevert 30. april 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 8. mai 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å sikre en enhetlig praktisering av regelverket knyttet til bruk av los for passasjerfartøy, og gi sjøfolk med farledsbevis automatisk dispensasjon fra losplikt frem til 1. januar 2014?»

BEGRUNNELSE:

Det følger av Forskrift 7. desember 2010 nr. 1588 om endring i forskrift om plikt til å bruke los i norske farvann, at fartøy som ikke var lospliktig etter Forskrift 23. desember 1994 nr. 1129 om plikt til å bruke los i norske farvann, men som blir lospliktig etter forskriftsendringen, må oppfylle forskriftens krav til å bruke los eller benytte farledsbevis innen 1. januar 2013. For fiskefartøy og passasjerfartøy er fristen 1. januar 2014.

Alle ønsker vi loser, men denne yrkesgruppen må anses som spesialister på sitt fagfelt og benyttes i de situasjonene som er ekstra utfordrende sikkerhetsmessig langs kysten. De bør ikke benyttes til såkalt "rutetraffikk".

Regjeringens ambisjon om mer gods fra land til sjø, vil kreve en mer effektiv og kanskje også en annen type skip (ev. større skip) enn tidligere om det skal være kostnadsbesparende for kunden. Da må det være ønskelig at det om bord disse skipene finnes flest mulig offiserer med farledsbevis og stor kjennskap til farledene. Dette vil både være et tiltak for å øke sikkerheten, samt et godt tiltak for å bevare norske sjøfolk om bord. Dersom en går over til losplikt for alle skip over den lengdegrensen som nå er satt, vil dette kreve flere loser i framtiden. Hvor skal disse rekrutteres fra når det ikke lengre finnes norske offiserer med kysterfaring i nærskipfarten.

Svar:

Lostjenesten skal ivareta sjøsikkerheten og miljøet langs kysten på en god måte. Dette gjøres ved å sørge for at fartøy som ferdes i kystfarvannet har navigatører ombord med tilstrekkelig farvannskjennskap og kompetanse til å foreta sikker seilas.

Ved endringene i lospliktforskriften som trådte i kraft 1.1.2011 ble også fartøy på 70 meter eller mer og passasjerfartøy på 24 meter eller mer lospliktige ved seilas innenfor grunnlinjen. Losplikten kan oppfylles enten ved å ta los ombord eller ved å benytte ordningen med farledsbevis og innebærer således ikke at los automatisk må tas ombord på fartøyet.

Jeg vil understreke at endringene i lospliktforskriften ikke legger opp til bruk av flere loser, men til en kvalitetskontroll av at navigatørene som seiler faktisk besitter tilstrekkelig farvannskompetanse. Målet med endringene er at flere navigatører må ha farledsbevis og at vi dermed i større grad får mulighet til å kvalitetssikre nødvendig kompetanse hos navigatørene. Loser skal ikke settes inn til såkalt "rutetraffikk" hvor det er erfarne navigatører ombord. Det er nettopp derfor det er etablert en ordning med farledsbevis. For de nye fartøysgruppene som ble omfattet av losplikten ved endringene, er det hovedsakelig seilas med farledsbevis som er aktuelt.

Så til representantens spørsmål om jeg vil ta initiativ til å sikre en enhetlig praktisering av regelverket knyttet til bruk av los for passasjerfartøy, og gi sjøfolk med farledsbevis automatisk dispensasjon fra losplikt frem til 1. januar 2014.

Det ble etablert en overgangsordning på to år for at de nye fartøysgruppene skulle få tilstrekkelig tid til å innrette seg i henhold til det nye regelverket. Fiskebåtredernes Forbund og Oslo Yrkesbåtrederes Forbund tok kontakt med Kystverket før overgangsordningen utløp og viste til konkrete utfordringer med å få på plass farledsbevis for sine navigatører. Dette har sammenheng bl.a. med et seilingsmønster som er av en slik karakter at det har vært behov for lenger tid til å kunne få seilt opp navigatører til farledsbevis. På bakgrunn av et påvist reelt behov for forlengelse, utsatte Fiskeri- og kystdepartementet overgangsordningen for losplikt til 1.1.2014 for disse gruppene. Dette innebærer ikke utsettelse av plikt til å betale losberedskapsavgift som også for fiskefartøy og mindre passasjerfartøy skal betales fra 1.1.2013.

Fraktefartøyenes Rederiforening søkte i februar 2013 om en tilsvarende forlengelse av overgangsordningen. Kystverket har vurdert saken bl.a. ved å sammenligne farledsbevisregisteret med de aktuelle fraktefartøyene som blir berørt av overgangsordningen. Ifølge Kystverket har disse fartøyene allerede navigatører med farledsbevis og det er ikke påvist konkrete utfordringer som tilsier behov for utsettelse. Departementets vurdering er dermed at det for Fraktefartøyenes Rederiforenings medlemmer ikke foreligger informasjon som gir grunnlag for å forlenge overgangsordningen for losplikt. Dersom Fraktefartøyenes Rederiforening har informasjon som viser at det er et konkret behov for ytterligere utsettelse må det foretas en ny vurdering.

Omfanget av losplikten er et sentralt vurderings-tema for losutvalget som skal levere sin utredning i juni og blir et viktig innspill til regjeringens arbeid

for å videreutvikle en effektiv lostjeneste som samtidig ivaretar sjøsikkerheten og miljøet på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1252

Innlevert 30. april 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 8. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Post i butikkløker er blitt en vanlig form for posttjenester. I et tilfelle skulle butikken pusses opp og ble stengt for en periode. Det ble også posten. Kunder som kom for å hente viktige pakker fikk dem ikke utlevert. Det fantes ingen informasjon om hvor lenge lukkingen skulle vare eller om det var mulig å benytte andre postlokaler. Ved telefon til postens servicetelefon fikk man forskjellig informasjon ved forskjellige henvendelser.

Kan posten tillate seg å stenge et utleveringssted uten videre?»

BEGRUNNELSE:

Posten er viktig for de fleste. Norske brukere er vant til at man kan stole på at sendinger kommer frem i noenlunde rett tid og at det er trygt å sende viktige, og mindre viktige, pakker og andre forsendelser med posten. Når man kommer til posten for å hente en pakke og får beskjed om å komme tilbake neste uke kan det bli alvorlig for mottakeren. Det ville vært naturlig med et oppslag på stedet med informasjon om når man igjen kunne forvente at posten skulle åpne. Ved henvendelse til servicetelefonen til posten forventer man service - ikke avvisende beskjeder om at "sånn er det bare". At forskjellige oppringere får forskjellig beskjed om situasjonen er heller ikke særlig kundevennlig. Etter flere telefonsamtaler fikk man til slutt beskjed om at posten skulle være åpen et par timer midt på dagen, dagen etter. Dette var midt i arbeidstiden for de fleste og ganske umulig å rekke. En litt mere kundevennlig holdning burde man kunne forvente fra postens side!

Svar:

Posten er opptatt av at ombygginger og driftsomlegginger ved ekspedisjonsstedene skal gjennomføres på måter som ivaretar hensynet til kundene. Dette gjelder både i forbindelse med oppussing/ombygging ved eksisterende Post i Butikk og ved etablering av

ny Post i Butikk til erstatning for egendrevet postkontor som stenges. Kundene skal informeres i god tid på forhånd gjennom bl.a. følgende informasjonstiltak:

- Oppslag i ekspedisjonslokalet 14 dager før omlegging.
- Informasjon til mottakere som leier postboks 8 dager i forkant.
- Brev til alle berørte postmottakere 1 uke i forkant om hvor pakker etc. skal hentes.
- For å kunne besvare kundeforhenvendelser orienterer Posten sin egen Kundeservice 8 uker i forkant.

Posten legger vekt på at stengning av ekspedisjonsfunksjonen så langt som mulig skal unngås. Ved omlegging fra egendrevet postkontor til Post i Butikk vil postkontoret normalt ha begrenset åpningstid siste virkedag, mens overtakende Post i Butikk åpner neste morgen. Ved ombygging/nytt interiør i postpunktet i en Post i Butikk vil postbetjeningen stenge tidligere den dagen arbeidet utføres og normalt åpne til vanlig tid neste dag. Dersom det er snakk om mer omfattende arbeid i butikken eller det skjer uforutsette forsinkelser, skal kundene tilbys et alternativ. Dette skjer enten ved at posttjenestene flyttes midlertidig til en nærliggende Post i Butikk eller ved etablering av en annen midlertidig løsning i butikken.

I brevet fra representanten Bård Hoksrud kan det synes som en Post i Butikk-funksjon har blitt stengt i forbindelse med oppussing av selve butikkløket. Posten oppgir at ovennevnte rutine gjelder også i slike situasjoner. Dersom Post i Butikk-punktet ikke er tilgjengelig, skal kundene altså tilbys et alternativ ved at posttjenestene enten flyttes midlertidig til en nærliggende Post i Butikk eller ved etablering av en annen midlertidig løsning. Uavhengig av hvilket alternativ som tilbys, skal kundene varsles på forhånd og Postens Kundeservice skal være informert og kun-

ne gi korrekt informasjon til kunder som henvender seg dit.

Posten oppgir at de ikke har lyktes i å bringe klarhet i hvilken Post i Butikk representanten Bård Hoksrud referer til. På generelt grunnlag legger jeg imidlertid til grunn at Posten i sine omleggingsprosesser legger vekt på å sikre god tilgjengelighet og le-

veringskvalitet. På bakgrunn av de informasjonstiltak og rutiner som er beskrevet ovenfor, er det min vurdering at Posten tilstreber å legge til rette for at kundene i minst mulig grad blir berørt av omleggingsprosesser, enten disse utføres i regi av Posten selv eller Postens kontraktpartnere.

SPØRSMÅL NR. 1253

Innlevert 30. april 2013 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 8. mai 2013 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hjørnestensbedriften Bindalsbruket A.S er nylig slått konkurs. Bedriften møtte en vanskelig markedssituasjon etter at staten bidro til kraftig kapasitetsøkning gjennom støtten til etableringen av Doria i Årdal. Etter Doria-etableringen er nå 120 arbeidsplasser gått tapt i Bindal. Det jobbes nå aktivt lokalt for snarest å kunne re-åpne dørfabrikken.

Hva vil statsråden foreta seg for å bidra til at Bindalsbruket kan re-åpnes og vil statens eget virkemiddelapparat bli en viktig bidragsyter i en slik prosess?»

BEGRUNNELSE:

Bindalsbruket A. S har vært i drift i nesten 100 år. Bedriften har vært en svært viktig institusjon og arbeidsplass i Bindal kommune. Hvor mulighetene for alternativ sysselsetting for ansatte er begrenset. Med lange avstander inn til nærmeste betydelige arbeidsregioner. I ettertid kan det åpenbart synes som om staten har et delansvar for årsaken til at Bindalsbruket A. S gikk konkurs. Det blir i denne sammenhengen vist til at staten var en meget aktiv aktør ifm. etableringen av Dorias fabrikk i Årdal. En etablering som medførte en kraftig skjerpet markedssituasjon for Bindalsbruket. Selv om Doria etterhvert la ned sin virksomhet i Årdal, ble det likevel umulig for Bindalsbruket A. S og overleve som følge av kapasitets og markedssituasjon. Nå arbeides det aktivt lokalt for å kunne få til løsninger som kan bidra til å re-åpne fabrikk og dermed igjen dørrproduksjon ved den tradisjonsrike bedriften i Bindal.

Svar:

Økonomiske virkemidler rettet mot næringslivet forvaltes av Innovasjon Norge, som tidligere har bidratt med økonomiske virkemidler til bedriften. Innovasjon Norge har imidlertid ikke adgang til å bidra med støtte til bedrifter i konkurssituasjon. Ved en eventuell re-start av bedriften, vil ny prosjektstøtte og annen finansiering kunne vurderes.

I tillegg kan jeg opplyse om at det innenfor virkemiddelapparatet er midler til utviklings- og omstillingsarbeid i kommunene. Disse midlene forvaltes av fylkeskommunene. Fra og med budsjettåret 2003 vedtok Stortinget en ny budsjettstruktur for programkategori 13.50 Distrikts- og regionalpolitikk. Endringen innebar blant annet at fylkeskommunene fikk et større ansvar for bruken av de distriktpolitiske virkemidlene. Fylkeskommunen og det regionale partnerskapet fikk økt frihet til å gjøre vurderinger, basert på lokale og regionale forhold. Dette innebærer at fylkeskommunen kan prioritere geografiske områder som de mener bør få større oppmerksomhet - for eksempel områder med omstillingsutfordringer. Det vil si at det i prinsippet er fylkeskommunene som har ansvaret for omstillingsarbeidet i eget fylke. Dette gjelder både i forhold til å prioritere hvilke områder som skal få bistand og hvor mye midler disse eventuelt skal få.

Bindal kommune er utvilsomt i en vanskelig situasjon, med direkte og indirekte konsekvenser av konkursen ved Bindalsbruket. Det er derfor viktig at kommunen og bedriften har god kontakt med Innovasjon Norge og fylkeskommunen. Jeg er kjent med at det allerede er opprettet en slik kontakt.

SPØRSMÅL NR. 1254**Innlevert 30. april 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 7. mai 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«På hvilke måter sikrer utenriksministeren seg at EØS-midler til Romania faktisk kommer sårbare grupper og minoriteter til gode, som for eksempel Romfolk, og vil utenriksministeren vurdere å gi økonomisk støtte direkte til bistandsorganisasjoner og prosjekter i Romania utenom EØS-midlene?»

BEGRUNNELSE:

Situasjonen til sårbare grupper er vanskelig både i Romania og for dem som kommer til Norge for å finne arbeid eller tigge. Romania er blant landene som mottar mest EØS-midler, samtidig er landet et av de mest korrupte i Europa. På Transparency Internationals korrupsjonsbarometer, havner Romania på 75 plass av 183 land. Korrupsjon truer rettsstaten, demokratiet, menneskerettighetene, og hindrer arbeidet for sosial rettferdighet. Romania er rangert som nummer 14 av 15 land på FNs levekårsindeks som mottar EØS-midler.

På Utenriksdepartementets hjemmesider uttaler daværende utenriksminister Jonas Gahr Støre i en pressemelding, 21.03.2012, at kontakten og samarbeidet mellom Norge og Romania er godt og at den nye runden med EØS-midler vil styrke dette ytterligere på mange områder. Det presiseres at EØS midlene skal ta spesielt hensyn til prosjekter for sårbare grupper og minoriteter inkludert romfolket, og at 10 % av støtten innenfor andre relevante sektorer skal gå til tiltak for å bedre romfolkets kår. På de samme hjemmesidene står det at det er nulltoleranse overfor uregelmessigheter og korrupsjon, men samtidig er kontrollansvaret i stor grad delegert til ansvarlige myndigheter i mottakerlandene, bortsett fra sporadisk monitorering og revisjon av slutførte prosjekter.

Svar:

Romfolket er Europas største minoritet og en utsatt gruppe på mange områder. Svært mange lever under vanskelige økonomiske og sosiale kår. Romfolk er også utsatt for intoleranse, diskriminering og utestengelse fra samfunnet. Denne situasjonen representerer felles europeiske utfordringer som krever samordnet innsats og nasjonale krafttak.

Norge bidrar gjennom EØS-midlene. Vi trapper også opp støtten til tiltak og prosjekter for romfolket i årene framover. Fram til 2016 skal vi i Romania

bruke 134 millioner kroner på dette innenfor sektorer som helse, utdanning, barn/ungdom, sivil samfunn, kultur og mangfold.

Det er mange organisasjoner og aktører som støtter og arbeider med prosjekter for å bedre romfolkets kår i Romania.

Norge har en grundig gjennomgang av alle våre programmer før de godkjennes – nettopp for å sikre at de er rettet inn mot de riktige målgrupper, at vi oppnår gode resultater, og at de er i tråd med Romanias nasjonale romstrategi som EU har pålagt alle medlemsland å utarbeide.

For å sikre kvaliteten i utformingen av programmene, trekker vi også på ekstern ekspertise og kompetanse. I Romania er for eksempel Europarådet involvert i flere av de sentrale programmene som har romfolk som målgruppe.

I Norge er også Kriminalomsorgen, Politidirektoratet og Domstolsadministrasjonen engasjert som partnere i de justisprogrammene som støttes.

I tillegg har vi inngått samarbeid med Open Society Foundation som rådgiver i programmer og prosjekter som er rettet inn mot romfolket. Stiftelsen har lang erfaring og viktig kompetanse på dette feltet. Samtidig samarbeider vi og utveksler erfaringer med Europakommisjonen.

Med innspill fra disse samarbeidspartnere, Verdensbanken og FNs utviklingsprogram er vi også i ferd med å slutføre en egen strategi for vår innsats for romfolket i Romania og andre relevante mottakerland av EØS-midler.

Jeg mener vi har et godt system på plass for sikre kvalitet i programmene som nå er under planlegging og godkjenning.

I tillegg har vi god kontroll og et robust system for utbetaling av støtte til programmer og prosjekter. Dette inkluderer en grundig risikovurdering og godkjenning av kontroll- og utbetalingssystemet på rumensk side. Vi har et eget sekretariat i Brussel som har til oppgave å overvåke og kontrollere framdriftsrapporter og utbetalinger. Dette kontoret gjennomfører også uanmeldte kontroller. Det praktiseres nulltoleranse for korrupsjon og økonomiske misligheter.

Basert på kontroll- og kvalitetssikringssystemene som er etablert gjennom EØS-midlene, mener vi at dette er den mest effektive måten Norge kan bidra på. Direkte støtte til enkeltorganisasjoner utenfor dette systemet er derfor ikke aktuelt nå.

SPØRSMÅL NR. 1255**Innlevert 30. april 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 14. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Hvor mye vil det koste å åpne togstrekningen Rakkestad - Sarpsborg?»

Svar:

Strekningen Ski – Rakkestad blir i dag trafikkert med persontog på hverdager. På strekningen Rakkestad – Sarpsborg er det i dag ikke rutemessig framføring av tog, men banen er åpen for trafikk. Som en del av utbygging av ERTMS på Østfoldbanen Østre linje bygger Jernbaneverket ERTMS på strekningen Rakkestad – Sarpsborg og den vil bli åpen for tog med ERTMS fra august 2015. Jernbaneverket bygger også nye veisikringsanlegg på strekningen i tillegg til at det settes opp et nytt veisikringsanlegg på Bodal som i dag er usikret.

Jernbaneverket mener at det må gjøres et planarbeid for å se på nødvendige tiltak og kostnader dersom togstrekningen Rakkestad – Sarpsborg skal gjenåpnes for permanent trafikk. For å åpne strekningen for persontransport må det blant annet gjøres stasjonstiltak på Ise og Rakkestad stasjoner. Videre må det ses nærmere på innføringen av tog til Sarpsborg stasjon samt på sikringsanlegget for Sarpsborg stasjon. Omfanget av tiltakene avhenger av hvor omfattende togtilbud det skal tilrettelegges for. I forbindelse med KVVU for InterCity-strekningene ble det gjort kostnadsberegninger for å overføre godstrafikken fra vestre til Østre linje. Samlet ble nødvendig oppgradering av Østre linje (Ski – Sarpsborg) kostnadsberegnet til i størrelsesorden 2-3 milliarder kroner.

SPØRSMÅL NR. 1256**Innlevert 30. april 2013 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 8. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Ektefeller kan velge hvordan de vil fordele enkelte fradragposter i selvangivelsen mellom seg. Dette er fordelaktig for ektepar der den ene parten har så lav inntekt at det uansett blir nullskatt, siden man kan overføre fradrag som ellers ikke ville hatt skattemessig effekt.

I hvilken grad sjekker Skatteetaten at ideell fordeling mellom ektefellene er foretatt, og i hvor mange saker endret Skatteetaten ligningen for 2011 på denne bakgrunn?»

Svar:

Etter skatteloven § 2-10 er utgangspunktet at ektefeller lignedes under ett for formue og inntekt (sambeskatning). Dette innebærer at det skal gjøres en samlet skatteberegning for ektefellenes formue, alminnelige inntekt og toppskatt på personinntekt. Trygdeavgift beregnes derimot alltid atskilt for hver av ektefellene. Ved sambeskatning lignedes ektefeller i

skatteklasser 2, og de har da rett til et personfradrag i samlet alminnelig inntekt på kr 94 300 for inntektsåret 2013. Ved sambeskatning er det ikke aktuelt å fordele fradrag mellom ektefeller.

Har begge ektefellene inntekt, kan hver av dem kreve at inntekten lignedes særskilt. Særskilt ligning gjennomføres også uten at ektefellene har fremsatt krav om det, hvis det gir lavere eller samme samlede skatt som ligning under ett. Dette følger av skatteloven § 2-11.

Særskilt ligning innebærer at ektefellene lignedes for inntekt som selvstendige skattytere, i skatteklasser 1. Ligning i skatteklasser 1 gir hver av ektefellene rett til et personfradrag på kr 47 150 for inntektsåret 2013. Personfradraget er ikke et ordinært inntektsfradrag, men må sees som en del av satsstrukturen som legges til grunn ved inntektsbeskatningen. Dette kommer blant annet til uttrykk i skatteloven ved at bestemmelsene om personfradrag er plassert i kapitlet om skattesatser (kapittel 15). Personfradraget blir automatisk tatt hensyn til ved utregningen av

skatten, og fradraget kan ikke føre til negativ inntekt/underskudd. Dersom en ektefelle ikke har tilstrekkelig alminnelig inntekt til å utnytte personfradraget fullt ut, vil det dermed ikke oppstå noe underskudd som kan føres over på den andre ektefellen etter reglene om underskuddsoverføring mellom ektefeller i skatteloven § 6-3.

Denne oppbyggingen av systemet innebærer at fordelingen av fradragberettigede kostnader mellom ektefeller som lignes særskilt, kan få betydning for hvordan personfradraget blir utnyttet. Ektefeller kan også påvirke fordelingen av visse typer inntekt (blant annet kapitalinntekt), og også slik inntektsfordeling vil ha betydning. Dette gjelder når en av ektefellene ikke har tilstrekkelig alminnelig inntekt til å utnytte hele personfradraget. I slike tilfeller ville en annen fordeling av inntekter og kostnader kunne gi en bedre utnyttelse av personfradraget.

Skatteetaten overstyrer imidlertid ikke fordelingen av slike inntekter og fradrag mellom ektefeller. Hvilken adgang ektefellene har til å fordele inntekter og kostnader, og hvordan en eventuell fordeling skal gjennomføres, vil avhenge av hva slags inntekt/kostnad det er tale om. I Lignings-ABC 2012/2013 er det gitt en nærmere opplisting av hvordan inntekt og fradrag fordeles mellom ektefeller i punkt 2.4 og 2.5 på

side 370 følgende. Innenfor rammene av ektefellenes valgrett, forholder Skatteetaten seg til den fordelingen som ektefellene selv ønsker. Fordelingen vil blant annet kunne ha sammenheng med underliggende privatrettslige forhold og hvem av ektefellene som har dekket en kostnad. Skatteetaten vil normalt ikke ha tilstrekkelig informasjon til å kunne ta stilling til alle forhold som har betydning for fordelingen. Det anses verken som ønskelig eller hensiktsmessig at Skatteetaten skal overstyre ektefellenes vurderinger på dette området.

En faktor i denne sammenhengen er også at ektefellenes fordeling av inntekter og kostnader vil påvirke ansvaret for at skatten blir betalt. Etter skatteloven § 2-13 vil en ektefelle kun ha ansvar for den skatten som blir utlignet på egen inntekt og egen nettoformue. Dersom Skatteetaten overstyrte ektefellenes fordeling av inntekter og kostnader, ville ektefellene kunne bli påført et annet skatteansvar enn forutsatt.

Etter min vurdering er det velbegrunnet at Skatteetaten ikke overstyrer ektefellenes valg på dette området. Dette er også i overensstemmelse med den generelle utviklingen hvor ektefeller i større grad enn tidligere behandles som selvstendige subjekter i skattesystemet.

SPØRSMÅL NR. 1257

Innlevert 30. april 2013 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 15. mai 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Det vises til skriftlig besvarelse nr. 1214. I svarbrevet fremkommer det at det ved utgangen av februar 2013 var 71046 av de som ble konvertert til AAP 1. mars 2010 som fortsatt er registrert med AAP, men at man har som mål å få avklart disse til riktig ytelse innen utgangen av februar 2014.

Hvilken oppfølging har disse fått frem til i dag, hvor mange har aktive tiltak, og hvilken ressursinnsats vil det medføre i Nav for å gjennomføre nødvendig avklaring for videre rettigheter/løp?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede takker for skriftlig besvarelse nr. 1214, på mitt skriftlige spørsmål av den 23. april d.å. I nevnte svar skriver statsråden at det ved utgangen av februar 2013 var 71046 personer av de som ble

konvertert til arbeidsavklaringspenger 1. mars 2010 som fortsatt er registrert med arbeidsavklaringspenger. Dette bekrefter at det er svært mange personer som skal sikres en avklaring i løpet av de kommende 10 månedene.

Videre skriver statsråden i ovennevnte svarbrev: "Rapporteringen viser så langt at de fleste brukerne avklares mot arbeid eller uførepensjon. Noen avklaringer viser også at en del brukere har mulighet til å komme i ordinært arbeid, men fortsatt vil ha behov for bistand fra Arbeids- og velferdsetaten. Disse blir eller vil bli vurdert opp mot unntaksbestemmelsene for maksgrensen på 4 år." Videre uttaler statsråden: "Vi legger bl.a. opp til å klargjøre at perioden på til sammen inntil åtte måneder (fire+fire) der en kan motta arbeidsavklaringspenger mens en venter på å få avklart om en fyller vilkårene for å få uførepens-

jon, skal kunne komme i tillegg til den maksimale stønadperioden på fire år."

Undertegnede oppfatter disse uttalelsene slik at de aller fleste vil avklares mot uførepensjon, og at det kun er et fåtall av brukerne som har mulighet til å komme i ordinært arbeid, men at man da forutsetter økt bistand i form av arbeidsmarkedstiltak. Dette må innebære at man fra høsten 2013 må opprette flere tiltaksplasser for å kunne gi disse menneskene en god og riktig oppfølging. I tillegg oppfatter jeg statsrådens svar, slik at det vil være behov for å forlenge perioden med AAP i opptil 8 uker, da det med dagens ressurser i Nav, vil være vanskelig å få avklart alle de 71000 personene til riktig ytelse innen utgangen av februar 2014.

Svar:

Oppfølging av brukere med nedsatt arbeidsevne tar utgangspunkt i en plan for hvordan den enkelte brukeren skal komme i arbeid (aktivitetsplan). Planen utarbeides i samarbeid med brukeren. Det skal bl.a. gå fram av planen hvordan og hvor ofte Arbeids- og velferdsetaten skal følge opp brukeren.

I desember 2012 hadde 76 prosent av mottakerne som hadde fått ytelsen sin konvertert til arbeidsavklaringspenger en gyldig aktivitetsplan. Andelen var den samme som for brukerne totalt. Aktivitetsplanene har begrenset varighet, og en del mottakere av arbeidsavklaringspenger som ikke har en aktivitetsplan nå vil ha hatt en slik plan tidligere. Hvis vi ser på mottakere av arbeidsavklaringspenger som enten har eller har hatt en aktivitetsplan, vil disse derfor utgjøre mer enn 76 prosent av samlet antall mottakere.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at det per mars i år totalt sett var 80 prosent av mottakerne av arbeidsavklaringspenger som hadde fått oppfølging i løpet av de siste seks månedene. Blant disse er

det ikke mulig fra statistikken å skille ut mottakere med konverterte ytelser.

Aktivitetsplanen utvikles som nevnt i samarbeid med brukeren. Innsats fra Arbeids- og velferdsetaten kombineres ofte med virkemidler fra andre instanser, for eksempel medisinsk behandling og rehabilitering. Brukerne vil kunne oppleve ventetider, for eksempel som følge av kapasitetsutfordringer i helsevesenet, begrenset tilgang til relevante arbeidsrettede tiltak eller kombinasjoner av dette.

Data fra februar i år viser at 24 prosent av mottakerne som hadde fått ytelsen sin konvertert til arbeidsavklaringspenger er i et arbeidsrettet tiltak, mens 18 prosent er i (deltids-) arbeid. Enkelte av disse er i både arbeid og tiltak, og i alt var 39 prosent i arbeid og/eller tiltak. Mange av brukerne har dessuten vært i arbeidsrettede tiltak tidligere i løpet. Arbeids- og velferdsetaten har ikke statistikk over antall mottakere som får aktiv medisinsk behandling.

Det er min ambisjon at alle som har mulighet for det skal komme i arbeid. Det er likevel grunn til å forvente at en ikke ubetydelig andel av mottakerne som har fått ytelsen sin konvertert til arbeidsavklaringspenger vil ha rett til uførepensjon.

Arbeidet med de konverterte brukerne har høy prioritet. Dette reflekteres også i Arbeids- og velferdsdirektoratet, som blant annet vil oppdatere rundskriv og annet materiell for å støtte NAV-kontorene og NAV Forvaltning i arbeidet. Arbeids- og velferdsdirektoratet har informert meg om at de regner med at de fleste konverterte brukerne vil være avklart innen utgangen av februar 2014. Det er således ikke grunn til å tro at mange i denne gruppen vil få utvidet perioden på arbeidsavklaringspenger, jf. unntaksbestemmelsene som ble beskrevet i mitt svar på skriftlig spørsmål til besvarelse nr. 1214.

SPØRSMÅL NR. 1258**Innlevert 30. april 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 8. mai 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Ser statsråden at begrepet sosial dumping er blitt utvannet og mistet sin betydning slik det brukes i denne saken og i andre saker, der man påberoper seg at allmenngjøring av tariffavtaler ikke er overholdt, til tross for at loven ikke omhandler, blant annet selvstendige enkeltmannsforetak, og vil statsråden i stedet vurdere Fremskrittspartiets forslag om å få utredet en nasjonal minstelønn, for å styrke arbeidstakeres lønnsvilkår?»

BEGRUNNELSE:

Da Ot. prp. nr. 26 (1992-1993) om lov om allmenngjøring av tariffavtaler mv ble behandlet i mai 1993, hevdet departementet at loven primært var for å beskytte utenlandske arbeidstakere mot urimelig dårlige arbeidsvilkår. Frp stemte i mot allmenngjøringsloven. I en sak som nylig har vært oppe i Haugaland tingrett, viser at allmenngjøring av tariffavtaler ikke er en god ordning og at det har gått inflasjon i å bruke begrepet sosial dumping. Saken dreier seg om en eiendomsutvikler som inngikk en avtale med et firma, der to polske snekkere var leid inn. Snekkerne opererte gjennom to selvstendige enkeltpersons foretak. Eiendomsutvikleren mente at snekkerne var utsatt for sosial dumping da de fikk en altfor lav timepris. Han valgte da å inngå egne kontrakter med de to enkeltforetakene, og ble stevnet inn for tingretten av firmaet som leide inn snekkerne pga. kontraktbrudd. Tingretten konkluderte med at snekkerne var selvstendige oppdragstakere, og at de derfor ikke blir omfattet av allmenngjøringsloven og tilhørende forskrifter. Videre viste retten til at den ene polske snekkeren ga uttrykk for at han i prinsippet kunne forhandlet om prisene som ble tilbudt av firmaet som leide han inn, men at han ikke gjorde det, blant annet fordi han var fornøyd med summen.

Det ble også påpekt at da den polske avtalen ble inngått kan hverken språk eller manglende kunnskap til norske forhold har vært et like stort problem, og at partene hadde gått åpent inn i avtalen. I dommen heter det at det dermed ikke er grunnlag for å vurdere om betalingen de har fått for oppdraget gjør at det er tale om sosial dumping.

Svar:

Allmenngjøringsordningen kan tas i bruk av partene i arbeidslivet for de bransjer der det oppstår problemer pga. dårlige lønns- og arbeidsvilkår for utenlandske arbeidstakere. Det er Tariffnemnda som fastsetter forskrifter om allmenngjøring. De største hovedorganisasjonene er representert i nemnda.

En nasjonal, lovfestet minstelønn vil være en utfordring for vårt system for lønnsdannelse. På sikt kan det bidra til å svekke sider av vårt arbeidsliv som er velfungerende i dag. Lovfestet minstelønn innebærer en innblanding i partenes avtalefrihet, og vil måtte fastsettes uten grunnlag i den enkelte bransjes vilkår for verdiskaping. Jeg frykter at lovfestet minstelønn kan bidra til å svekke grunnlaget for sterke og gode arbeidstaker- og arbeidsgiverorganisasjoner. Dermed svekkes også fundamentet for det gode partssamarbeidet som vår arbeidslivsmodell er bygget på. Jeg frykter også at lovfestet minstelønn kan bidra til å svekke tariffavtalene som reguleringsinstrument.

Jeg mener at allmenngjøringsordningen er en bedre og mer treffsikker løsning enn en nasjonal minstelønn. Den er i realiteten en bransjevis minstelønnsordning, men som bygger på partenes avtalefrihet og ansvar for lønnsdannelsen. Vår norske allmenngjøringsordning innebærer at myndighetene ikke griper inn i lønnsreguleringen uten at det foreligger et klart dokumentert behov, og bare når en av partene i tariffavtalen som skal allmenngjøres, har bedt om det.

Evalueringen av regjeringens handlingsplaner mot sosial dumping viser at tiltakene, herunder allmenngjøringsordningen, har hatt god effekt. Dette, sammen med konsekvensene for den norske arbeidslivsmodellen av lovfestet minstelønn, tilsier etter mitt syn at det ikke er behov for å utrede forslag om en nasjonal minstelønn. Jeg viser også til et forslag om en nasjonal minstelønn er avvist i Stortinget. Departementet vil imidlertid arbeide videre med å gjøre allmenngjøringsordningen så hensiktsmessig som mulig. Jeg viser for øvrig til daværende arbeidsministers svar 10. februar 2012 på representantforslag 6 S (2011-2012).

Saken det er referert til fra Haugaland tingrett, endrer ikke mitt syn på denne problemstillingen. De aller fleste regler skaper fra tid til annen rettstvister. Det gir ikke grunnlag for å endre en godt fungerende ordning.

SPØRSMÅL NR. 1259**Innlevert 30. april 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen****Besvart 8. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Hvis man legger en nedbetalingsperiode på 23 år til grunn og en rentesats som tilsvarer den rentesatsen dagens OPS-prosjekter har, hvor mye høyere vil de samlede finansieringskostnadene for de 17 prosjektene som Høyre foreslår i sin alternative nasjonale transportplan bli, sammenlignet med en ordinær finansieringsmodell?»

BEGRUNNELSE:

Høyre la 24.04.13 frem sin alternative nasjonale transportplan, hvor det foreslås at 17 vei- og jernbanelprosjekter skal organiseres som OPS.

Svar:

Høyre nevner i sin alternative nasjonale transportplan til sammen 17 prosjekter som partiet ønsker gjennomført som offentlig-privat samarbeid (OPS) i perioden 2014-2023. Disse prosjektene er i liten grad spesifisert og sammenliknbare med prosjekter som inngår i Meld. St. 26 (2012-2013) Nasjonal transportplan. Det er derfor ikke mulig å lage en utfyllende sammenstilling slik som spørsmålsstilleren ønsker.

Departementet har tatt utgangspunkt i to prosjekter fra Høyres liste: Rv 555 Sotrasambandet og gjenstående deler av E16 Kløfta – Kongsvinger, parsellene Slomarka – Herbergåsen og Herbergåsen – Nybakk.

Departementet har i sin beregning lagt til grunn annuitetslån med 15 års nedbetalingstid og 3,6 pst. rente for ordinær bompengefinansiering og 23 års nedbetalingstid og 5,5 pst. rente for OPS.

Drifts- og vedlikeholdskostnader inngår ikke i beregningene, kun utbyggingskostnader. Det tas heller ikke hensyn til innkrevingskostnader av bompenger, men innkrevingskostnader vil i all hovedsak være de samme enten det gjennomføres som vanlig bompengeprojekt eller OPS. Å ta utgangspunkt i an-

nuitetsprinsippet bygger på en forenkling. Det er ikke tatt hensyn til økende bompenginntekter som følge av trafikkvekst og prisjustering av takstene.

Finansieringskostnadene er neddiskontert over lånets løpetid med kalkulasjonsrenten på 4,5 pst.

- Rv 555 Sotrasambandet har et kostnadsoverslag på 7 mrd. kr, hvorav 2 mrd. kr er statlige midler i et ordinært bompengeprolegg.

Forskjellen i finansieringskostnad mellom ordinært bompengeprolegg og OPS er om lag 2,5 mrd. kr.

- E16 Kløfta – Kongsvinger har et kostnadsoverslag på 4,7 mrd. kr, hvorav 2,25 mrd. kr er statlige midler i et ordinært bompengeprolegg.

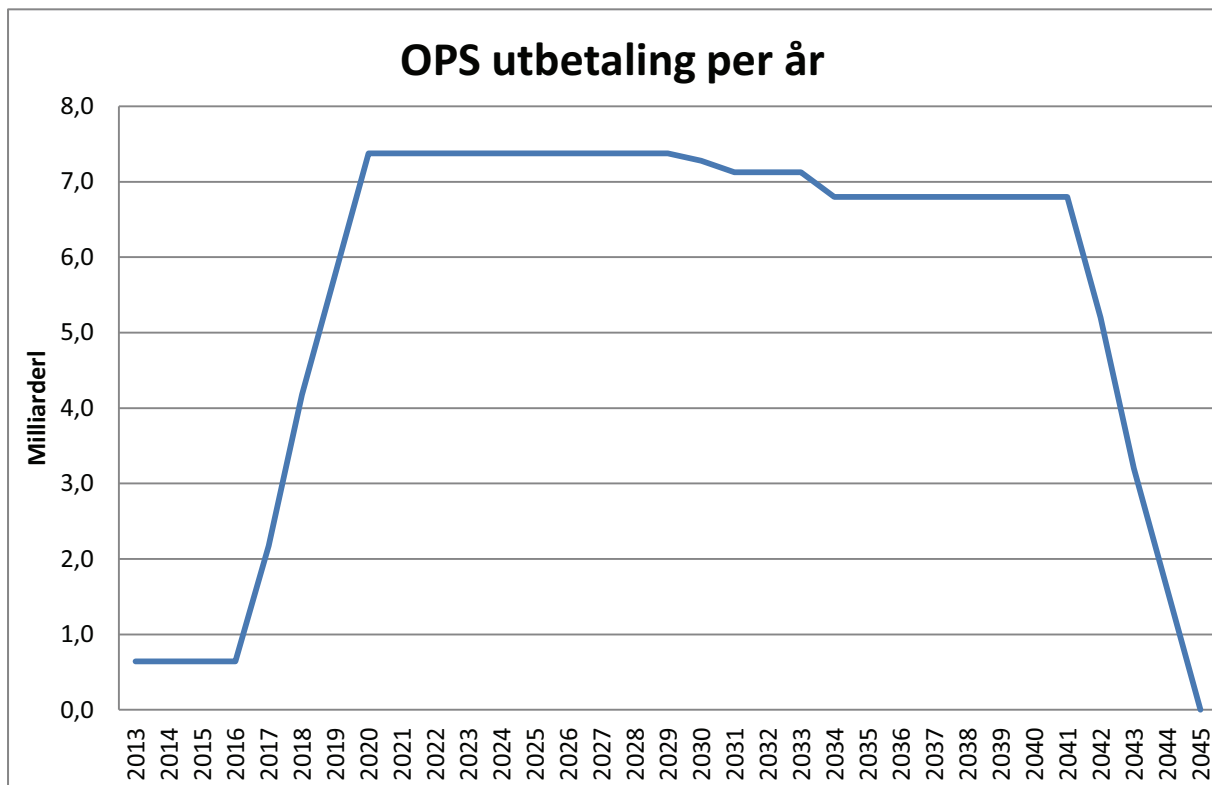
Forskjellen i finansieringskostnad mellom ordinært bompengeprolegg og OPS er om lag 1,9 mrd. kr.

Som en regneøvelse kan man ta utgangspunkt i at det fra 2014 startes opp til sammen 17 OPS prosjekter, hver med en kostnad på 4 mrd. kr. Det startes opp prosjekter over en periode på 4 år. Mellom 2014 og 2017 startes det opp henholdsvis 4, 5, 4 og 4 prosjekter.

Videre regnes det deretter med at byggeperioden er 3 år for alle prosjektene slik at første tilbakebetaling på de nye prosjektene kommer i år 2017. Det tas utgangspunkt i en "tommelfingerregel" om at årlig kontraktssum utgjør 10 % av byggekostnaden, det vil i vårt tilfelle si 400 mill. kr per år per prosjekt i 25 år. Det må understrekes at kontraktssummen omfatter både investering og drift og vedlikehold. Det må også påpekes at i tilfelle bompengeskjeving vil deler av kontraktssummen bli dekket av bompenger (så lenge innkrevingsperioden varer).

Det må i tillegg legges inn vederlag til eksisterende OPS prosjekt. Disse var på til sammen 640 mill. kroner i 2013 (inkludert bompenger). Disse avtalene opphører i 2030, 2031 og 2033.

Grafen viser belastningen per år på statsbudsjettet:

Grafen viser at vederlaget til OPS-selskapene er 7,4 mrd. i året i toppårene 2020 og til 2029. Deretter avtar summen noe ettersom eksisterende OPS prosjekter løper ut i 2030, 2031 og 2033. Deretter følger

årene 2034 til 2041 med en jevn betaling på 6,8 mrd. Avtalene strekker seg frem til 2044.

Det understrekes at dette er ment som en illustrasjon for å vise årlig belastning på statsbudsjettet.

SPØRSMÅL NR. 1260

Innlevert 2. mai 2013 av stortingsrepresentant Laila Gustavsen

Besvart 8. mai 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Hvordan ser statsråden på situasjonen i tekstilbransjen og hva kan gjøres for å sikre norske forbrukere trygghet for at de tekstilene vi kjøper er produsert under akseptable forhold, for de som jobber i fabrikkene?»

BEGRUNNELSE:

Tekstilindustrien i Bangladesh har gjentatte ganger vært preget av tragiske hendelser. Både branner og nå sist, en bygningskollaps, har tatt livet av flere hundre fabrikkarbeidere bare de siste månedene.

Tekstilbransjen er preget av manglende åpenhet. Bransjeforeningen Virke begrunner det i behovet for å holde konkurranseforhold hemmelig. Norske forbrukere vet derfor ikke om det tøyet vi bruker, de skoene vi har på oss, eller de gardinene og sengetøyet vi har i hjemmene våre er produsert i fabrikk med underbetalte fabrikkarbeidere som er tvunget til å jobbe i et svært skadelig arbeidsmiljø, for en lønn det ikke går an å leve av.

Gjentatte ganger er det dokumentert at tekstilbransjen i flere land preges av korrupsjon og brudd på standarder forankret i ILO regelverk.

I EU foregår det nå en lovgivningsprosess for å sikre at de som importerer varer til EU-markedet merker produktene med opprinnelsesland. Dette skal sikre større trygghet i det indre markedet og vil være EØS relevant. Det ville vært en styrke hvis merkeordningen ikke bare viste land, men også inneholdt en kode som viste hvilken fabrikk tekstilene er produsert på. Det ville gitt større åpenhet og innsyn og ville vært et viktig bidrag til å sikre at norske forbrukere ikke uvitende kjøper tekstiler som er produsert på fabrikker der de utnytter sine ansatte.

En slik merkeordning kan være et av flere bidrag for å sikre at norske og europeiske forbrukerne, enda bedre enn i dag, kan påvirke sitt kjøp i en etisk retning.

Svar:

Jeg er svært bekymret over situasjonen i tekstilbransjen i mange land. Mange liv har gått tapt i flere fabrikkbranner og nå nylig i en bygningskollaps i Bangladesh. Hendelsene tyder på alvorlige mangler i deler av verdens tekstilproduksjon. Inntrykket vi sitter med er at økt konkurranse om å produsere billigst mulig klær fører til et ”kappløp mot bunnen” når det gjelder arbeidsvilkår. Tekstilbransjen preges dessuten av svært uoversiktlige verdikjeder med hyppige skifter av underleverandører, og dette vanskeliggjør et systematisk etikkarbeid. Situasjonen reiser spørsmål om hva den internasjonale tekstilindustrien gjør for å ivareta sitt samfunnsansvar.

Jeg har jobbet aktivt overfor tekstilbransjen i Norge nettopp fordi det er nødvendig at hele bransjen tar ansvar. I et møte med sentrale aktører i november 2012 tok jeg opp åpenhet om leverandørlistene og spørsmål knyttet til levelønn for tekstilarbeidere. Jeg utfordret selskapene til å være åpne om leverandørlistene og til å sette frister for framdrift i etikkarbeidet. Jeg har nylig invitert tekstilbransjen til et nytt møte for å følge opp arbeidet bransjen gjør, og da med vekt på åpenhet og levelønn.

Jeg vil også vise til at departementet har støttet opp om initiativ som setter fokus på næringslivets etikkarbeid. BLD har støttet Tekstilpanelet, som er et bransjeinitiativ for en mer miljøvennlig og etisk produksjon. Gjennom tilskudd til Grønn Hverdag har vi bidratt til kartlegging av klesbransjens etiske retningslinjer, og arbeid med en informasjonskampanje rettet mot forbrukere.

Norske forbrukere kan spille en viktig rolle ved å stille spørsmål og ta informerte valg. Jeg er opptatt av at norske forbrukere skal få relevant og tilstrekkelig informasjon om miljømessige og etiske aspekter ved varer som tilbys i butikkene. Gode merkeordninger kan være viktig som forbrukerveiledning – og en måte å bevisstgjøre forbrukere om konsekvensen av forbruksvalg. Fra departementets side arbeides det

for å tydeliggjøre hva de ulike merkeordningene betyr. Det er nylig lansert en merkeoversikt på forbrukerradet.no som gir veiledning om de vanligste merkene i norske butikker.

Departementet støtter også arbeidet med å videreutvikle de offisielle miljømerkene (Svanen og EU-miljømerket) som trygge og enkle miljøvalg i hverdagen. Miljømerkene stiller krav til hele produksjonsforløpet, og bidrar til kontroll på hele verdikjeden. Kravene til svanemerking av tekstiler er nettopp revidert.

Norske myndigheter har ikke juridiske virkemidler til å pålegge næringslivet mer åpenhet rundt arbeidsforhold og miljøbevissthet i arbeidsprosessen. De politiske virkemidlene er også begrensede fordi det handler om produksjon utenfor Norges grenser. Etter EØS-avtalen kan for eksempel ikke Norge ha egne regler med krav om opplysninger om hvor varer er produsert, fordi det vil bli ansett som en ulovlig handelshindring. Det må derfor arbeides internasjonalt for å få på plass felles standarder og regelverk. Her arbeider Norge på flere fronter.

Regjeringen la nylig frem Meld. St. 25 2012-13 Dele for å skape - Demokrati, rettferdig fordeling og vekst i utviklingspolitikken. Her fremheves det at det viktigste virkemiddelet for å få folk ut av fattigdom og bidra til mer rettferdig fordeling av samfunnets goder, er gode arbeidsplasser. Et godt organisert arbeidsliv styrker arbeidstakernes rettigheter, og meldingen varsler derfor økt støtte til oppbygging av arbeidstaker- og arbeidsgiverorganisasjoner, sosial dialog og oppbygging av arbeidstilsyn i utviklingsland. Dette vil også være tema for utviklingsministerens besøk til Bangladesh i juni der forholdene for tekstilarbeiderne der vil være en hovedsak. UD arbeider nå med en avtale med ILO i Bangladesh for bruk av 14,5 millioner kroner til blant annet styrking av fagforeningsarbeid og samarbeid mellom arbeidstaker- og arbeidsgiversidene. Avtalen skal undertegnes under utviklingsminister Holmås' besøk i Dhaka.

80 % av de som jobber innenfor denne industrien i Bangladesh er kvinner, og meldingen understreker betydningen av å fremme kvinners mulighet til å delta i arbeidslivet og et anstendig arbeidsliv i alle relevante sammenhenger.

For å sikre arbeidstakers rettigheter vil regjeringen stimulere til et tettere samarbeid mellom norske arbeidslivsorganisasjoner og etablerte bistandsorganisasjoner og fremme sør-sør-samarbeid mellom nasjonale og regionale arbeidslivsorganisasjoner i sør. Regjeringen vil øke bevilgningene til Den internasjonale arbeidslivsorganisasjonen ILO (International Labour Organization) vesentlig. ILOs kjernekonvensjoner er blant de aller viktigste verktøy vi har i kampen mot uanstendige arbeidsforhold.

Fokus på hva norsk næringsliv kan bidra til i denne sammenheng vil styrkes. Regjeringen vil invitere partene i arbeidslivet til å delta i planleggingen av næringslivsdelegasjoner ved statsbesøk og offisielle besøk til land kvalifisert som mottaker av norsk bistand, og i samråd med disse søke å benytte delegasjonene til å fremme norske erfaringer med sosial dialog og samfunnsansvar. Videre vil regjeringen stimulere næringslivet til å øke sine investeringer og skape anstendige arbeidsplasser og bidra til opplæring og utdanning av arbeidskraft lokalt. Regjeringen vil legge vekt på integrering av likestillings- og menneskerettighetshensyn i bevilgninger til norske arbeidslivsorganisasjoner og Norfund.

Norge har ledet arbeidet i FN med å få på plass veiledende prinsipper om næringsliv og menneskerettigheter. Disse ble vedtatt med konsensus i FNs Menneskerettighetsråd. Med prinsippene har man for første gang et globalt normativt rammeverk på dette området. Flere selskaper og stater arbeider med å følge opp prinsippene. EU-kommisjonen har bedt alle medlemslandene om å lage nasjonale handlingsplaner for oppfølging. UD har nedsatt en embetsgruppe der alle relevante departementer deltar for å utarbeide en nasjonal handlingsplan for oppfølging av prinsippene.

Med utgangspunkt i OECDs retningslinjer for ansvarlig næringsliv er det opprettet et nasjonalt kontaktpunkt som behandler klagesaker, blant annet om påståtte brudd på menneskerettigheter og miljøskade.

Ingen andre internasjonale retningslinjer for ansvarlig næringsliv har en slik klageordning.

I tillegg er EU en svært viktig aktør på området. EU vurderer nå muligheten for å innføre krav om merking av tekstiler med opprinnelsesland og eventuelt annen informasjon som kan bidra til sporing av produkter. Kommisjonen har fått laget en omfattende rapport om mulig merking av tekstiler, blant annet om opprinnelse, produsent, sporbarhet, allergener, sosiale forhold og miljø. EU-kommisjonen vil i september i år legge frem en meddelelse om opprinnelsesmerking og eventuelt andre mulige merkekrav. Vi følger dette arbeidet nøye, og vil fortløpende vurdere hvordan vi kan spille inn våre synspunkter og bekymringer i prosessen. Jeg tror det er særdeles viktig med ordninger som gjør det mulig for forbrukerne å gjøre bevisste, etiske valg.

En annen side ved tekstiler som er viktig for både tekstilarbeidere og forbrukerne, er omfanget av kjemikalier i tekstilproduksjon. Det kan brukes opptil 4 kg kjemikalier for å produsere ett kilo t-skjorter. EU-kommisjonen har nylig fått laget en forskningsrapport om sammenhengen mellom allergiske reaksjoner og kjemikalier i tekstiler. I rapporten anbefales en rekke tiltak. Mine kolleger på svensk side, miljøminister Lena Ek og EU-minister Birgitta Ohlsson, er også opptatt av dette og jobber aktivt for å få til EU-regulering av kjemikalier i tekstiler. Dette er et initiativ jeg støtter og som vi også vil følge aktivt fra norsk side.

SPØRSMÅL NR. 1261

Innlevert 2. mai 2013 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 13. mai 2013 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«I budsjettproposisjonen for 2013 skriver regjeringen at det skal opprettes opplæringskontor for statlig sektor.

Hva er status for etableringen av opplæringskontor for statlig sektor, og hva er måltallet for læreforbidling for det skole-/opplæringsåret som starter i august 2013?»

Svar:

Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet har nylig tilsatt prosjektleder som får ansvar for å etablere og drifte opplæringskontoret i pilotpe-

rioden. Opplæringskontoret skal etter planen være opprettet i august 2013. Pilotperioden vil ha varighet ut 2015.

Fra oppstart vil prosjektleder etablere kontaktnett og legge forholdene til rette for økt læreforbidling. I og med at etablering av opplæringskontoret skjer i august, vil virksomheten i første omgang omfatte eksisterende lærekontrakter for skole-/opplæringsåret 2013/2014. Det vil derfor først være aktuelt å sette måltall for opplæringskontorets læreforbidling i statlige virksomheter i Oslo og omegn for skole-/opplæringsåret som starter i august 2014. Opplæringskontoret vil imidlertid jobbe aktivt med oppgaver knyttet til eksisterende lærekontrakter, berede grunnen for at

virksomhetene rekrutterer flere lærlinger, etablere kontakt med skolene og markedsføre staten som attraktiv arbeidsplass overfor elevene og rådgiverne i skolene.

En viktig oppgave for det nye opplæringskontoret blir å utarbeide forslag til en overordnet strategi med tiltak som kan bidra til at statlige virksomheter

samlet oppfyller målene i den nye samfunnskontrakten om å øke antallet lærlinger med 20 prosent innen utgangen av 2015. Kunnskapsdepartementet og Fornyings-, administrasjons og kirke departementet vil følge opp opplæringskontoret i arbeidet med en overordnet strategi. Dette arbeidet skal iverksettes umiddelbart etter opplæringskontorets oppstart.

SPØRSMÅL NR. 1262

Innlevert 2. mai 2013 av stortingsrepresentant Sylvi Graham

Besvart 8. mai 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Medfører det riktighet at en person med uførepensjon som får tilbud om VTA-plass ikke har rett til tilskudd fra NAV til nødvendige hjelpemidler knyttet til arbeidet, og er dette i så fall intendert?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstilleren er gjort oppmerksom på at avslag på søknad om tilskudd til nødvendige hjelpemidler knyttet til en VTA-plass er begrunnet i at søkeren mottar uførepensjon. Det betyr at for eksempel en blind person som får en kontorjobb ikke får støtte til en leselist slik at han kan bruke firmaets PC-er.

Svar:

Representanten viser her til en sak hvor det er gitt avslag på søknad om tilskudd til nødvendige hjelpemidler knyttet til en VTA-plass med den begrunnelse at søkeren mottar uførepensjon. Hun påpeker at dette for eksempel vil gjelde en blind person som trenger støtte til en leselist slik at han kan bruke firmaets PC-er. Spørsmålet dreier seg om deltakere på VTA har rett til hjelpemidler for bedring av funksjonen i arbeidslivet.

En person som på grunn av sykdom, skade eller lyte har fått sin arbeidsevne varig nedsatt, eller har fått sine muligheter til å velge yrke eller arbeidsplass vesentlig innskrenket, har etter folketrygdloven § 10-5 rett til stønad til hjelpemidler for bedring av funksjonsevnen i arbeidslivet. Det ytes likevel ikke stønad til hjelpemidler til en person som mottar uførepensjon med mindre det er sannsynlig at stønaden medfører at uførepensjonen faller bort eller blir redusert. Det kan imidlertid gis stønad til hjelpemidler for

å bedre funksjonsevnen i dagliglivet, jf. folketrygdloven § 10-6.

Varig tilrettelagt arbeid (VTA) skal tilby personer arbeid i en skjermet eller ordinær virksomhet, med arbeidsoppgaver tilpasset den enkeltes arbeidsevne. Tiltaksdeltaker er arbeidstaker i virksomheten, og arbeidsforholdene er regulert i arbeidsmiljøloven. VTA finner sted i forhåndsgodkjente tiltaksbedrifter. Disse tiltaksbedriftene mottar statlig driftstilskudd, samt et kommunalt tilskudd som skal utgjøre minst 25 prosent av det statlige tilskuddet. Dette skal blant annet dekke kostnader til nødvendig tilrettelegging.

Deltakere på VTA mottar uførepensjon, og har følgelig ikke rett til stønad etter folketrygdloven § 10-5. Selv om VTA kan bidra til at flere uførepensjonister kommer tilbake i arbeid, er VTA ikke først og fremst innrettet mot å kvalifisere deltakere for overgang til det ordinære arbeidsmarkedet. Det er følgelig ikke gjort unntak fra denne bestemmelsen for deltakere på VTA, og merutgifter forutsettes dekket av tiltaksarrangøren gjennom offentlige tilskudd.

Tiltaksbedriftene kan også ifølge forskrift om arbeidsrettede tiltak mv. § 12B-2 søke om tilskudd til dekning av utgifter til utstyr som er nødvendig for at tiltaksdeltaker skal kunne gjennomføre tiltaket. Dette innebærer kostnader ved å tilpasse lokalene, kostnader til tilpasning eller kjøp av utstyr/arbeidshjelpemidler og kostnader til å kjøpe og validere programvare som skal brukes av tiltaksdeltakeren, herunder teknologisk utstyr eller teknologiske hjelpemidler.

Selv om det ikke gis stønad til hjelpemidler på arbeidsplassen etter folketrygdloven § 10-5, så finnes det altså ordninger som ivaretar behovet for tilrettelegging for personer som jobber i en VTA-bedrift.

SPØRSMÅL NR. 1263**Innlevert 2. mai 2013 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 13. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvilken strafferamme og straffenivå mener statsråden vil være effektiv for å hindre brudd på ilagt innreiseforbud til Norge, og hvor nivået legges ved henholdsvis 1. gangs brudd på innreiseforbud, og for gjentatte brudd på innreiseforbudet?»

BEGRUNNELSE:

Kriminalitetsbildet i Norge har endret seg betydelig de senere årene. Det har vært en økning i antallet kriminelle av utenlandsk opprinnelse, uten tilknytning til Norge, som har vært tatt av politiet. En trend er at disse kriminelle etter å ha blitt utvist og uttransportert, i økende grad har brutt innreiseforbudet og returnert til Norge – ofte for å begå ny kriminali-

tet. Dette fører til at politi, rettsvesen og kriminalomsorg må bruke store ressurser og blir påført store kostnader ved å følge opp dette.

Svar:

Justis- og beredskapsdepartementet har hatt spørsmålet om heving av strafferammen for brudd på innreiseforbudet på høring. Høringsfristen løp ut 12. april i år. Som det fremgår av høringsbrevet ser jeg behov for å heve strafferammen, og jeg anser også at normalstraffnivået for brudd på innreiseforbudet i dag er for lavt. Hvor mye strafferammen bør heves, og hva nivået på straffeutmålingen bør være, er til vurdering i departementet. Saken vil bli fremmet for Stortinget så snart den er ferdigbehandlet.

SPØRSMÅL NR. 1264**Innlevert 2. mai 2013 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 8. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til at Norge, via EØS-midler, gjør at samarbeidsland stiller øremerkede fengselsplasser til rådighet for soningsoverføring av straffedømte?»

BEGRUNNELSE:

Systemet med soningsoverføring fungerer svært lite tilfredsstillende når man sammenlikner antallet som soningsoverføres årlig, med antallet utenlandske kriminelle i norske fengsel.

Svar:

Norsk kriminalomsorg er gjennom EØS-finansieringsordningene aktivt involvert i internasjonalt

samarbeid i en rekke sentral- og østeuropeiske land. Kriminalomsorgen i Norge samarbeider med kriminalomsorgen i Romania, Latvia, Polen, Litauen og Tsjekkia. Jeg er sikker på at dette samarbeidet har en positiv innvirkning på arbeidet med soningsoverføring.

EØS-finansieringsordning skal blant annet bidra til kapasitetsbygging og samarbeid innenfor kriminalomsorg, inkludert alternativ soning. Øremerking av fengselsplasser for å motta dommer fra Norge vil ikke være i tråd med forutsetningene for EØS-finansieringsordning. Jeg tror heller ikke øremerkede plasser ville ha bidratt til å øke antallet soningsoverføringer. Sakene vil uansett måtte behandles i henhold til det samme regelverket (overføringskonvensjonen med tilleggsprotokoll).

SPØRSMÅL NR. 1265**Innlevert 2. mai 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 23. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden helt konkret dokumentere gjennomførte øvelser i Sivilforsvaret for 2012 og planlagte øvelser i 2013, samt vurdere om øvingsomfanget i begge disse år samstemmer med Stortingets forutsetninger?»

BEGRUNNELSE:

Justis- og beredskapsministeren har ved flere anledninger understreket behovet for mer øvelse for å forberede seg på eventuelle større hendelser. Sivilforsvaret har i flere år måttet nedprioritere øvingsaktivitet på grunn av omstilling. Etter terroranslaget mot Norge 22/7 spilte Sivilforsvaret en viktig rolle som støttefunksjon for nødetatene.

Svar:

Regjeringen omtalte i St. melding nr. 22 (2007-2008) et stort moderniserings- og omstillingsbehov i Sivilforsvaret. Sivilforsvaret har på denne bakgrunn gjennomgått en større moderniserings og omstillingsprosess siden denne meldingen ble framlagt, herunder at den operative innsatsstyrke er redusert fra 10 000 til 8 000 mannskap.

Jeg opplyste til Stortinget i forbindelse med innstilling fra Kontroll- og konstitusjonskomiteen om sak om beredskapen i Sivilforsvaret 13.12. 2011 at

«ambisjonen er at alt tjenestepiktig personell i de operative avdelingene skal øves innen 2014, slik det er forutsatt i St.meld. nr. 22.»

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) opplyser at øvingstallet for mannskapene i Sivilforsvaret er økt de senere år. I 2012 var plantallet 4400, men man lyktes i å øve 5059 mannskap. I 2013 er det planlagt å øve 5 000.

SPØRSMÅL NR. 1266**Innlevert 2. mai 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 13. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Arbeiderpartiets Torgeir Micaelsen skriver på sin blogg at regjeringens NTP forslag er 508 mrd. kr. Han hevder i en påfølgende debattkommentar at dette tallet er eks mva. I Meld. St. 26 (2012-2013) fremkommer det at NTP eks. mva. er på 462,3 mrd. kr i planperioden. Ved forrige NTP var vei fritatt for mva.

Hva er riktig, det Micaelsen sier, eller det som står i meldingen fra regjeringen?»

BEGRUNNELSE:

Her er en link til de aktuelle innleggene:

<http://www.torgeirmicaelsen.no/politikk/oljepengene-laner-vi-billig-til-utlandet-og-dyrt-tilbake/> (om 508 mrd.)

<http://www.solvikolsen.com/2013/04/skremmende-handtering-av-risiko/#disqushread> (om tall eks mva)

Svar:

Det er uklart for meg hva representanten Michaelsen har tatt utgangspunkt i på sin blogg. Som det framgår av tabell 7.1 i Meld. St. 26 (2012-2013) er det lagt opp til en ramme på totalt om lag 462 mrd. kr i planperioden. Dette inkluderer midler til vegformål, Jernbaneverket, Kystverket og belønningsordningen. Beløpet er uten kompensasjon for mva-reformen til vegformål, og representerer et nivå som er nærmere 50 pst høyere enn nivået i saldert budsjett 2013, eller mer enn 150 mrd. kr i forhold til en ren videreføring av nivået for 2013. I tillegg kommer et bompenge-

anslag på totalt 98 mrd. kr. Inklusiv bompenger blir beløpet om lag 560 mrd. kr for hele planperioden.

Tilsvarende tall inklusiv kompensasjon for mva-reformen til vegformål framgår av tabell 7.2 i Meld. St. 26 (2012-2013). Rammen til vegformål, Jernba-

neverket, Kystverket og belønningsordningen er totalt 508 mrd. kr. I tillegg kommer det totale bompengenslaget på 98 mrd. kr. Totalt blir dette om lag 606 mrd. kr for hele perioden.

SPØRSMÅL NR. 1267

Innlevert 2. mai 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 13. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Regjering lovet nylig en satsing på treforedlingsindustrien med 750 millioner kroner. 500 mill. kr. av disse er ekstra egenkapital til Investinor, penger som bevilges utenfor handlingsregelen, og hvor selskapet i sin kvartalsrapport 4/12 gjør kjent at de har ca. 2,6 mrd. kr ubrukt, tilsvarende 70 % av sin tildelte forvaltningskapital.

Hvorfor må Investinor tildeles mer kapital, og når staten her tilfører norsk økonomi mer penger utenfor handlingsregelen vil man måtte gjøre tilsvarende kutt innenfor statsbudsjettet?»

Svar:

I Prop. 149 S (2012-2013) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2013 foreslår Regjeringen en tilførsel på 500 mill. kroner i innskuddskapital til Investinor AS, øremerket skog- og trenæringene. Formålet er å øke Investinors mulighet til å bidra til framvekst av internasjonalt orienterte konkurransedyktige bedrifter innen skogsektoren, primært nyetableringer.

Det legges opp til at overføring av midlene skal skje gradvis, etter hvert som Investinor har behov for dem til investeringer og i samsvar med aksjelovens bestemmelser. Dette er i tråd med vanlig bransje-

praksis. Regjeringen legger derfor opp til å plassere midlene på en ikke-rentebærende konto i Norges Bank som forvaltes av NHD. Dette innebærer at overføringer til Investinor AS også kan finne sted etter 2013.

Investinors normale avkastningskrav skal gjelde. Det er satt et avkastningsmål for selskapet som er på linje med det som er vanlig i bransjen. Investinor skal gi en markedsmessig avkastning basert på den risikoen selskapet kan ta. Investinor skal prioritere lønnsomme investeringer. Investinor investerer på kommersielt grunnlag, og på samme vilkår som private investorer. Investinors eierandel i porteføljebedriftene kan maksimalt utgjøre 49 pst.

Kapitalinnskuddet er en formuessplassering for staten der det stilles krav til markedsmessig avkastning. Derfor foreslås kapitalen bevilget på 90-post på NHDs budsjett, på kap. 950 Forvaltning av statlig eierskap, post 96 Aksjer. Kapitalinnskuddet aktiveres i statens kapitalregnskap som en eiendel.

Kapitaltransaksjoner inngår i statens finansieringsbehov og har således en motpost i et tilsvarende låneopptak på statens hånd. Samlet sett tilfører dermed ikke staten mer penger som følge av en kapitaltransaksjon.

SPØRSMÅL NR. 1268**Innlevert 2. mai 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 16. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden forsikre seg om at eget departement og underliggende virksomheter ikke gjør seg skyldig i å kjøpe tjenester der sosial dumping forekommer?»

BEGRUNNELSE:

Sosial dumping er et alvorlig problem for samfunnet. Det undergraver tryggheten i arbeidslivet og vår felles velferd. Derfor er det avgjørende at samfunnet slår ned på sosial dumping. I TV2-nyhetene 30. april ble det avdekket det som ser ut til å være et alvorlig tilfelle av sosial dumping blant arbeidere på Gardermoen.

For 2011 melder Statistisk sentralbyrå om offentlige innkjøp på nær 400 milliarder kroner. Det gjør staten og virksomhetene til sentrale aktører i markedet. Dersom offentlig sektor ikke tar sosial dumping på det største alvor bidrar det i seg selv til å åpne markedet for sosial dumping. SV mener det er nødvendig med en full gjennomgang av systemer for å hindre innkjøp av dumping og av eksisterende prosjekter og kontrakter.

Svar:

Jeg er kjent med at det samme spørsmålet er stilt til arbeidsministeren, helse- og omsorgsministeren, forsvarsministeren og fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren.

Jeg viser til arbeidsministerens svar på spørsmål nr. 1273 hvor hun redegjør for Handlingsplan 3 for et anstendig og seriøst arbeidsliv og sosial dumping som ble lagt fram 7. mai 2013, og for forskrift om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter.

I tillegg har jeg følgende kommentarer:

Bakgrunnen for spørsmålet er at det ble avdekket sosial dumping ved byggingen av nytt terminalbygg på Oslo lufthavn, Gardermoen. Oslo Lufthavn har i denne saken gjennomført tiltak for å forhindre sosial

dumping. Det var i kontrakten tatt inn en bestemmelse om at entreprenøren skal sørge for at ansatte i egen organisasjon og ansatte hos underentreprenører ikke har dårligere lønns- og arbeidsvilkår enn det som følger av det til enhver tid gjeldende tariffnemndsvedtak om allmenngjøring av tariffavtaler. Etterleves ikke denne forpliktelsen, kan byggherren holde tilbake deler av kontraktssummen. Videre leide byggherren inn en koordinator fra LO som bl.a. skal kontrollere og følge opp engasjerte entreprenører med hensyn til lønn, arbeidsmiljø og arbeidstid. Det var LO-koordinatoren som i begynnelsen av mars 2013 tipset byggherren om mulig sosial dumping. Revisjon ble gjennomført. Revisjonsrapport ble overlevert Arbeidstilsynet som også har gjennomført tilsyn. De fleste forhold er nå rettet opp, men Arbeidstilsynet arbeider fortsatt med enkelte forhold.

Av Samferdselsdepartementets underliggende etater er det Statens vegvesen og Jernbaneverket som er de største kjøperne av tjenester og bygg- og anleggsarbeider. De har opplyst at de i sine kontrakter setter krav om lønns- og arbeidsvilkår hos hovedleverandør og underleverandører og at de har rutiner for å følge opp kravene. Inntil ganske nylig hadde ikke Statens vegvesens kontroller avdekket brudd på bestemmelsene. Det er nå avdekket saker hvor det har forekommet brudd på bestemmelsene, bl.a. på tre kontrakter på Fellesprosjektet E6 Dovrebanen. Statens vegvesen har derfor skjerpet sine bestemmelser. De nye bestemmelsene som vil bli tatt i bruk om kort tid, er utformet i samråd med Jernbaneverket.

Som det går fram av arbeidsministerens svar på spørsmål nr. 1273 har Arbeidsdepartementet gitt Direktoratet for forvaltning og IKT i oppgave å utarbeide et opplegg for innhenting og formidling av kunnskap om forskrift om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter. Samferdselsdepratementet vil for egen del sørge for at Handlingsplan 3 for et anstendig og seriøst arbeidsliv og mot sosial dumping med underliggende etater og selskaper.

SPØRSMÅL NR. 1269**Innlevert 2. mai 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 15. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden forsikre seg om at eget departement og underliggende virksomheter ikke gjør seg skyldig i å kjøpe tjenester der sosial dumping forekommer?»

BEGRUNNELSE:

Sosial dumping er et alvorlig problem for samfunnet. Det undergraver tryggheten i arbeidslivet og vår felles velferd. Derfor er det avgjørende at samfunnet slår ned på sosial dumping. I TV2-nyhetene 30. april ble det avdekket det som ser ut til å være et alvorlig tilfelle av sosial dumping blant arbeidere på Gardermoen.

For 2011 melder Statistisk sentralbyrå om offentlige innkjøp på nær 400 milliarder kroner. Det gjør staten og virksomhetene til sentrale aktører i markedet. Dersom offentlig sektor ikke tar sosial dumping på det største alvor bidrar det i seg selv til å åpne markedet for sosial dumping. SV mener det er nødvendig med en full gjennomgang av systemer for å hindre innkjøp av dumping og av eksisterende prosjekter og kontrakter.

Svar:

Likelydende spørsmål har blitt sendt til arbeidsministeren av representanten Snorre Serigstad Valen, og av representanten Karin Andersen til samferdselsministeren, forsvarsministeren og fornyings-, administrasjons- og kirkeministerens og undertegnede.

Da det er arbeidsministeren som er ansvarlig for regjeringens politikk på området, vil jeg i tillegg til min orientering om arbeidet mot sosial dumping i helseforetakene, vise til arbeidsministerens svar til representanten Snorre Serigstad Valens likelydende spørsmål til statsråd Huitfeldt.

Som eier av helseforetakene forventer jeg at de, som andre statlig eide selskaper, går foran og arbeider systematisk med sitt samfunnsansvar og er ledende på sine områder (jf. Meld. St. 13 (2010-2011) Aktivt eierskap). Et sentralt tema i denne sammenhen-

gen er arbeidstakerrettigheter og sosial dumping. Dette har Helse- og omsorgsdepartementet vært opptatt av gjennom sin eierstyring av spesialisthelsetjenesten, både gjennom krav om oppfølging av ILO-konvensjon nr. 94 og krav om å ivareta de prinsipper som fremgår av § 11a i lov om offentlige anskaffelser og tilhørende forskrift (lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter). Dette innebærer at leverandører skal sikre lønns- og arbeidsvilkår som ikke er dårligere enn det som følger av tariffavtaler, regulativ, eller det som er normalt for vedkommende sted og yrke. Dette eierkravet for å hindre sosial dumping ble satt allerede i foretaksmøtene i 2008 og er senere gjentatt både i 2011 og 2012. De regionale helseforetakene har fulgt opp dette blant annet gjennom rutiner for gjennomføring av anskaffelser og etablering av etterfølgende kontrolltiltak.

EUs vikarbyrådirektiv ble implementert i norsk rett fra 1. januar 2013. I den forbindelse ble det gjort endringer i arbeidsmiljøloven, tjenestemannsloven, og noen mindre endringer i ferieloven. Lovendringene innebærer at det ble innført et likebehandlingsprinsipp for utleide arbeidstakere. Dette medfører at arbeidstakere som leies ut av bemanningsforetak minst skal sikres de samme vilkår som ville ha kommet til anvendelse dersom arbeidstakerne hadde vært ansatt i innleiefirmaet. Dette gjelder lønns- og arbeidsvilkår generelt, arbeidstid, overtid osv. Lønnsbegrepet omfatter alt vederlag for arbeid, uavhengig av hvordan det er opptjent.

Den 13. mars i år understreket Helse- og omsorgsdepartementet skriftlig overfor de regionale helseforetakene at foretakene som byggherrer og store offentlige aktører på området, har et særlig ansvar for at de byggeprosjekter som iverksettes skjer i tråd med gjeldende lov- og avtaleverk. I dette ligger også at man ikke skal ha kontraktsrettslige konstruksjoner som undergraver de lovendringene som skjedde fra 1. januar 2013. Jeg har bedt om at foretakene har et særlig fokus på dette ved inngåelse og oppfølging av foretakenes kontrakter.

SPØRSMÅL NR. 1270**Innlevert 3. mai 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 8. mai 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Mener statsråden at NAV har mulighet til å ta individuelle hensyn ved utdeling av graderte pleiepenger, og vil statsråden nå sørge for at foreldre til svært syke barn som mottar en etablert tilsyns- eller avlastningsordning på mer enn 3.75 timer per uke sikres en individuell vurdering?»

BEGRUNNELSE:

I svaret, på mitt spørsmål vedrørende pleiepenger (Dokument nr. 15:1204 (2012-2013)), svarer ikke statsråden på spørsmålet om hvilken hjemmel NAV bruker til å sette en grense på 3.75 timers skolegang før foreldrene mister retten til pleiepenger, fordi foreldrene da etter NAVs vurdering kan arbeide over 50 pst. Sivilombudsmannen tar til orde for at blant annet nødvendig reisetid til og fra arbeid skal hensynstas, og at praktiseringen av regelverket er feil.

I VG 30. april kan vi lese at en trygdeekspert mener både NAV og statsråden feiltolker regelverket vedrørende pleiepenger. Trygdeeksperten mener at lovtolkningene og praksis er feil og innskrenkende i forhold til Stortingets intensjon, et syn hun deler med Sivilombudsmannen. I 2005 ble det gjort endringer i folketrygdloven § 9-11, som skulle presisere nærmere hva som skulle til for at omsorgspersoner for alvorlig syke barn skulle få rett til pleiepenger. Presiseringene fra Stortinget var ment å sikre familier som trenger det rett til pleiepenger i kritiske faser, og meningen var at den skulle inkludere flere familier og gjøre det lettere å kombinere arbeid og tunge omsorgsbyrder.

Spørsmålsstiller har merket seg at direktoratet nå er i ferd med å gjennomgå praktiseringen av regelverket for graderte pleiepenger, og eventuelt ta opp et behov for justeringer med departementet. Det betyr at det er uklarheter i forhold til hvordan regelverket skal tolkes, noe som ikke bør ramme svært syke barn og deres foreldre inntil det foreligger en presisering. Denne uklarheten tyder også på at det ikke er en hjemmel for å nekte foreldre pleiepenger dersom barnet er i en etablert tilsyns- eller avlastningsordning mer enn 3.75 timer, nettopp fordi det ikke kan settes likhetstegn mellom tiden barnet har tilsyn og mulighetene for foreldre til å arbeide nøyaktig den samme tiden.

Svar:

Jeg viser til svar datert 29. april 2013 på spørsmål nr. 1204 fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande

og redegjørelsen som ble gitt der om vilkår for pleiepenger og graderte pleiepenger, og det videre arbeidet Helse- og omsorgsdepartementet og mitt departement har med oppfølging av Hagen- utvalget og Kaasa-utvalget. Det må igjen presiseres at pleiepenger ikke skal kompensere for tyngden av pleiebelastningen, men for tapt arbeidsinntekt på grunn av pleie av sykt barn.

Representanten etterlyser hjemmel for praktiseringen av 50-prosent regelen. Det er direkte regulert i folketrygdloven § 9-11a at dersom det er etablert tilsyns- eller avlastningsordninger deler av dagen eller noen dager i uken, så kan det gis graderte pleiepenger ned til 50 prosent. Arbeids- og velferdsdirektoratet har gitt retningslinjer i rundskriv for hvordan dette er å forstå. Pleiepenger skal graderes ut fra det tilsynet barnet får, det vil si hvor tilsynet utføres av andre enn pleiepengemottakeren. Hvis barnet har en etablert tilsyns- eller avlastningsordning på mer enn 50 prosent av en normalarbeidsdag/normalarbeidsuke, faller pleiepengene bort.

Trygderetten har i flere kjennelser behandlet spørsmål om gradering hvor foreldre ønsker pleiepenger og barnet har mer enn 50 prosent tilfredsstillende tilsyns-/avlastningsordning. Etatens gjeldende praksis har vært stadfestet av Trygderetten i flere kjennelser.

Som nevnt i mitt svar på spørsmål nr. 1204 har Sivilombudsmannen sendt en henvendelse til Arbeids- og velferdsdirektoratet om gradering av pleiepenger. Henvendelsen er basert på en konkret sak til et foreldrepar. Direktoratet er i ferd med å gjennomgå praktiseringen av regelverk for å vurdere om det – blant annet på bakgrunn av Sivilombudsmannens uttalelse – er grunn til å endre praksis. Jeg legger til grunn at hvis direktoratet finner at gjeldende praksis bør endres, så vil de ta dette opp med departementet.

Jeg understreker at det i dag er en fast praksis for beregning av graderte pleiepenger som har vært stadfestet i Trygderetten. Fast praksis i etaten sikrer likebehandling og forutberegnelighet for mottakerne av pleiepenger. Direktoratet skal nå vurdere om det er grunn til å endre denne praksisen og ev. hvordan den i så fall bør endres. Etter mitt syn vil foreløpig omlegging av fast praksis slik representanten foreslår, kunne skape større uklarheter om regelverket. Jeg kan heller ikke se at Sivilombudsmannens brev gjør det nødvendig eller hensiktsmessig å foregripe utfallet av den gjennomgangen som direktoratet nå gjør.

SPØRSMÅL NR. 1271**Innlevert 3. mai 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 13. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Det har fra regjeringshold lenge vært hevdet at det er en sammenheng mellom flyktningstatus og botid og deltagelse i arbeidslivet. SSBs statistikker viser imidlertid ingen slik sammenheng. Statistikken viser at de som deltar minst i arbeidslivet kommer fra Tyrkia, Marokko, Pakistan, Afghanistan, Irak, Eritrea og Somalia.

Ser statsråden noen fellesnevner mellom disse landene som kan forklare en svært lav gjennomsnittlig arbeidsdeltagelse, og som man ikke finner i noen av landene som scorer høyt på arbeidsdeltagelse?»

BEGRUNNELSE:

SSBs statistikker viser at det ikke er noen sammenheng mellom flyktningstatus og deltagelse i arbeidslivet. Faktisk er det slik at Innvandrere fra Sri Lanka har den høyeste deltagelsen til tross for at 8 av 10 Sri Lankere kom til Norge som flyktninger. Statistikken viser også at det heller ikke er en sammenheng mellom botid i Norge og deltagelse i arbeidslivet. SSBs tall viser at innvandrere fra landene Tyrkia, Marokko, Pakistan, Afghanistan, Irak, Eritrea og Somalia har en gjennomsnittlig liten deltagelse i arbeidslivet (31 % - 52 %), mens innvandrere fra Sri Lanka, Chile, India, Bosnia-Hercegovina, Vietnam, Thailand og Russland har en gjennomsnittlig arbeidsdeltagelse (61 % - 70 %).

Svar:

Selv om sysselsettingen blant innvandrere er høyere i Norge enn i mange andre land, har en del innvandrere en svakere tilknytning til arbeidslivet enn gjennomsnittsbefolkningen. Som det bl.a. er pekt på i Perspektivmeldingen 2013, er dette en viktig utfordring. I Perspektivmeldingen framhever vi også at innvandrere er en svært sammensatt gruppe, og at de samlede tallene skjuler store forskjeller mellom innvandrere fra ulike områder. Lav sysselsetting i noen innvandrergupper henger i stor grad sammen med innvandringsårsak, utdanningsnivå, arbeidserfaring

og norskkunnskaper. Sosiale normer har trolig også betydning for sysselsettingen blant innvandrerkvinner.

Arbeidsinnvandringen til Norge styres i stor grad av etterspørselen etter arbeidskraft i norsk økonomi. De fleste av arbeidsinnvandrere kommer fra land i Norden og Europa for øvrig. Arbeidsinnvandrere har ofte arbeid fra starten av sitt opphold i Norge, og sysselsettingen er relativt høy. Overgangsordningene som gjaldt for de første årene etter EU-utvidelsene i 2004 og 2007, hadde nettopp tilbud om jobb ved ankomst som krav. Flyktninger og familieinnvandrere har bare unntaksvis tilbud om arbeid når de kommer til landet. Mange har imidlertid både utdanning og arbeidserfaring som Norge bør nyttiggjøre seg.

Sysselsettingsandelen blant innvandrere øker med botid, men kommer likevel ikke opp til et nivå som befolkningen for øvrig. Analyser som ligger til grunn for NOU 2011: 7 Velferd og migrasjon, tyder dessuten på at mange i gruppen faller ut av arbeidslivet tidligere enn befolkningen for øvrig. Det er for lite kunnskap om årsakene til at det blant enkelte innvandrergupper er en tendens til fallende sysselsetting og økende trygdeandel etter noen år i arbeidslivet. Arbeidsdepartementet tok derfor i 2012 initiativ til forskning som skal gi bedre forståelse av hvorfor enkelte innvandrergupper faller tidlig ut av arbeidslivet.

Problemstillinger knyttet til integrasjon av innvandrere er også grundig behandlet i NOU 2011:14 Bedre integrering. Regjeringen har fulgt opp forslag og tiltak i en egen melding om integreringspolitikken (Meld. St. 6 (2012–2013) En helhetlig integreringspolitikk), og temaet belyses også i Perspektivmeldingen 2013.

I perspektivmeldingen pekes det på at bedre integrering er en nøkkel, både for å styrke de offentlige finansene, for den enkelte familie og for samfunnets samlede velstand. Det vises dessuten til at det er gjennomført en rekke reformer for å styrke arbeidslinja i arbeids- og velferdspolitikken de siste årene.

SPØRSMÅL NR. 1272**Innlevert 3. mai 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 14. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«For å finansiere Bømlopakken skal innkreving av bompenger skje bl.a. ved bomstasjonen på Spissøy og på ferja mellom Langevåg og Buavåg fra 2.5.13. Bomstasjonen ligger på en vei som Trekantsambandet allerede har finansiert gjennom bompenger. I tillegg er det personer som bor på Spissøy som jobber på Stord og derfor ikke bruker veiene i Bømlopakken, men likevel blir avkrevd flere tusen kroner i bompenger i året til Bømlopakken.

Mener statsråden dette er rettferdig, og i tilfelle ikke, vil hun se på om det bør gjøres endringer?»

Svar:

Samferdselsdepartementet viser til at Stortinget sluttet seg til delvis bompengefinansiering av Trekantsambandet gjennom behandlingen av St.prp. nr. 36 (1995-96). Innkrevingen startet opp i 2001 og ble avsluttet 30. april 2013.

Gjennom behandlingen av St.prp. nr. 78 (2008-2009) sluttet Stortinget seg til delvis bompengefinansiering av Bømlopakken. Denne ble utviklet i samarbeid med kommunen og fylkeskommunen. Bompengene skal gå til å delfinansiere prosjekter og tiltak på fylkesvegene i Bømlo kommune.

Retningslinjene for bompengeprojekter forutsetter at det er sammenheng mellom nytte og betaling. Nytteprinsippet innebærer at de som betaler bompenger skal ha nytte av vegprosjektet bompengene finansierer. Likeledes må de som har nytte av prosjektet være med på å betale. For bompengepakker stilles ikke samme direkte krav til sammenheng mellom nytte og betaling. Slike pakker består av flere prosjekter som har innvirkning på hele transportin-

frastrukturen i området, og som til sammen bidrar til økt framkommelighet. Nytteprinsippet er presisert i Meld. St. 26 (2012-2013) Nasjonal transportplan 2014-2023, side 93.

Innkrevingsopplegget i Bømlopakken innebærer at alle som passerer inn og ut av Bømlo kommune må betale bompenger. Av St.prp. nr. 78 (2008-2009) framgår det at trafikken gjennom bomstasjonen på Spissøy og i ferjesambandet Langevåg – Buavåg vil fordele seg mot ulike målpunkt på Bømlo. Trafikantene vil derfor i ulik grad ha nytte av prosjekter og tiltak i Bømlopakken. Statens vegvesen pekte videre på at den interne trafikken på Bømlo får nytte av utbyggingen i Bømlopakken uten å betale bompenger, men over tid vil trolig en større del av disse trafikantene betale bompenger. Denne problemstillingen er vanlig i bompengepakker. I St.prp. nr. 78 (2008-2009) ble det vist til at Bømlo kommune i stor grad er en del av et felles arbeids-, service- og boligmarked i Ytre Sunnhordland, og det er en vesentlig trafikk over kommunegrensene. Det var dessuten dette innkrevingsopplegget det var lokalpolitisk støtte til.

Av St.prp. nr. 78 (2008-2009) framgår det at Bømlo kommune også vurderte et innkrevingsopplegg med flere bomstasjoner for å knytte betalingen mer direkte mot de ulike prosjektene og tiltakene. Det ble lagt til grunn at det da ville være nødvendig med minst 5-6 bomstasjoner for å fange opp de ulike trafikkstrømmene. Dette alternativet ville medføre vesentlig høyere innkrevings- og driftskostnader. Alternativet med flere bomstasjoner ble derfor forkastet i den lokale prosessen.

Samferdselsdepartementet viser til vurderingene i St.prp. nr. 78 (2008-2009).

SPØRSMÅL NR. 1273**Innlevert 3. mai 2013 av stortingsrepresentant Snorre Serigstad Valen****Besvart 13. mai 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden forsikre seg om at eget departement og underliggende virksomheter ikke gjør seg skyldig i å kjøpe tjenester der sosial dumping forekommer?»

BEGRUNNELSE:

Sosial dumping er et alvorlig problem for samfunnet. Det undergraver tryggheten i arbeidslivet og vår felles velferd. Derfor er det avgjørende at samfunnet slår ned på sosial dumping. I TV2-nyhetene 30. april ble det avdekket det som ser ut til å være et alvorlig tilfelle av sosial dumping blant arbeidere på Gardermoen.

For 2011 melder Statistisk sentralbyrå om offentlige innkjøp på nær 400 milliarder kroner. Det gjør staten og virksomhetene til sentrale aktører i markedet. Dersom offentlig sektor ikke tar sosial dumping på det største alvor bidrar det i seg selv til å åpne markedet for sosial dumping. SV mener det er nødvendig med en full gjennomgang av systemer for å hindre innkjøp av dumping og av eksisterende prosjekter og kontrakter.

Svar:

Jeg er kjent med at Karin Andersen (SV) har stilt det samme spørsmålet til helse- og omsorgsministeren (3. mai 2013), samferdselsministeren (3. mai 2013), forsvarsministeren (6. mai 2013) og fornyings, administrasjons- og kirkeministeren (6. mai 2013).

I Handlingsplan 3 for et anstendig og seriøst arbeidsliv og mot sosial dumping som ble lagt fram i RNB 7. mai 2013 er et av hovedpunktene nettopp at offentlig sektor skal ta ansvar. I handlingsplanen fremkommer det at:

”Regjeringen vil at offentlig sektor skal gå foran som et godt eksempel i kampen mot sosial dumping. Forskrift om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter pålegger offentlige organer å stille krav til lønns- og arbeidsvilkår hos leverandøren når de setter ut oppdrag på anbud. Fra 1. juli 2013 skal Arbeidstilsynet føre tilsyn med at offentlige organer etterlever dette regelverket.

Regjeringen vil iverksette informasjons- og veiledningstiltak for å styrke gjennomføringen av dette regelverket, herunder kartlegge ”beste praksis” knyttet til kontroll med underleverandører i store prosjekter og etterlevelse av forskrift om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter. Erfaring har vist at sosial dumping oftest forekommer der det er mange kon-

traktsledd, og da nederst i kjeden der kontrollen er mest krevende. Regjeringen vil se på erfaringene statlige etater har med å begrense antallet kontraktsledd under oppdragsgiver med sikte på at dette kan benyttes også innenfor andre offentlige etater.”

Offentlig sektors ansvar og etterlevelse av forskriften om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter (ILO-94) har også vært viktige punkter i de to tidligere handlingsplanene mot sosial dumping.

Det følger av forskriften om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter at offentlig sektor stille krav om at nærmere angitte lønns- og arbeidsvilkår i allmenngjøringsforskrifter eller landsomfattende tariffavtaler skal legges til grunn for arbeidstakere som utfører tjenester og bygge- og anleggsarbeider når slike arbeidsoppgaver settes ut på anbud. Offentlige oppdragsgivere skal informere om kravet til lønns- og arbeidsvilkår allerede i kunngjøringen av et oppdrag eller i konkurransegrunnlaget, og kravet skal tas med i kontraktene. Det skal også tas med i kontraktene at leverandører og underleverandører på forespørsel skal kunne dokumentere at lønns- og arbeidsvilkårene er i overensstemmelse med kravene. Oppdragsgiver skal sikre seg rett til å sette i verk og gjennomføre nødvendige sanksjoner dersom leverandører eller underleverandører ikke etterlever forpliktelsene. Det er forutsatt at eventuelle sanksjoner skal være egnet til å fremtvinge oppfyllelse av kontraktsvilkårene.

Fra 1. juli 2013 skal Arbeidstilsynet føre tilsyn med at offentlige oppdragsgivere oppfyller sine forpliktelser etter forskriften.

Forskriften hører inn under Arbeidsdepartementets myndighetsområde, og det forutsettes at arbeidsmiljømyndighetene skal kunne gi veiledning om allmenngjøringsforskrifter og tariffavtaler som skal gjelde for offentlige oppdragsgivere.

Det følger av byggherreforskriften at byggherrer, både offentlige og private, skal sørge for at hensynet til sikkerhet, helse og arbeidsmiljø på bygge- eller anleggsplasser blir ivarettatt.

For å oppnå målsettingen om et seriøst arbeidsliv er det særlig viktig at alle aktørene har god kjennskap til det regelverket som gjelder, og hvordan det i praksis kan følges opp på en best mulig måte. Dette var også en av konklusjonene til den partssammensatte arbeidsgruppen som la frem rapporten ”Sosial dumping og andre regelbrudd i tilknytning til offentlig sektor” 9. desember 2011. Økt kunnskap var et av tiltakene fra gruppen.

Også Arbeidsdepartementets kartlegging av departementenes og underliggende etaters bruk av tjenester fra begynnelsen av 2011 viste at oppmerksomheten og kunnskapen om, og dermed håndhevingen av kravene i forskriften om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter var utilfredsstillende i deler av offentlig sektor.

Behovet for økt kunnskap er bakgrunnen for at Arbeidsdepartementet har gitt Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi) i oppgave å utarbeide et opplegg for innhenting av informasjon og formidling av kunnskap om forskriften om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter. Parallelt vil Difi utvikle metodikk og veiledning for hvordan offentlige oppdragsgivere kan følge opp forskriftskravene. Materialet Difi utarbeider vil gjøres tilgjengelig på Difis anskaf-

felsesportal, www.anskaffelser.no. Difi vil også spre informasjon om forskriften og hvordan den kan og skal etterleves i relevante fora og nettverk. Arbeidet skal bidra til å sikre god og tilgjengelig informasjon om hvilke krav som gjelder både til innkjøpere og bestillere i offentlig sektor og til de som tilbyr tjenester eller bygge- og anleggskontrakter.

Regjeringen har stor tro på at et vel kjent og praktisk regelverk vil være viktige virkemidler for å oppnå målene i den nylig fremlagte handlingsplan 3. Likevel vil det være slik at fortsatt fokus fra næringslivet selv, arbeidstakerne, fagbevegelsen og tilsynsmyndighetene vil være avgjørende for å avdekke og på sikt forhindre nye enkelttilfeller av sosial dumping.

SPØRSMÅL NR. 1274

Innlevert 3. mai 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 8. mai 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Bondeorganisasjonene la 26. april 2013 frem sitt krav i forbindelse med jordbruksforhandlingene. Bondeorganisasjonene legger opp til en målprisøkning på 583 mill. kroner.

Kan statsråden redegjøre for hvor mye målprisen har økt i kroner siden regjeringen Stoltenberg II tok over høsten 2005 og frem til i dag, og ikke minst hvor mye dette utgjør i kroner for en gjennomsnittsfamilie på to voksne og to barn?»

Svar:

Den rødgrønne regjeringens første jordbruksoppgjør ble gjennomført i mai 2006 og påvirket råvareprisene på mat fra 1. juli samme år. Fra juni 2006 til og med mars 2013 har prisene på mat og alkoholfrie drikkevarer økt med 11,1 prosent. Det er 2,2 prosentpoeng mindre enn den generelle prisveksten, som har vært på 13,3 prosent.

Målprisene på jordbruksvarer har totalt økt med 4.405 mill. kroner fra 2006 t.o.m. 2012, inkl. målprisøkningene som følge av justeringsforhandlingene i

2008, ifbm. den internasjonale matvarekrisen. Husholdningenes konsum av matvarer og alkoholfrie drikkevarer økte i samme periode fra 107,6 mrd. kroner til 143,2 mrd. kroner i 2012.

Hvis vi regner om målprisøkningene til 2012-priser og legger til rente på økt kapitalbinding og moms, utgjør målprisøkningenes isolerte effekt 5.350 millioner 2012-kroner. Den isolerte effekten av målprisøkningene over 7 år er dermed 3,7 prosent, eller en økning på 0,5 prosentpoeng i gjennomsnitt per år.

SSBs siste forbruksundersøkelse viser at forbruksutgiften til mat og alkoholfrie drikkevarer for en husholdning på 4 personer var 73.220 2009-kroner. Omregnet til 2012-priser blir forbruksutgiften 74.200 kroner. Akkumulert effekt av 7 års målprisøkning blir dermed om lag 2.800 kroner per husholdning på 4 personer, eller om lag 400 kroner per år.

Hvis vi forutsetter at 2 av personene i husholdningene med 4 personer arbeider fulltid og begge har gjennomsnittsinntekt for lønsmottagere vil de ha hatt en realinntektsøkning i perioden på 154.500 kroner.

SPØRSMÅL NR. 1275**Innlevert 3. mai 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 13. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hva en eventuell indeksregulering av fiskerfradraget fra og med 2009 til og med lønnsoppgjørene våren 2013, vil utgjøre i kroner og prosent samlet for denne perioden og pr år, samt hva ny øvre grense for fiskerfradrag ville blitt etter lønnsoppgjørene våren 2013?»

BEGRUNNELSE:

Etter skatteloven § 6-60 første ledd kan fiskere og fangstfolk på nærmere vilkår kreve et særskilt fradrag på 30 prosent av netto arbeidsinntekt fra fiske og fangst.

I forbindelse med skatte- og avgiftsopplegget for budsjettåret/ligningsåret 2009 ble fradraget gitt en

øvre grense på 150.000 kroner. Fradragets øvre grense er ikke blitt justert siden.

Svar:

Hvis øvre grense i fiskerfradraget hadde blitt oppjustert med lønnsvekst hvert år fra 2010 til 2012 og med forventet lønnsvekst i 2013, ville øvre grense ha økt med 3,7 pst. i 2010, 4,2 pst. i 2011, 4 pst. i 2012 og 3,5 pst. i 2013. Øvre grense i fiskerfradraget ville da ha vært 155 550 kroner i 2010, 162 083 kroner i 2011, 168 566 kroner i 2012 og 174 466 kroner i 2013. Dette innebærer en nominell økning i øvre grense på 24 466 kroner, dvs. 16,3 pst., fra 2009 til 2013.

SPØRSMÅL NR. 1276**Innlevert 6. mai 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 15. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Mener justisministeren at samtlige dommere i dag har gyldig embetsed og hva bør bli konsekvensen dersom dette ikke er tilfelle?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller vil vise til tidligere spørsmål, Dokument nr. 15:1206 (2012-2013). Der uttaler Statsråden følgende:

«Etter Grunnloven § 21 skal embetsmenn avlegge embetsed eller embetsforsikring. Nærmere regler om avlegging av embetsed og embetsforsikring er gitt ved lov 22. mai 1981 nr. 23 om embetsed. Embetseder oppbevares ved Statsministerens kontor.»

Ifølge kilder spørsmålsstiller har vært i kontakt med, viser undersøkelser at embetseder er avlagt etter at embetsbrev (bestillingsdokument) er utferdiget og at dette stadig blir gjort. Mange har overhodet ikke avlagt embetsed, og en innsynsforespørsel på 296 dommere viste at 41 dommere overhodet ikke hadde

avlagt embetsed. Dette er klare indikasjoner på rutinesvikt.

Det kan være problematisk med retroaktiv avleggelse av embetsed dersom vi skal tolke grunnlovens § 21 ordrett. Her fremgår det at embetsed skal avlegges før stillingen tiltredes:

«Disse skulle, før Beskikkelse finder Sted, sværge eller, hvis de ved Lov ere fritagne for Edsflæggelse, høitideligen tilsige Konstitutionen og Kongen Lydighed og Troskab(...)»

Videre er edsavleggelse et absolutt krav etter Embetsedslovens § 3: «Ved utnevning i embete må ed eller forsikring etter Grunnlovens § 21 være avgitt før embetsbrev blir utferdiget og før vedkommende tiltrer embetet.

Dersom ed eller forsikring ikke er gitt innen en frist som departementet fastsetter, faller utnevningen bort». Med andre ord vil manglende edsavleggelse i ytterste konsekvens kunne medføre at enkelte dommere ikke har lovmessig rett til å utøve sin dommergjerning.

Spørsmålsstillers umiddelbare oppfatning er at disse opplysningene, dersom de stemmer, vil kunne medføre en meget komplisert og uavklart stilling i det norske rettssystemet.

Svar:

Embetseder og embetsforsikringer innhentes av det enkelte fagdepartement etter utnevning til et embete. Undertegnet embetsed oversendes Statsministerens kontor så raskt som mulig, slik at vedkommende embetsmann kan få utstedt bestallingsdokument (utnevningensdokument). Bestallingsdokument blir ikke utferdiget før undertegnet embetsed eller -forsikring er mottatt av Statsministerens kontor.

Undertegnede embetseder og -forsikringer oppbevares ved Statsministerens kontor. Jeg har vært i kontakt med Statsministerens kontor om dommers embetseder, og fått opplyst at en ikke er kjent med

eksempler på at dommere utnevnt i statsråd ikke i dag har avlagt gyldig embetsed etter Grunnloven § 21.

Jeg gjør oppmerksom på at konstituerte dommere eller utpekte stedfortredere for faste medlemmer i Trygderetten ikke er utnevnt i embetsstillinger. De skal dermed ikke avlegge embetsed etter Grunnloven § 21.

Sommeren 2012 mottok Statsministerens kontor flere hundre innsynsbegjæringer i dommers embetseder. I 43 tilfeller tok det noe tid før en fant fram til de etterspurte sakene. Det ble i ettertid gitt innsyn i 15 embetseder eller -forsikringer undertegnet i perioden 1973 til 1995. De resterende 28 innsynsspørslene viste seg å gjelde konstituerte dommere eller utpekte stedfortredere for faste medlemmer i Trygderetten.

Hvis det likevel skulle vise seg at en utnevnt dommer ikke har avlagt embetsed eller -forsikring, vil det være opp til domstolene å ta stilling til den rettslige betydningen av dette.

SPØRSMÅL NR. 1277

Innlevert 6. mai 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 14. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I forbindelse med presentasjonen av regjeringens tiltakspakke for treforedlingsindustrien uttalte Nærings- og handelsministeren til NTB at Södra Cell Tofte ikke betaler en eneste krone i formueskatt.

Kan statsråden redegjøre for om dersom norske eiere overtar det svenske Södra Cell Tofte, om de norske eierne da vil bli pålagt å betale formueskatt, og eventuelt hvor mye vil dette utgjøre i kroner?»

BEGRUNNELSE:

Viser til den siste tids mediedekning av saken rundt salg/nedleggelse av svenske Södra Cell Tofte grunnet dårlig lønnsomhet.

Svar:

Jeg kan ikke gi opplysninger om ligningsverdien av bestemte formuesobjekter og formuesskatteplikten for enkeltpersoner, men jeg kan opplyse følgende om regelverket:

I spørsmålet er det vist til at Södra Cell Tofte ikke betaler formuesskatt. Det vil også gjelde dersom sel-

skapet blir overtatt av norske eiere. Selskaper betaler ikke formuesskatt.

Personer bosatt i Norge er formuesskattepliktig for netto formue som overstiger 870 000 kroner. Formuen fastsettes til skattyters eiendeler med økonomisk verdi, med fradrag for gjeld. Formuesverdien av ikke-børsnoterte aksjer fastsettes til aksjens forholds-messige andel av selskapets samlede skattemessige formue 1. januar året før ligningsåret.

Formuesskatten for ulike eiere kan være forskjellig, selv om de eier samme formuesobjekt. Det skyldes blant annet at eierens netto formue er avhengig av om eiendelene er finansiert med egenkapital eller gjeld. I tillegg er skatteplikten avhengig av om skattyter er bosatt i Norge og skattepliktig hit, eller om eieren er bosatt i og skattepliktig til et annet land.

For personer bosatt i Norge gjelder formuesskatteplikten uansett om formuen er plassert i Norge eller i utlandet. Personer bosatt i Norge som ønsker å kjøpe Södra Cell Tofte, er dermed allerede skattepliktig hit for sin netto formue som overstiger bunnfradraget. Dersom Södra Cell Tofte anskaffes til markedspris, blir kjøperen verken rikere eller fattigere. Det skjer bare en ombytting av eiendeler. Dersom alle ei-

endeler var verdsatt riktig og det ikke ble gitt rabatter, ville ikke et slikt kjøp få noen betydning for formuesskatten. Slik er ikke dagens regler utformet. Dagens regler medfører at dersom kapitalen som finansierer kjøpet opprinnelig var plassert som bankinnskudd eller børsnoterte aksjer, vil et kjøp av Södra

Cell Tofte bidra til å redusere formuesskatten. Det samme kan være tilfelle dersom hele eller deler av kjøpet finansieres ved gjeldsopptak. Det spiller ingen rolle for kjøperens formuesskatteplikt hvorvidt selgeren er i formuesskatteposisjon eller ikke.

SPØRSMÅL NR. 1278

Innlevert 6. mai 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 14. mai 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Saltdal kommune har de siste årene blitt utsatt for store husdyrtap pga. en rovdyrforvaltning uten nødvendig innsikt i hvordan dette kan ramme en kommune. Saltdal kommune er en slik kommune. Det bør være kjent for statsråden at dette er et faktum og jeg ber derfor statsråden ta initiativ til å åpne for jakt på bjørn, slik at husdyrtapene kan reduseres. I motsatt fall vil jeg hevde at dagens praksis på mange måter er et overgrep mot lokal befolkning.

Vil statsråden tillate bjørnejakt i Saltdal umiddelbart?»

BEGRUNNELSE:

For noen få dager siden ble det vist bilder i en av de lokale avisene av et hi. Det var tydelig at bjørnen hadde vært der og var klar til å starte årets "sesongjakt". Med de store tap Saltdal kommune har vært utsatt for har jeg et håp om at ansvarlig statsråd denne gangen kan utvise en smule politisk handlekraft og ikke bare gjemme seg bak saksbehandlere på ulike nivå. At fylkesmannen, DN og andre mener at Salt-dals befolkning må kunne akseptere det som skjer er en hån og helt uten respekt for det som skjer. All rovdyrforvaltning bør forankres lokalt. Jeg har jo opplevd statsråden som svært opptatt av lokal sjølrådere, men det gjelder kanskje ikke i denne typen saker.

Svar:

Stortinget har fastsatt et bestandsmål på 13 årlige ynglinger av bjørn, fordelt på fire av de åtte rovviltregionene i Norge. Vi ligger fortsatt under dette målet, og i 2012 var det estimert seks ynglinger på landsbasis. Region 7 (Nordland) har et bestandsmål om en årlig yngling, og det er beregnet at det antakelig ikke var yngling i denne regionen i 2012. Sesongen 2012/2013 ble det likevel åpnet for lisensfelling av bjørn, og i region 7 ble det satt en kvote på til sammen to bjørner, men ingen ble felt.

Det er Direktoratet for naturforvaltning som har myndigheten til å fatte vedtak om uttak før beitesesongen starter. Beslutningen om eventuelle uttak skjer i nær kontakt med rovviltnebdene. Direktoratet vurderer uttak av bjørn fortløpende utover våren, og noen prioriterte beiteområder følges særskilt opp. Prioriteringene skjer på grunnlag av skader i 2012 og tidligere år, en vurdering av muligheten for å få gjennomført andre tiltak enn felling, hvor mange bjørner som er blitt felt i området tidligere og fremtidig skadepotensial. I enkelte av områdene vil de nye bestandstallene fra april også ha stor betydning. Når det gjelder Saltdal kommune er det registrert at bjørn nå har forlatt hiet, og direktoratet har nylig fattet vedtak om felling av en bjørn i Saltdal kommune.

SPØRSMÅL NR. 1279**Innlevert 6. mai 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 14. mai 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden forsikre seg om at eget departement og underliggende virksomheter ikke gjør seg skyldig i å kjøpe tjenester der sosial dumping forekommer?»

BEGRUNNELSE:

Sosial dumping er et alvorlig problem for samfunnet. Det undergraver tryggheten i arbeidslivet og vår felles velferd. Derfor er det avgjørende at samfunnet slår ned på sosial dumping. I TV2-nyhetene 30. april ble det avdekket det som ser ut til å være et alvorlig tilfelle av sosial dumping blant arbeidere på Gardermoen.

For 2011 melder Statistisk sentralbyrå om offentlige innkjøp på nær 400 milliarder kroner. Det gjør staten og virksomhetene til sentrale aktører i markedet. Dersom offentlig sektor ikke tar sosial dumping på det største alvor bidrar det i seg selv til å åpne markedet for sosial dumping. SV mener det er nødvendig med en full gjennomgang av systemer for å hindre innkjøp av dumping og av eksisterende prosjekter og kontrakter.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 6. mai d.å. med spørsmål til skriftlig bevarelse fra stortingsrepresentant Karin Andersen om ovennevnte. Jeg er kjent med at representanten Snorre Serigstad Valen har stilt et liknende spørsmål om sosial dumping til arbeidsministeren.

Forsvarsdepartementet og de underliggende etatene forholder seg på generelt grunnlag til det ordinære anskaffelsesregelverket for offentlige anskaffelser, det vil si lov om offentlige anskaffelser og for-

skrifter som er gitt med hjemmel i denne, deriblant forskrift om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter. I denne forbindelse viser jeg til svaret fra arbeidsministeren til representanten Valen.

I tillegg til ovennevnte er forsvarssektoren underlagt en egen intern instruks, Anskaffelsesregelverk for forsvarssektoren (ARF), som i nærmere detalj regulerer virksomhet knyttet til sektorens anskaffelser. ARFs primære virkeområde er anskaffelser til forsvarssektoren som er unntatt fra det ordinære anskaffelsesregelverket i kraft av EØS-avtalen artikkel 123, men gjelder like fullt utfyllende for anskaffelser som er underlagt det ordinære regelverket for offentlige anskaffelser.

Som et ledd i arbeidet mot blant annet sosial dumping ble ARF revidert i februar 2010 da det ble innført en egen bestemmelse om etisk handel i forsvarssektoren (punkt 1.9.3 i ARF), som trådte i kraft 1. mai samme år. Bestemmelsen oppstiller et krav om at det i enhver anskaffelse til forsvarssektoren som er over EØS-avtalens terskelverdi for vare- og tjenestekontrakter, skal fremgå av kontraktsvilkårene at leverandøren og underleverandører skal opptre i samsvar med en rekke grunnleggende krav. Disse kravene er blant annet knyttet til etterlevelse av nasjonal lovgivning for arbeidsrett og arbeidslovgivning, forbud mot barne- (og tvangs)arbeid i tråd med FNs barnekonvensjon og ILO-konvensjonene, organisasjonsfrihet og rett til kollektive forhandlinger mv.

Ved eventuell avdekking av grove brudd på disse grunnleggende kontraktsvilkårene, dvs. vesentlig mislighold av kontrakten, gir ARF oppdragsgiver mulighet til å heve kontrakten med leverandøren, herunder også i tilfeller hvor misligholdet har sitt utspring i en underleverandørs forhold.

SPØRSMÅL NR. 1280**Innlevert 6. mai 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 14. mai 2013 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden forsikre seg om at eget departement og underliggende virksomheter ikke gjør seg skyldig i å kjøpe tjenester der sosial dumping forekommer?»

BEGRUNNELSE:

Sosial dumping er et alvorlig problem for samfunnet. Det undergraver tryggheten i arbeidslivet og vår felles velferd. Derfor er det avgjørende at samfunnet slår ned på sosial dumping. I TV2-nyhetene 30. april ble det avdekket det som ser ut til å være et alvorlig tilfelle av sosial dumping blant arbeidere på Gardermoen.

For 2011 melder Statistisk sentralbyrå om offentlige innkjøp på nær 400 milliarder kroner. Det gjør staten og virksomhetene til sentrale aktører i markedet. Dersom offentlig sektor ikke tar sosial dumping på det største alvor bidrar det i seg selv til å åpne mar-

kedet for sosial dumping. SV mener det er nødvendig med en full gjennomgang av systemer for å hindre innkjøp av dumping og av eksisterende prosjekter og kontrakter.

Svar:

Stortingsrepresentant Karin Andersen har stilt det samme spørsmålet til helse- og omsorgsministeren, samferdselsministeren og forsvarsministeren, og stortingsrepresentant Snorre Serigstad Valen har stilt spørsmålet til arbeidsministeren.

Jeg viser til arbeidsministerens svar på spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 1273 fra stortingsrepresentant Snorre Serigstad Valen. Arbeidsministeren redegjør der for regjeringens arbeid mot sosial dumping. (<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=57305>)

SPØRSMÅL NR. 1281**Innlevert 6. mai 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 15. mai 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I Norge er det ikke samsvar mellom antall barn i skolepliktig alder og antall barn som faktisk er registrert som skoleelever på ulike skoler.

Hvor stort er dette avviket for landet som helhet, og for Oslo i særdeleshet, og hva mener statsråden dette avviket skyldes, og hvor tror hun disse barna befinner seg?»

Svar:

Alle barn som er bosatt i Norge har rett og plikt til grunnskoleopplæring iht. opplæringsloven § 2 - 1. Det er foreldre eller andre som har omsorg for eleven som har ansvaret for å påse at barna får den pliktige grunnopplæringen, jfr. opplæringsloven § 2-1 femte ledd og barneloven § 30 annet ledd. Det er kommunen som har ansvaret for å oppfylle retten til offentlig

grunnskoleopplæring for alle barn som er bosatt i kommunen, jfr. opplæringsloven § 13–1. Dersom en elev uten å ha rett til det er borte fra den pliktige opplæringen kan foreldrene eller andre som har omsorg for eleven på visse vilkår straffes med bøter. Problemet for mange kommuner er at en del foreldre ikke sier i fra til skolen eller melder fra til folkeregisteret når de flytter/reiser til utlandet for å oppholde seg der en lengre periode. Resultatet blir da at skolen og kommunen må bruke tid og ressurser på å lokalisere elever som ikke møter opp på skolen.

Representanten stiller spørsmål om hvor stort avvik det er mellom antall barn i skolepliktig alder og antall barn som faktisk er registrert som skoleelever på ulike skoler for landet som helhet og for Oslo i særdeleshet. Antall elever som ikke har møtt opp til pliktig grunnskoleopplæring ved skolestart og som fortsatt er utenfor opplæring pr. 1. oktober, registre-

res i Grunnskolen informasjonssystem (GSI). Det er kun de med udokumentert fravær som registreres (dvs. hvis skolen finner eleven i Norge uten opplæring, eller de ikke finner eleven). Dersom skolen har fått bekreftet at eleven ikke oppholder seg i Norge (og derfor ikke omfattes av opplæringslovens rett og plikt til grunnskoleopplæring), registreres eleven ikke. For skoleåret 2012-2013 er det registrert 183 elever. 57 av disse er registrert i Oslo.

Videre stiller representanten spørsmål om hvor disse barna befinner seg. Jeg forstår representanten slik at dette er et spørsmål om hvorvidt myndighetene har kontroll på omfanget. Etter regelverket i dag er det skoleeier dvs. kommunen som har ansvaret for dette. Kommunene og skolene vet hvor mange barn som skal møte til skolestart, og det er viktig at de lokalt følger opp disse elevene. Jeg vil vise til at nasjonale myndigheter allerede har iverksatt flere tiltak for å veilede bla. skoleeier, foreldre og foresatte med dette. Utdanningsdirektoratet ga i 2007 ut veilederen: "Minoritetsspråklige barn og ungdom på skole i foreldrenes opprinnelsesland" til foreldre, lærere, rådgi-

vere og ledere i skole og barnehage. Veilederen gir informasjon om hva som må gjøres før avreisen fra Norge. Blant annet informeres det om foreldrenes forpliktelse til å melde fra til folkeregisteret og eventuelt andre instanser om utenlandsopphold. Veilederen er gitt ut på flere språk: norsk, engelsk, urdu, somali og tyrkisk.

At barn ikke møter til skolestart eller har langvarig fravær mener jeg er alvorlig. Ansvaret for å følge disse elevene ligger på kommunene. Det er viktig at alle kommuner har gode rutiner for å følge dette opp. Utdanningsdirektoratet ga derfor i 2011 ut en veileder for hvordan skoleeier systematisk kan håndtere situasjoner med barn som ikke møter på skolen. Hensikten med denne veilederen er å bidra til at kommuner behandler saker likt, og å sikre at barn i opplæringspliktig alder får oppfylt sin rett og plikt til grunnskoleopplæring. Utdanningsdirektoratet har også utarbeidet forslag til konkrete rutiner som skoler og kommuner kan følge. Veilederen er for øvrig utarbeidet i samarbeid med Politidirektoratet og Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 1282

Innlevert 6. mai 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 13. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I finansministerens svar på FrPs budsjettspørsmål 31 (2012-13) skrev han at "Departementet kjenner ikke til ny empiri som tilsier at avskrivningssatsene for gruppe c, d og e bør økes." Søndag varslet regjeringen økning i avskrivningssatsen for gruppe d.

Hvilken ny empiri er det regjeringen legger til grunn for endringen?»

Svar:

Departementet har ikke ny empiri når det gjelder avskrivningssatsene. Generelt bør en være varsom med å bruke avskrivningsregler som virkemiddel for å stimulere til visse typer investeringer. Det skyldes at det kan oppstå skjevheter i kapitaloppbyggingen

over tid som reduserer den samlede kapitalavkastningen for samfunnet. Etter en samlet vurdering vil Regjeringen likevel i budsjettet for 2014 foreslå å innføre startavskrivninger for å stimulere til investeringer i fastlandsindustrien. Dette er ett av en hel pakke tiltak Regjeringen har lagt fram for å dempe todelingen og bidra til en mer balansert utvikling i norsk økonomi. Det vises samtidig til Scheel-utvalget som skal utrede skattesystemet for selskaper mv. Gjennomgangen vil også omfatte en vurdering av avskrivningssystemet som en del av en helhetlig omlegging for å forbedre selskapsbeskatningen. Et premiss i mandatet er at skattesystemet skal bidra til mest mulig effektiv ressursbruk og best mulig investeringsvalg i bedriftene.

SPØRSMÅL NR. 1283**Innlevert 7. mai 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 15. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Enkelte enker og enkemenn velger selv å sitte i uskiftet bo etter ektefelles død uten at de har kompetanse eller innsikt i den avdøde ektefelles økonomiske situasjon. Dette er svært risikabelt, fordi det kan vise seg at den avdøde ektefellen har større gjeld enn formue, for eksempel gjeld til staten i form av ubetalt skatt.

Hvilke retningslinjer har Skatteetaten for å håndtere slike situasjoner?»

Svar:

Reglene om valg av skifteform og uskifte følger av arve- og skiftelovgivningen som hører inn under Justis- og beredskapsdepartementet. Spørsmål om i hvilken grad myndighetene legger til rette for at gjenlevende ektefelle får informasjon om konsekvensene av å velge uskifte, må derfor rettes til justisministeren. Nedenfor vil jeg redegjøre for hvilke regler og retningslinjer som gjelder for Skatteetaten når den er kreditor til en skyldner som sitter i uskiftet bo.

Den klare hovedregelen er at alle skattekrav skal betales, herunder også krav en gjenlevende ektefelle overtar som følge av at han eller hun velger uskifte.

Skatteetaten kan likevel i visse tilfeller lempe et skattekrav, dvs. innvilge betalingsutsettelse eller ettergivelse, dersom det vil være uforholdsmessig tyngende å fortsette innkrevingen, jf. skattebetalingsloven § 15-1. Dødsfall er særskilt nevnt i loven som én av grunnene som kan begrunne lemping. Betalingsnedsettelse kan gis når dødsfallet har ført til at ektefellen er midlertidig ute av stand til å innfri kravet. For at Skatteetaten skal kunne ettergi kravet, må ektefellen være varig ute av stand til å betale gjelden. På generelt grunnlag kan jeg si at vilkårene for lemping praktiseres strengt, og det er derfor bare i unntakstilfeller at betalingsutsettelse eller ettergivelse innvilges. Den strenge praksisen må blant annet sees i lys av at det er viktig for skattesystemets legitimitet at hovedregelen om at alle skattekrav skal betales, gjelder for alle.

Jeg nevner til slutt at det i ligningsloven § 3-13 nr. 2 bokstav k er en regel som gir gjenlevende ektefelle rett til innsyn i avdødes ligningsopplysninger før valg av skifteform. Ektefellen har dermed mulighet til å skaffe seg oversikt over hvilken gjeld avdøde eventuelt har til Skatteetaten i form av ubetalt skatt mv., før han eller hun bestemmer seg for å sitte i uskifte.

SPØRSMÅL NR. 1284**Innlevert 7. mai 2013 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 16. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«I en debatt på Litteraturhuset 25. april uttalte helseministeren blant annet følgende: '(...) vi har ikke privatallergi, vi kjøper tjenester for 12 milliarder kroner fra private klinikker og leverandører i helsevesenet (...)'

Kan jeg be helseministeren redegjøre for hvilke tjenester som utgjør disse 12 milliardene?»

Svar:

SSB publiserer kostnadstall om spesialisthelsetjenesten hentet fra regnskapene til regionale helseforetak. Siste tilgjengelige SSB-tall er fra 2011 og viser at det kjøpes helsetjenester fra private for om lag 11 mrd. kroner. Av dette beløpet utgjør somatiske tjenester 6 mrd. kroner, psykisk helsevern 2,3 mrd. kroner og rusbehandling 1,3 mrd. kroner. I tillegg kjøpes det laboratorie- og røntgentjenester for 0,7 mrd. kroner og ambulanse- og luftambulansetjenester for 0,8 mrd. kroner. Tall for 2012 publiseres i slutten av juni 2013.

SPØRSMÅL NR. 1285**Innlevert 7. mai 2013 av stortingsrepresentant Anne Marit Bjørnflaten****Besvart 16. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Går statsråden god for de beregninger som er oppgitt, og hvordan vil de løsninger som presenteres påvirke muligheten for bompengefinansiering?»

BEGRUNNELSE:

I følge et oppslag i avisa "Nordlys" onsdag 24. april, lanserer Høyre en veipakke for Tromsø som omfatter ny trase for E8 gjennom Ramfjorden, tunnel gjennom Tromsdalstinden, ny forbindelse mellom Tromsøya og Kvaløya, og ny fergefri forbindelse over Ulsfjorden. Høyres leder, Erna Solberg, anslår at pakken vil koste om lag fem milliarder kroner. Deler av pakken, om lag tre milliarder kroner, skal finansieres ved hjelp av bompenger. Det legges opp til at E8 ikke skal bompengefinansieres. Det legges videre opp til at man kan velge å unngå bompengefinansiering, hvis man ikke benytter seg av Tindtunnelen, eller kjører over Sandnessundbrua i stedet for å kjøre ny tunnel.

Svar:

Det vises til at det i 2010 ble gjennomført KVU for transportsystemet i Tromsø. På grunnlag av KVU, KS1 og den lokale høringen har Samferdselsdepartementet konkludert med at videre planlegging av transportsystemet i Tromsø skal ta utgangspunkt i «Kombinasjonskonseptet». Dette innebærer bl.a. prioritering av planlegging for styrket kollektivtransport, parkeringsrestriksjoner, tiltak for gående og syklende, oppgradering av gatemiljøet i sentrum og av de mest belastede vegene, samt planlegging av tunnel mellom Langnes og Breivika. Planleggingen gjennomføres av Statens vegvesen i nært samarbeid med Tromsø kommune og Troms fylkeskommune. Samferdselsdepartementet er kjent med at det også arbeides med planer for en ny forbindelse mellom Tromsøya og Kvaløya, selv om denne forbindelsen ikke inngår i det vedtatte konseptet. De øvrige prosjektene som omtales i spørsmålet, inngår ikke i planarbeidet.

Prosjektene som inngår i vegpakken som Høyre har lansert, er i liten grad utredet eller planlagt. Det eneste av disse prosjektene som det foreligger forslag til reguleringsplan og kvalitetssikret kostnadsoverslag for, er vestre alternativ av E8 gjennom Ramfjor-

den, men her er det ikke lenger tilslutning til det foreslåtte alternativet. For de øvrige prosjektene er det bare gjennomført vurderinger på et overordnet nivå.

Ettersom planarbeidet er kommet kort er det også stor usikkerhet knyttet til kostnadsanslagene for de ulike prosjektene. Foreløpige grove anslag fra Statens vegvesen tilsier imidlertid en kostnad som ligger betydelig over 5 mrd.kr. Det gjenstår en omfattende planlegging og utredninger før det kan framskaffes sikre kostnadstall.

- E8 gjennom Ramfjorden

Her har Statens vegvesen utarbeidet forslag til reguleringsplan etter «vestre trasé», kostnadsberegnet til om lag 1,3 mrd. kr. Tromsø kommune har i stedet bedt om at det planlegges videre etter «østre trasé». Da kommunedelplanen for strekningen ble vedtatt i 2008, ble det varslet innsigelser til «østre trasé» både fra Fylkesmannen, fylkeskulturetaten og Sametinget. Fylkesmannen har frafalt deler av sin innsigelse, mens varslene fra fylkeskulturetaten og Sametinget står ved lag. Plansituasjonen er dermed uavklart.

- Tunnel gjennom Tromsdalstinden

Her er det utredet flere alternative traseer i regi av en privat initiativtaker. Utredningen har ikke vært på høring og er ikke formelt behandlet av Tromsø kommune.

- Ny forbindelse mellom Tromsøya og Kvaløya

Dette er et fylkesvegprosjekt. Det er nettopp satt i gang utredning av mulige traseer som del av et større planarbeid basert på KVUen for transportsystemet i Tromsø. Trasévalget vil kunne påvirke det øvrige vegsystemet både på Tromsøya og Kvaløya.

- Ferjefri forbindelse over Ullsfjorden

Dette er et fylkesvegprosjekt. Her er det gjennomført flere utredninger, men det er ikke gjennomført detaljert planlegging eller konsekvensutredninger etter plan- og bygningsloven.

Samferdselsdepartementet har derfor ikke grunnlag for å gjøre nærmere vurderinger enn dette av vegpakken som Høyre foreslår.

Bompengepotensialet er ikke beregnet.

SPØRSMÅL NR. 1286**Innlevert 7. mai 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 14. mai 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Ifølge informasjonsheftet "Norsk matproduksjon - i en komplett verdikjede" som er utgitt av Norsk Landbrukssamvirke blir det hevdet at Norge har en lav selvforsyningsgrad av mat på under 50 %. Som kjent foregår det langs kysten av Norge fiske og produksjon av fisk som i all hovedsak blir eksportert.

Dersom Norge sluttet å eksportere fisk og gikk over til å konsumere all fisk som blir fisket av norske fiskere i norsk farvann samt produsert på norske-kysten, hvor mye måtte da hver innbygger i Norge spise av fisk hver dag?»

Svar:

Norsk produksjon av sjømat, fangst og oppdrett, endte i 2012 på ca. 3,4 millioner tonn rund vekt. Norges sjømatråd har beregnet at dette tilsvarer ca. 36 millioner sjømatmåltider hver dag, hele året. Beregningen er basert på et eksportert volum i produktvekt på ca. 2,5 million tonn, pluss sjømat som går til innenlandsk konsum, anslått til i overkant av 100 000 tonn. Av ulike grunner er ikke disse tallene sammenlignbare med produksjonstallet i rund vekt. Tallene gir allikevel en størrelsesorden som kan benyttes.

Fordelt på i underkant av 5 millioner nordmenn, ved fratrekk av spedbarn og andre som ikke spiser sjømat, kan vi dermed anslå at hver av oss ville kunne inntatt ca. 8 sjømatmåltider per dag dersom vi beholdt all sjømaten selv. Sagt på en annen måte, om vi antar at hver av oss inntar to sjømatmåltider i uken, ville norsk produksjon av sjømat kunne forsyne en befolkning på 126 millioner mennesker.

Selvforsyningsgraden beskriver den norskproduserte andelen av matforbruket i Norge, nærmere bestemt hvor stor andel av de matvarene vi spiser som kommer fra innenlandskproduserte matvarer. Selvforsyningsgraden kan aldri overstige 100 prosent.

Ca. 10-15 prosent av sjømaten som konsumeres i Norge er importert, altså er selvforsyningsgraden for sjømat rundt 85 prosent. Begrepet tar ikke hensyn til eksport og gir derfor ikke en god beskrivelse av mulighetene for å dekke matvarebehovet med innenlandsk produksjon. En beregning av samlet selvforsyningsgrad for utvalgte matvarer tar heller ikke høyde for at kostholdet vil kunne endres i en krisesituasjon. Det er klart at dersom vi regner med eksporten av sjømat har Norge mer enn nok til å dekke befolkningens behov for protein og sunt fett. Selvforsyningsevnen for sjømat er dermed svært god. Men, vi behøver imidlertid også andre matvarer.

SPØRSMÅL NR. 1287**Innlevert 7. mai 2013 av stortingsrepresentant Steinar Reiten****Besvart 13. mai 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Hvordan vil regjeringen følge opp Norges uttalelser om kastediskriminering i India som ble avgitt under FNs menneskerettighetsråds Universal Periodic Review-gjennomgang i mai 2012?»

BEGRUNNELSE:

I dag blir om lag 260 millioner mennesker i verden diskriminert gjennom det tradisjonelle kastesystemet. De fleste av dem bor i India. Dalitene (de kasteleløse) i India utgjør nærmere 170 millioner av lan-

dets befolkning. Denne folkegruppen lever under elendige forhold: De er fattige, har yrker med lav status, er underlagt sosialt påtvungne restriksjoner mot giftermål, blir diskriminert i forhold til bosted og tilgang på offentlige tjenestetilbud, er forgjeldet og lider under generell mangel på respekt for menneskeverdet.

India har et velutviklet system av lover som skal bedre rettsvern og sosial status for dalitene som folkegruppe. Dessverre viser det seg likevel at teori og praksis er to vidt forskjellige ting når lovverket skal omsettes til handling.

Under UPR-møtet i FNs Menneskerettighetsråd i mai 2012 konfronterte Norge, sammen med en del andre land, India med den diskrimineringen av egen befolkning som de facto foregår gjennom det tradisjonelle kastesystemet. I sitt innlegg nevnte Norge daliter og adivasis (ulike grupper av urbefolkning) spesielt.

I sitt svar unnlot India å gå direkte inn på kasterelaterte spørsmål, og utsatte dermed en eventuell kommentar til den endelige rapporten som Menneskerettighetsrådet presenterer i september i år.

Det bør utarbeides en strategi fra regjeringen for bekjempelse av kastediskriminering. Det er behov for en helhetlig tenking omkring målsetting, virkemidler og allianser, samt hvordan temaet tas opp på ulike arenaer. Slike arenaer kan f.eks. være ulike prosesser i FN samt bistands- og næringslivssamarbeid med berørte land. Norge bør ta initiativ til en debatt mellom land om hvordan kastediskriminering kan motarbeides. Offisielle besøk til land med kastediskriminering bør også inkludere møter med dalit-organisasjoner.

Det norske dalit-solidaritetsnettverket, Dalit Solidarity Network Norway, er en del av et større internasjonalt nettverk som arbeider for å fjerne diskriminering basert på kaste eller opphav. Flere store ideelle organisasjoner i Norge er tilknyttet DSNN, og disse vil kunne bidra med kvalifisert rådgivning og formidling av kontakt med sine samarbeidspartnere bl.a. i India hvis utenriksdepartementet skulle ha behov for dette.

Svar:

Det tradisjonelle kastevesenet i Sør-Asia er svært diskriminerende og et system som bryter fundamentalt med menneskerettighetene. Fra norsk side mener vi at kastesystemet må avskaffes. Norsk bistand til Sør-Asia er rettet inn mot regionens fattigste og bistanden kommer dermed i stor grad de kasteløse til gode.

Indias grunnlov forbyr diskriminering på grunnlag av kaste. Myndighetene har på den bakgrunn iverksatt en rekke programmer for å få bukt med kastevesenet. Kvoteringsordninger ved rekruttering til stillinger i offentlig sektor og andre former for positiv forskjellsbehandling har vært viktige instrumenter i denne sammenheng. Men kastevesenet har på tross av lovgivning og tiltak vist seg vanskelig å bekjempe. Det er også et paradoks at de positive kvoteringsordningene delvis bidrar til å opprettholde og forsterke systemet.

Fra norsk side søker vi å legge en helhetlig tilnærming til grunn for våre bidrag til å bekjempe kastesystemet i Sør-Asia. La meg nevne noen tiltak:

Vi bruker FNs menneskerettighetsråds system med Universal Periodic Review (UPR) til å løfte kaste-problematikken opp på den internasjonale dagsorden. Vi følger opp UPR gjennom vår deltakelse i FNs fond, programmer og særorganisasjoner.

På landnivå jobber Norge sammen med UN Women og indiske myndigheter for å styrke kvinners stilling og politiske deltakelse overfor særlig utsatte grupper. Programmet omfatter de fattige og folkerike delstatene Rajasthan, Madhya Pradesh, Karnataka, Andhra Pradesh og Odisha.

Norge har et omfattende program for å bedre tilgangen til helsetjenester for fattige og marginaliserte kvinner og barn – og dermed for å redusere mødre- og barnedødeligheten. Dette skjer gjennom å bygge gjennomføringskapasitet i Indias eget National Rural Health Mission (NHRM).

Tiltaket Norway India Partnership Initiative (NI-PI) gjennomføres i samarbeid med UNOPS, UNICEF og WHO, og er rettet inn mot tretten distrikter med en befolkning på 20 millioner i delstatene Bihar, Madhya Pradesh, Orissa og Rajasthan i India. I alle disse delstatene står kastevesenet sterkt og daliter (kasteløse) er en særskilt gruppe som nyter godt av programmet.

Dalitbarn er særlig utsatt for barnearbeid. I Menneskerettighetsrådets landgjennomgang, som jeg nevnte, benyttet vi derfor anledningen til å oppfordre India til å ratifisere ILOs konvensjoner mot barnearbeid.

Disse utgjør også en viktig plattform for vårt arbeid med å fremme norsk næringslivs samfunnsansvar. Dette er et sentralt mål for virksomhetsplanen til Innovasjon Norge og Norges ambassade i India.

Kunnskap om diskriminering i arbeidslivet er noe som angår enhver arbeidsplass i et land som India. Norges anbefalinger til UPR-prosessen ble utarbeidet på bakgrunn av innspill blant annet fra frivillige organisasjoner både i India og i Norge. Dialogen med indiske myndigheter om UPR og FNs menneskerettighetsråd er også positiv.

Gjennom Utenriksdepartementet og vår ambassade i New Delhi har vi god kontakt også med det norske solidaritetsnettverket for daliter. Vi setter stor pris på informasjonsarbeidet som nettverket utøver sammen med Initiativ for etisk handel. Vi ser dette som viktig og relevant fordi økt innsikt i hvordan kastediskriminering i praksis virker, er avgjørende for å kunne utforme gode tiltak mot kastesystemet.

SPØRSMÅL NR. 1288**Innlevert 7. mai 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 16. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Mener statsråden det samsvarer godt med intensjonene i samhandlingsreformen at ansatte ved sykehus i landet mister jobbene sine?»

BEGRUNNELSE:

Samhandlingsreformen er ment å sikre bedre samarbeid mellom kommune og stat for å gjøre pasientenes behandlingsløp best mulig. Det er også gjort enkelte endringer i oppgavedelingen mellom stat og kommune, hvilket sannsynligvis medfører at flere ansatte ved Sykehuset i Vestfold, klinikk for fysisk medisin og rehabilitering (Kysthospitalet i Stavern) mister jobben på grunn av inntrekk av midler. Dette medfører også at pasienttilbudet forverres fordi kommunene ikke får bygget opp sin kompetanse på området før spesialisthelsetjenesten bygger ned sine tilbud.

Svar:

Helse Sør-Øst RHF opplyser at Kysthospitalet har vært en del av Sykehuset Vestfold HF siden juli

2009. Det skjer for tiden omstillingsarbeid som ledd i tilpasning til samhandlingsreformen og i tråd med Helsedirektoratets rapport om fremtidig arbeids- og funksjonsfordeling mellom spesialist- og primærhelsetjenesten på rehabiliteringsområdet (Rapport IS-1947). Her forutsettes det at sykehusene i større grad skal ta seg av kompleks rehabilitering, og dessuten bruke sin kompetanse til å støtte opp under rehabiliteringsarbeidet i kommunene. Som på andre fagområder i sykehusene er det et ønske om å dreie virksomheten fra døgntilbud til poliklinikk og dagtilbud. Det legges faglige kriterier til grunn for de endringene som gjøres og i tråd med pasienters ulike behov og forutsetninger.

Jeg legger til grunn at endringene som nå skjer vil komme pasientene til gode, og at dette skjer i tett samhandling med kommunene. Sykehuset Vestfold HF er bedre enn helse- og omsorgsdepartementet til å vurdere sitt pasienttilbud og bruk av personell. Helse Sør-Øst opplyser at man ved Sykehuset i Vestfold nå er midt i arbeidet med å designe en fremtidsrettet klinikk. Det gjennomføres en bred intern prosess med nødvendig involvering av de ansatte.

SPØRSMÅL NR. 1289**Innlevert 7. mai 2013 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 15. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer justisministeren produksjon av skytevåpen med 3D-printere i relasjon til våpenlovens bestemmelser, og hvordan vil dette blir fulgt opp fra justisdepartementets side?»

BEGRUNNELSE:

I den senere tid har det framkommet at det kan lages funksjonelle skytevåpen med 3D-printere. Dette er utstyr som kan kjøpes av alle. Ny teknologi gir muligheter til produksjon av farlige våpen på måter som ikke var kjent da dagens våpenlov ble formulert.

Svar:

Våpenlovens regler om tilvirking av skytevåpen er teknologinøytrale. Bruk av 3D-printer for å tilvirke skytevåpen er på samme måte som tradisjonell produksjon omfattet av våpenlovens regler. Tilvirking av skytevåpen og våpendeler krever særskilt tillatelse. Slik tillatelse gis bare dersom søker oppfyller lovens krav til skikkethet og at tilvirkningen har et lovlig formål. Brudd på våpenlovens bestemmelser er straffsanksjonert.

Skytevåpen kan tilvirkes med relativt enkle midler. Risikoen for at det produseres ulovlige våpen har derfor eksistert lenge. Ulovlige skytevåpen utgjør en alvorlig risiko mot samfunnssikkerheten.

For å kunne erverve ammunisjon kreves det enten særskilt tillatelse fra politiet eller at vedkommende innehar våpenkort for det kaliber som skal erverves. Tillatelse til å erverve ammunisjon krever at vedkommende oppfyller våpenlovens krav til edrue- lighet og pålitelighet.

Jeg mener derfor at gjeldende våpenlovgivning fanger opp den teknologiutviklingen som skjer knyt- tet til våpentilvirkning, men jeg ser også at ny tekno- logi utfordrer regelverket vårt.

I arbeidet med ny våpenlov vil det vurderes om gjeldende regelverk er tilstrekkelig for å forebygge ulovlig tilvirkning og spredning av skytevåpen.

SPØRSMÅL NR. 1290

Innlevert 7. mai 2013 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug

Besvart 15. mai 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Humanistskolen har søkt om godkjenning av 60 studieplasser og rett til statsstøtte etter på "religiøst grunnlag". De fikk avslag, samtidig som at flere kristne skoler har fått godkjenning.

Hva er begrunnelsen for forskjellsbehandlingen mellom kristne privatskoler og Humanistskolen, og mener statsråden at denne forskjellsbehandlingen er i tråd med gjeldende rett og menneskerettigheter Norge er forpliktet av?»

BEGRUNNELSE:

Den 25. mars 2010 søkte Humanistskolen om godkjenning av 60 studieplasser og rett til statsstøtte etter privatskoleloven § 2-1 andre ledd, bokstav a), "religiøst grunnlag". I sitt vedtak av 30. mars 2012 (sak 2011/05141) hevder departementet at sekulære, humanistiske livssynsskoler ikke har rett til godkjenning på like vilkår som kristne skoler. I løpet av disse tre årene har Kunnskapsdepartementet godkjent 16 kristne privatskoler, med et totalt elevtall på 2579 plasser.

Den 25. mai 2012 ba Likestillings- og diskrimineringsombudet Kunnskapsdepartementet redegjøre for denne forskjellsbehandlingen. Etter det som kan se ut som gjentatte fristbrudd og henvendelser er be- grunnelse enda ikke gitt.

Det regjeringsoppnevnte Stålsett-utvalget har i sin utredning uttalt følgende om Kunnskapsdepartementets vedtak:

"Det er etter utvalgets vurdering meget overras- kende at Kunnskapsdepartementet hevder at en for- skjellsbehandling mellom religion og livssyn kan være i overensstemmelse med våre forpliktelser etter EMK."

(NOU 2013:1, punkt 19.4.1.4). Av samme opp- fatning er også tre av Norges ledende fagpersoner innen livssyns- og menneskerettsspørsmål, Njål Høstmælingen, Lorentz Stavrum og Per Magne Aad- nanes.

Svar:

Humanistskolen AS søkte i mars 2010 om å bli godkjent som privat skole på religiøst grunnlag, jf. privatskoleloven § 2-1 andre ledd bokstav a). Søknaden ble avslått av Utdanningsdirektoratet 1. april 2011. Begrunnelsen for avslaget var primært at sko- len bygger på et sekulært, humanistisk livssyn og at det dermed ikke er hjemmel i privatskoleloven for å godkjenne skolen. Utdanningsdirektoratet konkluderte også i sitt vedtak med at skolens læreplan ikke fyller kravene i privatskoleloven § 2-3.

Avslaget ble påklaget, og saken ble derfor over- sendt Kunnskapsdepartementet for endelig klagebe- handling. Departementet stadfestet Utdanningsdirek- toratets vedtak 30. mars 2012 med samme begrunnel- se som direktoratet.

Humanistskolen AS har bedt Likestillings- og dis- krimineringsombudet (LDO) vurdere om det er i strid med diskrimineringsloven at sekulære, humanistiske livssynsskoler ikke kan godkjennes etter privatskole- loven. Dette er bakgrunnen for at jeg ba Lovavdelin- gen i Justisdepartementet vurdere privatskoleloven § 2-1 andre ledd bokstav a) i forhold til Norges inter- nasjonale forpliktelser og diskrimineringsloven § 4.

Av ulike årsaker har vurderingen fra Lovavdelin- gen trukket ut i tid. Departementet har hatt løpende kontakt med LDO gjennom flere e-poster og telefon- samtaler for å holde LDO orientert om prosessen. LDO har hele tiden vært innforstått med at Lovavde-

lingen skal gi en vurdering. Påstanden om gjentatte fristbrudd er dermed ikke korrekt.

Departementet mottok fredag 10. mai brev med Lovavdelingens uttalelse. I konklusjonen uttaler Lovavdelingen:

”Vi er på denne bakgrunn kommet til at privatskoleloven § 2-1 annet ledd bokstav a må forstås slik at godkjenning av skoler som skal drive på grunnlag av et sekulært livssyn, ikke er utelukket. Hvorvidt det grunnlaget Humanistskolen har søkt på, tilfredsstillende krav til det sekulære livssynet som er omtalt i punkt 2.1.2, har vi ikke vurdert.

Om en skole skal godkjennes, beror imidlertid på en skjønnsmessig vurdering hvor en rekke hensyn må

trekkes inn. I følge retningslinjene i forarbeidene bør denne skjønnsmessige vurderingen blant annet bygge på hvilke konsekvenser godkjenningen vil få for den offentlige skolestrukturen, skolefaglige hensyn, behovet for skolen og budsjettmessige hensyn, jf. merkningene til § 2-1 første ledd i Ot.prp. nr. 37 (2006-2007). Dette kan i enkelte tilfelle føre til at to søknader vurderes ulikt avhengig av hva slags grunnlag skolen skal drive på. Så lenge resultatet er saklig og velbegrunnet, vil det etter vår mening ikke være i strid med Norges folkerettslig forpliktelser.”

Jeg vil nå vurdere hvordan jeg skal følge opp Lovavdelingens uttalelse.

SPØRSMÅL NR. 1291

Innlevert 7. mai 2013 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 16. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Det vises til spørsmål 15:779 (2012-2013) og svaret på dette av 15.02.2013. I 2008 da kompensasjonen ble gitt for første gang kunne det store flertallet av berørte virksomheter kompenseres for økte pensjonskostnader. Det skjedde innfor rammene av lov om offentlig anskaffelse og statsstøttereglene i EØS avtalen.

Er det mulig å bruke det samme handlingsrommet for 2012 og 2013, som ble benyttet i 2008?»

BEGRUNNELSE:

Helse- og omsorgsdepartementet viser i spørsmål til undertegnede 15. februar til at de regionale helseforetakene forholder seg til lov om offentlig anskaffelse og statsstøttereglene når de sier at de ikke kan utbetale kompensasjon for 2012. Samtidig ble det utbetalt kompensasjon i 2008 til de fleste berørte virksomhetene. Det er i EØS-avtalen betydelig mulighetsrom til å gi såkalt bagatellstøtte til ulike formål.

Svar:

Det er riktig at det i 2008 og 2009 ble utbetalt pensjonskompensasjon til mange virksomheter som hadde avtale med de regionale helseforetakene.

I mitt svar av 15. februar i år, som representanten Høie viser til, skrev jeg at årsaken til at det ikke ble utbetalt kompensasjon for økte pensjonsutgifter i de senere årene skyldtes at det i anbudskonkurransene har vært presisert at den tilbudte prisen skal innehol-

de alle kostnader, også pensjon. Jeg vil her utdype hvorfor de regionale helseforetakene og deres avtaleparter må forholde seg til de avtalene som er inngått og hvorfor vi ikke kan pålegge de regionale helseforetakene å gå ut over avtalene.

De regionale helseforetakene har i perioden 2010-2013 inngått nye avtaler etter konkurranse på områdene tverrfaglig spesialisert behandling av rusmiddelproblemer, rehabilitering og opptrening, psykisk helsevern, somatikk og radiologi. I avtalene er det forutsatt at alle kostnader forbundet med levering av tjenestene skal inngå i den avtalte prisen. I flere tilfeller er det også uttrykkelig presisert at det ikke ytes tillegg for pensjonsforpliktelser, enten i forkant av tilbudsinngivelsen eller i selve avtalene.

EU-domstolen har utviklet en praksis om hvilke endringer som kan foretas i inngåtte anbudskontrakter. Det er særlig EU-domstolens sak C-454/06 (Presetext) som er sentral her. Det følger av denne avgjørelsen at oppdragsgiver ikke kan foreta vesentlige endringer i inngåtte kontrakter. Når det særskilt gjelder endringer av kontraktens økonomiske balanse i favør av leverandøren, legger EU-domstolen til grunn at oppdragsgiver har et svært snevert spillerom for å foreta endringer. Oppdragsgiver kan i utgangspunktet kun foreta endringer som er ”ubetydelige” og som ”kan forklares på en objektiv måte”.

En eventuell kompensasjon for pensjonsforpliktelsene ville føre til en endring i kontraktens økonomiske balanse i favør av leverandøren, uten at de regionale helseforetakene tilføres noen fordeler. Etter praksis i

EU-domstolen er spillerommet for endringer da svært lite. Det vil bare være helt ubetydelige endringer, som kan forklares på en objektiv måte, som ikke anses som en vesentlig endring. Den endringen det er tale om her, kan ikke anses som ubetydelig. Man kan heller ikke se bort fra at noen leverandører valgte å ikke delta på grunn av at eventuelle økte pensjonskostnader måtte medtas i den tilbudte prisen.

På denne bakgrunn har de regionale helseforetakene konkludert med at de gjeldende avtalene ikke gir rettslig adgang til å yte tilleggskompensasjon for pensjonsforpliktelser. De har da forholdt seg til de inngåtte avtalene, lov om offentlige anskaffelser og statsstøttereglene.

Statsstøttereglene kommenterer jeg ikke her, ettersom eventuelle tildelinger uansett ikke ville være i tråd med anskaffelsesreglene.

SPØRSMÅL NR. 1292

Innlevert 7. mai 2013 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 16. mai 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«De fleste gruve- og mineralselskapene som har ønsket å etablere seg i Finnmark har trukket seg ut av fylket. Dette med bakgrunn i for liten forutsigbarhet, arealkonflikter overfor reindriftsinteresser og motstand i Sametinget. Nussir ASA er i dag eneste selskapet tilbake i en etableringsfase i Finnmark. Men for at Nussir ASA skal kunne overleve, må bedriften bli tildelt godkjente utredningsplaner og utslippstillatelse av Miljøverndepartementet om bedriften ikke skal innstille i 2013.

Når kan bedriften forvente å få svar fra MD?»

BEGRUNNELSE:

Viser til at til tross for regjeringens erklærte satsing på mineral og gruveaktiviteter i Finnmark, så er den reelle situasjon ganske så anderledes enn regjeringens beskrivelse. Selskaper som har investert mange millioner kroner (over 200 mill. kr) har i dag trukket seg ut av Finnmark. Det kan her nevnes selskaper som Store Norske Gull, Arctic gold og Scandinavian Resources. Alle har forlatt Finnmark grunnet mangelen på forutsigbarhet, arealkonflikter og stor motstand til etablering både hos reindriftsnæringen og i Sametinget. Det er ikke mangelen på de ulike ressursene som er årsaken, men den evige kjerne til alt vondt i Finnmark. Retten til land og vann.

Bedriften Nussir ASA har i dag lokalisert kobberforekomster som vil tilsi en gruve drift med mange ansatte i mange tiår. Men også Nussir ASA mangler forutsigbarhet fra Miljøverndepartementets side i sin hverdag. Bedriften har ventet og venter fortsatt på å få tildelt godkjente utredningsplaner og utslippstillatelse fra Departementet.

Bedriften sier selv at uten en godkjenning av dette vil bedriften med all sannsynlighet måtte innstille sin drift i løpet av høsten 2013.- Det minste Miljøverndepartementet burde kunne klare å produsere er et oppklarende svar til bedriften Nussir ASA. Ikke minst med tanke på regjeringens selvutnevnte satsing på mineraler og gruve drift i Finnmark.

Svar:

Saken det her vises til ble oversendt 12. desember 2012 fra Fylkesmannen i Finnmark til Miljøverndepartementet, fordi det foreligger innsigelser til planen.

Reguleringsplanen er initiert av Nussir ASA, et gruveselskap som har til formål å utvinne kobberforekomster på fjellet Nussir og Ulveryggen. I Ulveryggen-forekomsten foregikk det gruve drift på 1970-tallet. Innsigelsene er fremmet av Områdestyret i Vest-Finnmark og Sametinget og knytter seg til landområder omfattet av planen og virkningene for reindriften.

Bedriften har søkt Klima- og forurensningsdirektoratet om utslippstillatelse og søknaden har på vanlig måte vært på høring. Klima- og forurensningsdirektoratet har nå stilt utslippssøknaden i bero frem til innsigelsessaken er avgjort. Dette er vanlig prosedyre i plansaker og følger av forurensningsloven. Dersom området blir regulert til gruvevirksomhet etter departementets behandling av innsigelsen, vil Klima- og forurensningsdirektoratet deretter behandle utslippssøknaden på vanlig måte.

Miljøverndepartementet forventer at de faglige tilrådingene i saken snart vil være på plass, og prioriterer arbeidet med saken.

SPØRSMÅL NR. 1293**Innlevert 8. mai 2013 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel****Besvart 16. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Fram til våren 2011 var det 4 tilsette ved Tollvesenet sin kontroll- og ekspedisjonseining i Måløy i Sogn og Fjordane. No er det 2 tilsette, og det blir berre 1 tilsett frå 1.juli.

Kva skuldast denne ned-bemanninga, og kva vil skje med dette kontoret framover?»

GRUNNGJEVING:

I Sogn og Fjordane er det lange reiseavstandar og mange ferjer. Det gjer at det er utfordrande for Tollvesenet å gjennomføre kontrollar og god kontrollfrekvens. Eininga i Måløy har ansvaret for kontroll og ekspedisjon i Sogn og Fjordane, og dei næraste Tollstasjonane er i Bergen og i Ålesund.

Eininga i Måløy utfører kontroll av kjøretøy og fartøy i nært samarbeid med andre offentlege etatar. Hamna i Måløy er også Schengen-hamn med det ansvaret det medfører. Eininga i Måløy har også ansvaret for cruisetrafikken i Sogn og Fjordane nord for Sognefjorden. Det betyr blant anna at eininga har ansvaret for cruisetrafikken til og frå Olden, som er ein viktig destinasjon i Nordfjord. Reisetida mellom Bergen og Måløy er 5 timar og 30 minutt, og mellom Ålesund og Måløy er den 3 timar.

På grunn av redusert bemanning har det vore sterk reduksjon i talet på kontrollar, og det er ei svært uheldig utvikling.

Svar:

Ved omorganiseringa frå 1. januar 2004 av ytre etat i Toll- og avgiftsetaten blei Måløy tollsted ført

vidare som ein ekspedisjons- og kontrollering, og organisatorisk lagt under regiontollstaden i Bergen. Måløy var då bemanna med to tenestemenn. Bemanninga blei auka med ytterlegare to tenestemenn, til i alt fire. Dei to sist tilsette valde å slutte etter enda grunnutdanning og noko praksis. Toll- og avgiftsetaten har korkje i 2012 eller 2013 funne rom for ny rekruttering på Måløy. Etaten har måtta prioritere bemanning på stader med kritisk behov ut frå krava til dagleg drift og der kontrollbehovet gjer det naudsynt.

Kontrollfrekvens og resultat ved Måløy ekspedisjons- og kontrollering har lege på eit moderat nivå, også før bemanninga blei redusert frå fire til to tenestemenn. Kontrollar blir i dag i stor grad utførde med assistanse frå Ålesund og Bergen. I første kvartal 2012 blei det ved eininga utført to varedeklarasjonar og sju innbetalingar av eingongsavgift i snitt per månad. I første kvartal 2011, siste kvartal med full bemanning, var talet ennå lågare. Det blei då utført i overkant av ein varedeklarasjon og fem innbetalingar av eingongsavgift i snitt per månad. Beslaga av ulovlege varer har i begge periodane vore marginale.

Toll- og avgiftsetaten må prioritere nærvær ut frå risiko og relevans, tufta på ei samla vurdering i etaten. Tolldeklarasjonar skjer i dag hovudsakleg elektronisk og gir etaten eit grunnlag for planlegging av kontrollar. Ein moderne tolladministrasjon, som den norske, er i stor grad mobil og baserer nærværet sitt på dei til ein kvar tid føreliggjande risikovurderingar. Eg har stor tiltru til at leiinga i Toll- og avgiftsetaten gjer dei riktige vurderingane for å sikre at etaten kan utføre pliktene og oppgåvene sine på ein god måte.

SPØRSMÅL NR. 1294**Innlevert 8. mai 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 16. mai 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Hvorfor mener statsråden det er akseptabelt at ukontroversielle utbyggingsprosjekter av småkraft skal ha saksbehandlingstid på snart to år etter godkjenning av NVE, og vil statsråden foreta seg noe konkret for å hindre det jeg mener er uakseptabelt lang saksbehandlingstid?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mitt spørsmål nr. 1195 og statsrådets forsøk på svar. Jeg er skuffet over at svaret mer enn antyder at begrunnelsen for spørsmålet ikke er blitt lest. Det fører til at jeg må stille spørsmålet på nytt. Saken jeg viste til er ikke en klagesak. En klagesak kan neppe betegnes som ukontroversiell. Spørsmålet brukte som eksempel en sak vedrørende Fjellet småkraftverk, Godal småkraftverk og Bestul pumpestasjon. Det er ikke en klagesak og saken er ikke kontrollert.

På tross av dette har departementet vært ute av stand til å ta en beslutning på nærmere to år. Derav spørsmålet om en slik saksbehandlingstid er akseptabelt. Statsråden svarer ikke på det spørsmålet. Jeg må si at jeg forventer et noe mer grundig svar denne gangen hvor statsråden også tar konkret stilling til om slik saksbehandlingstid er akseptabelt for ukontroversielle søknader om bygging av ukontroversiell småkraft.

Svar:

I sitt siste spørsmål henviser nå representanten spesifikt til en søknad både om overføring, regule-

ring og pumping av vann i tillegg til bygging av vannkraftverk.

Tillatelser til regulering av vann gis med hjemmel i vassdragsreguleringsloven. Tillatelser etter denne lov vedtas av Kongen i statsråd. NVE behandler søknaden og sender sin innstilling til departementet. I tillegg til de krav til saksbehandling som følger av vassdragsreguleringsloven, er det nødvendig med en omfattende behandling ut fra de krav til kunnskapsgrunnlag, avbøtende tiltak, samlet belastning med mer som fremgår av naturmangfoldloven.

Departementet følger deretter lovpålagte prosedyrer for høring og departementsforeleggelse før tillatelse gis i statsråd. Alle de saksbehandlingsprosessene som her er nevnt, medfører en betydelig tidsbruk som ikke lar seg endre uten betydelige strukturendringer i lovverket.

Saksbehandlingstiden er ikke alltid avhengig av størrelse, men avhenger av de enkelte sakenes kompleksitet, kunnskapsgrunnlag, konfliktgrad mv. Det har de senere år vært et svært stor tilgang av nye saker om vannkraftutbygging. Departementet kan ikke behandle alle saker samtidig; noe som ville medføre en kapasitetsoppbygging som det ikke ville være hensiktsmessig å foreta. Som hovedregel behandles derfor saker kronologisk etter som de kommer fra NVE. I perioder med stor sakstilgang er det ikke til å komme fra at de sist ankomne sakene må vente i noe tid.

Som jeg nevnte i mitt forrige svar til representanten har Regjeringen styrket saksbehandlingskapasiteten både i OED og NVE de siste årene. Vi ser dermed at køen av alle typer saker reduseres og tiden fra sakene kommer fra NVE til de blir avsluttet, går ned.

SPØRSMÅL NR. 1295**Innlevert 8. mai 2013 av stortingsrepresentant Sylvi Graham****Besvart 16. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å bedre dekkningen av øyespesialister i Follo-regionen spesielt og kommer man til å gjøre noe med antallet avtalespesialister generelt?»

BEGRUNNELSE:

Det er Helse Sør Øst som deler ut hjemler til avtalespesialister i Akershus, og tallenes tale forteller at disse ikke blir prioritert. I Follo-regionen har ikke antallet hjemler til øyespesialister blitt øket siden 1980 tallet, befolkningen har øket med omlag 30 % i samme tidsrom.

På spørsmål fra Østlandets Blad svarer Helse Sør Øst at de ikke har noen planer om å utvide antallet hjemler. I Akershus er det totalt 20 øyeleger som har avtale med Helse Sør Øst. Fordelingen av disse synes ganske skjev. I Vestregionen av fylket er det en øyelege pr 17 000 pasienter, på Romerike én pr 32 000 innbyggere og i Folloregionen kun én pr 60 000 innbyggere.

Spørsmålsstilleren er kjent med at tidligere Helseminister Strøm Erichsen har tatt til orde for å bruke avtalespesialister mer. Mer bruk av avtalespesialister vil kunne avlaste sykehusenes avdelinger og representerer en nærhet til befolkningen som passer godt inn i den nye samhandlingstankegangen i helsevesenet. Det har videre lenge vært en stillstand i antall stillingshjemler, selv om antallet legestillinger i spesialisthelsetjenesten forøvrig har øket kraftig. Mer bruk av avtalespesialister vil være et viktig bidrag for å redusere helsekøene i landet. I Follo må man nå vente i omlag 6 måneder for en konsultasjon som man andre steder i fylket kan få på to tre uker.

Svar:

Jeg har blitt orientert av Helse Sør-Øst at øyelegedekningen i helseregionen samlet sett er tilfredsstillende. Samtidig eksisterer det enkelte variasjoner i øyelegedekningen internt i regionen, spesielt internt i fylker. Noe av bakgrunnen for fordelingen av hjem-

ler og spredningen av disse har sin bakgrunn i at legespesialister fram til 1984 fritt kunne etablere spesialistpraksis med rett til trygderefusjon. Når det gjelder dekkningen av øyeleger i Follo, opplyser Helse Sør-Øst at denne må sees i sammenheng med tilbudene som finnes i nærheten. For eksempel har Romerike, Asker og Bærum høyere øyelegedekning enn Follo. Det er også god øyelegedekning i Østfold. Pasientene kan fritt velge hvilken avtalespesialist de ønsker å henvises til og har mulighet til å gå til en annen spesialist med kortere ventetid dersom ventetiden er lang i Follo.

Øyefaget er et fagområde i utvikling. Helse Sør-Øst melder at blant annet har innføring av nye behandlingsmuligheter og tilbud i øyefaget skapt et økt press på behandlingsskapet. Dette gjelder både for øyeavdelingene og avtalespesialistene. Injeksjonsbehandling av eldre pasienter med netthinnelidelse er et slikt eksempel, der en stor økning av pasienttilgangen til sykehus fører til at flere pasienter henvises til avtalespesialister, og at ventetiden derfor kan bli lang.

Legestillingene har vært regulert gjennom et nasjonalt system med kvotefordeling av stillinger til helseregionene. Dette systemet avvikler jeg fra 1. juli i år. Det innebærer at regionene selv kan opprette nye legestillinger. De har de beste forutsetningene for å vurdere hvilken kompetanse det er behov for, og hvor denne skal lokaliseres. Avviklingen av systemet med kvotefordeling vil gi mer fleksibilitet og handlingsrom til å sørge for at befolkningen har tilgang på spesialisthelsetjenester på riktig sted og med riktig kapasitet.

Avtalespesialistene er viktige bidragsytere i den desentraliserte spesialisthelsetjenesten og bidrar til økt tilgjengelighet til tjenestene. Regionene vil framover stå friere til å vurdere om nye legestillinger skal opprettes i sykehusene eller som avtalespesialist. Helse Sør-Øst har informert meg om at de nylig har etablert en arbeidsgruppe som skal lage en handlingsplan for organisering, utvikling og lokalisering av tilbudene fra avtalespesialistene i helseregionen.

SPØRSMÅL NR. 1296**Innlevert 8. mai 2013 av stortingsrepresentant Svein Harberg****Besvart 24. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Det oppleves jevnlig konflikter på sykehus rundt i landet der døgnbemanning og akuttberedskap knyttet til barneavdelingene er tema. Spesielt for foresatte med kronisk syke barn er usikkerhet omkring beredskap svært tyngende i en ellers tøff hverdag.

Kan statsråden forsikre Stortinget om at barns behov for akuttberedskap og spesialiserte helsetjenester blir prioritert og tilført de nødvendige ressurser, og at en slik bestilling også følges opp i dialogen med det enkelte helseforetak og sykehusene?»

BEGRUNNELSE:

Flere ulike brukerorganisasjoner for barn og ungdom har gitt uttrykk for bekymring rundt situasjonen for akuttberedskap og døgnbemanning ved barnesentre ved sykehus flere steder i landet. Brukerorganisasjonene peker på at en barneavdeling uten akuttberedskap ikke er en fullverdig barneavdeling og mener at endringer ved døgnbemanning og akuttberedskap ovenfor barn, svekker barnas helsetilbud. De påpeker at barns helse må være første prioritet. Barnekonvensjonens artikkel 24 beskytter barns rett til å nyte godt av den høyest oppnåelige helsestandard. Barneombudet har i 2013 uttalt at:

«God barnehelse legger premissene for et godt liv i barndommen og som voksen. Barneombudet vil i 2013 rette mye av vår oppmerksomhet på barnehelse.»

Svar:

Det viktigste tiltaket regjeringen og Stortinget kan bidra med er å sørge for at det totalt sett er nok ressurser. Fra tidligere underfinansiering har regjeringen sørget for at sykehusene får fullfinansiert sin aktivitetsvekst. Etter flere år med underskudd har de aller fleste helseforetak nå god økonomisk kontroll. Innenfor vedtatte budsjettammer og i tråd med føringer i Nasjonal helse- og omsorgsplan skal sykehusene prioritere tilbudene til barn og unge.

Det er regjeringens mål at vi fortsatt skal ha en sterk offentlig helsetjeneste, og at alle innbyggere

skal ha et likeverdig tilbud, uavhengig av diagnose, bosted, personlig økonomi, kjønn, etnisk bakgrunn og den enkeltes livssituasjon. Dette målet gjelder selvsagt også for barn og unge.

Barn og unge og deres familier er en sårbar gruppe. Belastningene er spesielt store på familier med kronisk syke barn. Pasient- og brukerrettighetsloven og forskriften om barns opphold på sykehus beskriver hvilke krav som skal stilles til sykehus som behandler barn. Blant annet har barn rett til samvær med minst en av foreldrene under sykehusopphold, og forholdene må legges til rette slik at dette blir mulig. Det samlede tilbudet til barn og unge må innrettes på en måte som ivaretar barn og unges særskilte behov og rettigheter på en kvalitetsmessig god måte.

Nasjonal helse- og omsorgsplan slår fast at en fremtidig sykehusstruktur skal bygge på bedre samarbeid og arbeidsdeling mellom sykehusene. Dette gjelder også for akutttilbudet. Akuttfunksjoner må tilpasses befolkningsstørrelsen i området, avstander og kommunikasjoner. Det vil av og til være nødvendig å foreta avveininger mellom avstand til sykehus og muligheten for å opprettholde et robust og kvalitetsmessig godt akutttilbud. Jeg kan imidlertid forsikre om at all funksjonsfordeling mellom sykehus må ivareta hensynet til at barn skal ha et godt akutttilbud og tilgang til nødvendig kompetanse.

For alle våre sykehus legger jeg til grunn og forventer at de gir sine tilbud innen de gjeldende faglige retningslinjer og de krav som er stilt i oppdragsdokumentet fra helseministeren.

Når det gjelder situasjonen ved Sørlandet sykehus, avdeling Arendal, er det viktig at det er sykehuset selv som følger opp sitt ansvar. Dette bør ikke detaljstyres av helse- og omsorgsministeren. Jeg mener behandlingstilbudene bør utformes nærmest mulig den kliniske virkeligheten og ikke fra hovedstaden. Når det gjelder Sørlandet sykehus så har de vedtatt å innføre tilstedevakt døgnet rundt for barnelegene i Arendal. For øvrig er det grunn til å minne om at virksomheten ved våre sykehus følges av en rekke tilsynsmyndigheter.

SPØRSMÅL NR. 1297**Innlevert 8. mai 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 16. mai 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Er statsråden enig i at båsfjøs er uforenlig med god dyrevelferd?»

Svar:

Nei, jeg er ikke enig i at hold av storfe i båsfjøs er uforenlig med god dyrevelferd. God dyrevelferd avhenger av mange faktorer, både relatert til dyrets omgivelser og til variabler som stell, føring, beitebruk mv. Båsens størrelse og utforming kombinert med renhold og bruk av strø vil sammen med klimatiske forhold i fjøset og bondens rutiner, være avgjørende for hvordan dyrene har det.

Løsdrift vil i utgangspunktet kunne tilfredsstille flere av kuas naturlige behov enn båsdrift, men et godt drevet båsfjøs kan være bedre for dyrene enn et dårlig drevet løsdriftsfjøs. Vi har mange profesjonelle og dyktige bønder som sørger for at også båsfjøs er forenlig med god dyrevelferd.

Løsdriftsfjøs vurderes imidlertid totalt sett å gi bedre grunnlag for dyrevelferd enn båsfjøs. I tråd med ønsket fra en enstemmig næringskomité i Innst. S. nr. 226 (2002-2003), har det derfor siden 1. januar 2004 vært forbud mot bygging av båsfjøs og det er lagt et løp for utfasing av denne driftsformen over tid.

SPØRSMÅL NR. 1298**Innlevert 8. mai 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 23. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvilke forslag i rettshjelpsmeldingen er gjennomført, og på hvilke måter vil statsråden videre følge opp dette arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Rettshjelp er et grunnleggende velferdsgode som skal sikre at alle nyter godt av lovens og rettssystemets beskyttelse. Lovbestemte rettigheter og forpliktelser må være tilgjengelig for alle, uavhengig av økonomisk og sosial status. Rettshjelp som rettssikkerhetsgaranti er også en grunnleggende menneskerettighet.

I St.meld. nr. 26 (2008-2009), som regjeringen la frem for Stortinget sommeren 2009, ble det fremmet flere forslag til endringer i rettshjelpsordningen. I Sorria Moria II-erklæringen heter det at regjeringen vil «gjennomføre en rettshjelpsreform i tråd med St.meld. nr. 26 (2008-2009) som gir raskere og bedre rettshjelp til flere».

Svar:

I stortingsmeldingen tok Regjeringen til orde for forslag om endringer i rettshjelpsregelverket og forslag om førstelinjerettshjelp. Et prosjekt med førstelinjerettshjelp ble prøvd ut i kommuner i Buskerud, Rogaland og i Lindesnes-regionen i perioden 2010-2012. Prosjektet innebar en førstelinjetjeneste der alle innbyggerne kunne få gratis juridisk bistand hos advokat eller privat rettshjelper. Oxford Research har evaluert prosjektet og avleverte evalueringsrapport til Justis- og beredskapsdepartementet i slutten av april 2013. Rapporten er offentliggjort på følgende nettside:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/jd/tema/sivilrettsforhold/retthjelp--pilotprosjekt-for-forstelinje.html?id=641619>

Førstelinjerettshjelpen og den øvrige oppfølgingen av stortingsmeldingen bør ses i sammenheng med hverandre. Justis- og beredskapsdepartementet skal gjennomgå resultatene av førstelinjeprojektet og deretter vurdere hvordan forslagene i stortingsmeldingen kan følges opp videre.

SPØRSMÅL NR. 1299**Innlevert 8. mai 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 21. mai 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Mener statsråden at innføring av krav om originalsignaturer ved servicesentrene for utenlandske arbeidstakere (SUA) er i tråd med intensjonen om «enkel og effektiv» saksbehandling for å rekruttere kvalifisert arbeidskraft, og mener statsråden at dette er en måte å «få søknadene fra disse ettertraktede arbeidstakerne enda raskere gjennom», slik hun uttalte ønske om til VG 29. januar i år?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til St.meld. nr. 18 (2007–2008) Arbeidsinnvandring, hvor det var bred politisk enighet om at regelverket skulle gjøres enklere og mer oversiktlig, at saksbehandlingsprosedyrene skulle forbedres og at det skulle iverksettes en rekke andre tiltak for å legge til rette for å dekke behovet for utenlandsk arbeidskraft. Flere norske bedrifter er avhengige av utenlandsk kompetanse og for arbeidstakere utenfor EØS-området kan saksbehandlingen ta flere måneder.

I en debatt på Stortinget (10.11.2011) om å sikre vekstfremmende arbeidsinnvandring sa daværende arbeidsminister Hanne Bjurstrøm:

«La meg til slutt understreke at det viktigste nå er å få ned saksbehandlingstiden, slik at vi kan oppnå målet om fire ukers saksbehandlingstid for alle fullstendige søknader. Jeg legger stor vekt på å nå dette målet, nå som elektronisk saksbehandling snart er på plass».

Til VG 29.01 i år sier arbeidsminister Anniken Huitfeldt at:

«...det vil være et prioritert område for UDI fremover å få søknadene fra disse ettertraktede arbeidstakerne enda raskere gjennom»

I Soria Moria 2 står det at:

«Arbeidsinnvandringspolitikken skal legge til rette for at bedrifter og virksomheter kan rekruttere nødvendig kvalifisert arbeidskraft fra utlandet på en enkel og effektiv måte».

Arbeidstilsynet, politiet, Skatteetaten og Utlendingsdirektoratet har i samarbeid ansvar for drift av tre servicesentre for utenlandske arbeidstakere (SUA) hvor både arbeidsgivere og arbeidstakere kan få veiledning og prioritert behandling av søknader. Da SUA ble opprettet, var målet å få ned saksbehandlingstiden for å få D-nummer og arbeids- og opp-

holdstillatelse. Likevel er ikke saksbehandlingsprosessen rask og smidig nok for å tilfredsstille næringslivets behov for rask rekruttering av utenlandsk arbeidskraft.

Spørsmålsstiller har blitt kontaktet av flere arbeidsgivere som forteller at SUA-kontoret i Oslo nå har innført krav om original signatur på flere brev og skjemaer. For søkere utenfor EØS landene vil dette kunne medføre flere ukers ekstra ventetid. Det virker både tungvint og byråkratisk med krav om originalsignaturer dersom ikke skannede dokumenter lenger godtas.

Svar:

I spørsmålet fra stortingsrepresentant Skei Grande er det anført at ”SUA-kontoret i Oslo nå har innført krav om original signatur på flere brev og skjemaer”.

I utgangspunktet er det ikke flere dokumenter som nå må underskrives, men med innføring av elektronisk saksbehandling er praksisen for undertegning justert noe. Uansett vil det til enhver tid være to dokumenter som må være undertegnet i en søknad om oppholdstillatelse i forbindelse med arbeidsinnvandring. Det er søknadsskjemaet og arbeidstilbudsskjemaet.

1. Søknadsskjemaet skal være undertegnet av søkeren. Etter utlendingsforskriften § 10-2 første ledd skal Utlendingsdirektoratet (UDI) gi nærmere retningslinjer om hvordan en søknad om oppholdstillatelse skal fremmes. UDI har utdypet dette i rundskriv RS 2010-044 som sier at søknadsskjemaet skal være undertegnet av søkeren. Når søknaden fremmes elektronisk, erstatter underskrift på såkalt ”cover letter” underskriften på søknadsskjemaet. Når politiet krever søkerens underskrift på søknadsskjemaet, alternativt på cover letter, er dette i samsvar med gjeldende retningslinjer.

Utlendingsforskriften § 10-3 gir arbeidsgivere adgang til å fremme en søknad på vegne av arbeidstakeren når det foreligger fullmakt. Har søkeren gitt fullmakt til sin arbeidsgiver til å levere inn søknaden, må søkeren likevel undertegne søknaden/cover letter selv. Dette ser UDI at i praksis kan være tidkrevende og at en endring vil være hensiktsmessig. UDI vil derfor vurdere å endre retningslinjene og gi adgang til at søknadsskjemaet/cover letter undertegnes av søkeren eller søkerens fullmektig.

Dersom søkeren gir fullmakt til arbeidsgiveren til å fremme søknaden, skal denne fullmakten være undertegnet av søkeren.

2. Arbeidstilbudsskjemaet skal være undertegnet av arbeidsgiveren og arbeidstakeren (søkeren), jf. rundskriv RS 2013-006. En arbeidsgiver kan la seg representere av advokat eller annen fullmektig. Det er arbeidsgiveren eller den arbeidsgiveren har gitt fullmakt, som skal underskrive skjemaet.

UDI er kjent med at Oslo politidistrikt krever originale underskrifter, dvs. at det ikke godtas underskriften på et dokument som har blitt skannet inn og oversendt politiet. UDI har nylig informert politiet om at søkerens underskrift på et dokument som oversendes elektronisk, skal godtas. Dette forutsetter jeg at politiet ved SUA i Oslo vil ta til etterretning.

SPØRSMÅL NR. 1300

Innlevert 10. mai 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 15. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Det er nå laget forslag til ny kontrollveiledning for periodisk kjøretøykontroll, og i den forbindelse er det også foreslått endringer i forhold til blant annet bremsekontroll og test av bremses på tunge kjøretøy.

I den forbindelse kan jeg be om å få oversendt alle dokumentene som har vært vurdert, og dannet grunnlag for, og bidratt til, at man har konkludert som man har gjort i forhold til nye forskrifter i forbindelse med kontroll og tester av tunge kjøretøy?»

Svar:

Vegdirektoratet vedtok høsten 2012 ny kontrollinstruks for periodisk kjøretøykontroll, som trer i kraft fra 1. januar 2015. Ettersom ikrafttredelsen ligger noe frem i tid, har Vegdirektoratet nå utarbeidet et forslag til midlertidig veiledning som skal gjelde frem til 2015. Dette gjøres for å overholde våre EØS-

rettslige forpliktelser etter kommisjonsdirektiv 2010/48/EU.

Når det gjelder kontroll av bremses på tunge kjøretøy, bygger forslaget til ny midlertidig veiledning og instruks på samme grunnlag. Vegdirektoratet har redegjort for valget av kontrollmetoder i høringsdokumentene til ny instruks. Metoder for bremsekontroll har vært omdiskutert, og Vegdirektoratet har derfor nedlagt et omfattende arbeid i forbindelse med valg av nye testmetoder. Det er blant annet sett hen til hva slags kontrollmetoder som benyttes i Danmark og Tyskland.

Når det gjelder det nærmere grunnlaget for de vurderingene som er gjort, vises det til høringsdokumentene som er gjort tilgjengelig på Statens vegvesens nettsider:

<http://www.vegvesen.no/Fag/Publikasjoner/Horinger/Tidligere+horinger>

SPØRSMÅL NR. 1301**Innlevert 10. mai 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 16. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Bussen er en viktig del av kollektivtilbudet og derfor har man også bestemt at busser som er i rute slipper å betale bompenger. Jeg vet at mange også mener at drosjenæringen er en viktig del av kollektivtilbudet.

Er statsråden enig i at drosjene er en del av kollektivtilbudet, og burde ikke i så tilfellet drosjene likestilles med bussene og slippe å betale bompenger?»

Svar:

Det er takstretningslinjer for bompenger på offentlig veg som gir føringer for de takstvedtak som til enhver tid blir fattet for de enkelte bompengeprojekter. Takstretningslinjene bygger i all hovedsak på de prinsipper som er nedfelt i St.meld. nr. 32 (1988-89) Norsk veg- og vegtrafikkplan 1990-93, St.meld. nr.

46 (1990-91) Om endring i rammebetingelser for bompengeprojekter, jf. Innst. S. nr. 16 (1991-92), og St.meld. nr. 34 (1992-93) Norsk veg- og vegtrafikkplan 1994-97.

I takstretningslinjene er det forutsatt at det som hovedregel skal gis fritak for rutegående kollektivtransport. Det er presisert at fritaket kun gjelder rutegående kollektivtransport, og at det ikke skal gis fritak for drosjer, reiseselskap, turbusser eller lignende. Bakgrunnen for fritaket er et ønske om å styrke kollektivtrafikken for å redusere miljøproblemene fra biltrafikken. Selv om drosjene er en viktig del av det offentlige transporttilbudet, vil ikke fritak for bompengebetaling for drosjer bidra til å redusere miljøproblemene fra biltrafikken. Jeg kan derfor ikke se at det er grunnlag for å likestille drosjer med rutegående kollektivtransport når det gjelder fritak for betaling av bomavgift.

SPØRSMÅL NR. 1302**Innlevert 10. mai 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 21. mai 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Regjeringen har bestemt at NVE skal overta all ansvar for fjellskredovervåkning i landet, også overvåkingen av Nordnesfjellet i Kåfjord. Overtakelsen av dette ansvaret lar vente på seg, noe som fremdeles medfører økonomiske belastninger for de 3 kommunene som i dag finansierer overvåkingen av Nordnesfjellet.

Hva vil statsråden gjøre for å få fortgang i denne saken?»

Svar:

I januar 2012 informerte jeg eierne av Åknes Tafjord Beredskap (ÅTB) og Nordnorsk Fjellovervåking (NNFO) om at staten ønsker å overta virksomheten knyttet til overvåking av skredfarlige fjellpartier. Premissene for en overtakelse var at staten skulle overta ansvaret for investeringer i og drift av overvå-

king av store fjellskred, og at kommunene skulle ha ansvar for lokal befolkningsvarsling. I tillegg skulle overtakelsen dekket innenfor en videreføring av gjeldende bevilgninger.

Norges vassdrags- og energidirektorat fikk mandat til å føre forhandlingene på vegne av staten. Jeg er kjent med at det er utformet utkast til avtaler som klargjør nærmere hva som overføres til staten og premissene for dette. Stranda og Rauma kommune har imidlertid framsatt krav om kompensasjon for historisk pådratte investeringskostnader som vilkår for overdragelse. Forhandlingene har dermed ikke ført fram slik at en overdragelse kan finne sted, og dagens organisering med tildeling av tilskudd fra NVE er på denne bakgrunn videreført i 2013. Jeg er kjent med at NVE har bevilget 8 mill. kroner til drift og 11,1 mill. kroner til investeringer ved Nordnesfjellet i 2013. Det vil si at staten fortsatt finansierer en stor del av kostnadene for fjellskredovervåking.

Et sentralt motiv for at staten skulle overta overvåking av skredfarlige fjellpartier og etablere et nasjonalt senter på Stranda, var å sørge for at kompetansen og erfaringene som er bygd opp ved ÅTB kan benyttes ved skredfarlige objekter i hele landet. Dette er et senter som staten har investert betydelige midler i,

og jeg mener at det ikke er behov for dublering av slik kompetanse. Ettersom vi ikke er kommet til enighet med eierne bak ÅTB, vil det heller ikke bli noe statlig overtakelse av virksomhet for fjellskredovervåking. Jeg mener det ikke er grunnlag for å overta kun deler av virksomheten.

SPØRSMÅL NR. 1303

Innlevert 10. mai 2013 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 21. mai 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hva slags tilbud finnes for de som har ventet i mer enn åtte måneder på at søknad om uføretrygd skal behandles?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Nav kan man motta arbeidsavklaringspenger «i inntil åtte måneder mens uføresøknaden din blir vurdert». Spørsmålsstiller er gjort oppmerksom på et tilfelle der uføresøknaden etter ni måneder ennå ikke er vurdert, og brukeren har fått beskjed om at hun ikke vil få arbeidsavklaringspenger med mindre hun trekker søknaden. Det virker svært urimelig at man skal miste retten til arbeidsavklaringspenger mens en søknad om uføretrygd behandles dersom saksbehandlingstiden ikke skyldes søkeren selv. Det er spesielt uheldig dersom søkeren føler seg presset til å trekke søknaden for å få midler til livsopphold.

Svar:

I begrunnelsen til sitt spørsmål viser representanten Torbjørn Røe Isaksen til et tilfelle der uføresøknaden etter ni måneder ennå ikke er vurdert, og der brukeren skal ha fått beskjed fra Arbeids- og velferdsetaten om at hun ikke vil få arbeidsavklaringspenger med mindre hun trekker søknaden.

Jeg kjenner ikke den konkrete saken og vet ikke hva årsaken til den lange saksbehandlingstiden er, om det foreligger tilstrekkelig dokumentasjon for å kunne behandle saken og hva slags kommunikasjon det ellers har vært mellom etaten og brukeren. Arbeids- og velferdsdirektoratet har på generelt grunnlag opplyst at de ikke oppfordrer brukere til å trekke søknader om uførepensjon på grunn av lang saksbehandlingstid.

Uførepensjon gis til personer som pga. varig sykdom, skade eller lyte har fått inntektsevnen varig

nedsatt med minst halvparten. Uførepensjon kan først gis når personen har gjennomgått hensiktsmessig behandling og/eller har deltatt på hensiktsmessige arbeidsrettede tiltak for å bedre arbeidsevnen (jf. folketryktdloven §§ 12-5, 12-6 og 12-7).

Arbeidsavklaringspenger gis til personer som har fått arbeidsevnen nedsatt med minst halvparten og som får aktiv behandling, deltar på arbeidsrettede tiltak eller som etter å ha prøvd behandling og/eller arbeidsrettede tiltak fortsatt anses å ha en viss mulighet for å komme i arbeid, og får oppfølging fra Arbeids- og velferdsetaten for å bli i stand til å skaffe seg eller beholde arbeid som han eller hun kan utføre (jf. folketryktdloven § 11-13).

Arbeidsavklaringspenger kan dessuten gis i nærmere angitte venteperioder, bl.a. i inntil fire måneder når personen som følge av sykdom skal vurderes for uførepensjon. Dersom etaten ikke har tatt stilling til om vilkårene for uførepensjon er oppfylt innen den fastsatte vedtaksperioden, kan denne perioden forlenges i inntil fire nye måneder. Det er ikke anledning til å forlenge perioden ytterligere.

Det kan være situasjoner hvor en bruker anses ferdig avklart, uten at han eller hun fyller vilkårene for uførepensjon. Det er bl.a. strengere medlemskapsvilkår og strengere krav til årsakssammenheng mellom nedsatt funksjonsevne og sykdom/skade/lyte for å få uførepensjon enn for å få arbeidsavklaringspenger. I slike tilfeller vil brukeren verken ha krav på arbeidsavklaringspenger eller uførepensjon.

Jeg kan for øvrig opplyse at brukerne oppfordres til ikke å sette fram krav om uførepensjon før det foreligger en arbeidsevnevurdering som konkluderer med at det ikke finnes øvrige behandlings- og arbeidsrettede tiltak som bør prøves.

Arbeids- og velferdsetaten har som mål at tre av fire saker skal være avgjort innen fire måneder. I 2012 var 13 prosent av uførepensjonssakene over åtte

måneder gamle på det tidspunkt det ble fattet vedtak. Tilsvarende tall for 2013 er 7,9 prosent per 30. april 2013. Andelen saker som er behandlet innen åtte måneder går altså tydelig i riktig retning. Arbeids- og

velferdsdirektoratet har forøvrig opplyst at forvaltningsenhetene prioriterer søknader hvor det er fare for at bruker kan bli stående uten ytelse.

SPØRSMÅL NR. 1304

Innlevert 10. mai 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 16. mai 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Østlendingen omtaler i dag, 10.5., at bjørn herjer i tamreinområdet i Engerdal. SNO har forsøkt å jage den ut av området, men har gitt opp og har overlatt problemet til de berørte rettighetshaverne. De gir ikke fellingstillatelse.

Er statsråden av den oppfatning at dette er i tråd med stortingets, og rovviltforlikets intensjoner, og hvorfor klarer ikke Norge å ta like resolutt kontroll med situasjonen som Lenstyrelsen har gjort rett på andre siden av grensen i Sverige?»

BEGRUNNELSE:

I rovviltforliket heter det at rovdyr som utgjør et skadepotensiale i prioriterte beiteområder skal tas ut før de gjør skade. Mattilsynet har ved en rekke anledninger påpekt at rovdyr må tas ut før de rekker å gjøre skade av hensyn til dyrevelferden. Det er også velkjent hvilket fokus miljøforvaltningen har på å begrense menneskelig ferdsel i kalvingsområder for rein, fordi forstyrrelsene kan ha ødeleggende virkning på kalvingen. Da er det helt utrolig at man gir opp å gjøre noe med en bjørn som herjer fritt i et område for tamreinkalving. SNO demonstrerer på denne måten både hvor vanskelig felling av skadedyr er når man ikke har sporsnø, men også at de ikke har det nødvendige fokus mot å forebygge konflikt mellom rovdyr og prioriterte beiteinteresser. Begge deler indikerer at de ikke gjør den jobben stortinget har pålagt dem.

Rettighetshaverne opplyser også til meg at de har forsøkt å ringe vakttelefonen i DN den 8.5., men at de ikke fikk svar. Fylkesmannens vakttelefon ble også oppringt med samme resultat. Der fikk de dog svar på en automatisk telefonsvarer at lisensjakta er over og at beitesesongen ikke starter opp før i slutten av mai måned. Det bør, selv for Fylkesmannens miljøavde-

ling, være kjent at beitesesong for tamrein er hele året.

Svar:

Stortingets og rovviltforlikets intensjoner er at vi skal sikre overlevelsen til alle de store rovviltartene i norsk natur, samtidig som vi skal ha en levedyktig utmarksnærings. Stortinget har fastsatt konkrete bestandsmål for alle de store rovviltartene, og for bjørn er målet 13 årlige ynglinger. I 2012, tredje året på rad, ble det estimert at det var født 6 ynglinger. Med andre ord har vi en lang vei igjen før dette målet nås. Samtidig som vi skal nå bestandsmålene er rovviltforliket klar på at vi skal sikre levedyktig næringsvirksomhet i landbruket. Rovviltforliket sier blant annet at det ikke skal være rovdyr som representerer skadepotensial i prioriterte beiteområder for husdyr og kalvingsområde for tamrein. Vi kommer ikke utenom at denne todelte målsetningen skaper utfordringer, og at det i de tilfellene det søkes om uttak av fredet rovdyr, må foretas nøye vurderinger. Rovviltforliket sier blant annet at det skal tilstrebes et jevnt forhold mellom binner og hannbjørner enn i dag, og det er satt et tak på antall hannbjørner slik at dette ikke skal overstige 1,5 ganger antallet binner. Dog ikke slik at uttak av hannbjørn tas innenfor binneområdene. Registreringene fra 2012 viser at vi er under dette forholdstallet mellom binner og hanner nasjonalt, når antall skutte individer i 2012 trekkes fra. Dette betyr blant annet at konsekvensene ved uttak av bjørn innenfor binneområder, må vurderes nøye når det søkes om fellingstillatelse.

Jeg er orientert om at Direktoratet for naturforvaltning har gitt avslag på felling av bjørn i Engerdal, og at de følger opp utviklingen av situasjonen. Eventuelle klager på slike vedtak skal behandles av Miljøverndepartementet, og jeg ønsker derfor ikke å gå inn på konkrete enkeltsaker.

SPØRSMÅL NR. 1305**Innlevert 10. mai 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 23. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Tilbudet om fri rettshjelp er prisverdig. Enkelte selvstendig næringsdrivende og bønder opplever dog at de i søknader om fri rettshjelp blir vurdert utfra bruttoinntekt. Det gir et skjevt bilde av reell disponibel inntekt siden bruttoinntekt ikke tar hensyn til avskrivninger og andre kostnader slike personer ofte har. Dersom de hadde styrt i et A/S ville bruttoinntekt vist et annet bilde, men A/S formen er uvanlig blant bønder og andre.

Vil statsråden bidra til at man i vurdering av fri rettshjelp tar slike hensyn?»

Svar:

Fri rettshjelp er en sosial støtteordning med formål å sikre nødvendig juridisk bistand til personer som ikke selv har økonomiske forutsetninger for å kunne ivareta et rettshjelpsbehov av stor personlig og

velferdsmessig betydning. Det er bare fysiske personer som kan få fri rettshjelp (med et snevert unntak for ideelle sammenslutninger).

Inntektsgrensen er for tiden brutto 246 000 kroner for enslige og brutto 369 000 kroner for ektefeller eller andre som lever i ekteskapslignende forhold. Netto formue kan ikke overskride kr. 100 000. Ved beregningen av formue gjøres normalt unntak for egen bolig og driftsmidler av normal verdi.

Det er per dags dato ikke planlagt konkrete endringer i måten beløpsgrensen beregnes på (brutto inntekt). Spørsmålet vil bli vurdert som et ledd i oppfølging av St.meld. nr. 26 (2008-2009) om offentlig rettshjelp.

For øvrig finnes det mulighet innenfor gjeldende lovverk til å dispensere fra beløpsgrensene i enkeltsaker, dersom utgiftene til rettshjelp blir betydelige sett i forhold til søkerens økonomiske situasjon.

SPØRSMÅL NR. 1306**Innlevert 10. mai 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 21. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I regjeringens forslag til Nasjonal Transportplan 2014-2023 står det om prosjektfinansiering at «I det enkelte års budsjett skal det årlige beløpet som er nødvendig for å holde rasjonell framdrift innarbeides, med mindre særskilte forhold foreligger og Stortinget derfor vedtar et annet beløp».

Vil man med dette kunne øke årlige bevilgninger til et veiprojekt dersom det kan fremskynde ferdigstillelse innenfor total kostnadsramme, uten at andre bevilgninger i statsbudsjettet må kuttes tilsvarende for samme år?»

Svar:

Regjeringens økonomiske planrammer for veg-, jernbane- og kystformål som inngår i Nasjonal Transportplan den neste tiårsperioden framkommer av Meld. St. 26 (2012-2013) Nasjonal Transportplan 2014-2023. Regjeringen legger til grunn en samlet planramme på 508 mrd. kroner for perioden 2014-2023. Dette er en økning på om lag 180 mrd. kroner sammenlignet med nivået for fireårsperioden 2010-2013. Regjeringen vil fase inn økte økonomiske rammer gradvis gjennom tiårsperioden. Ressursbruken vil bli tilpasset det samlede økonomiske opplegget innenfor de rammer som følger av handlingsregelen og tilstanden i norsk økonomi for øvrig. Det legges opp til at prosjekter som faller inn under ordningen med særskilt prioriterte prosjekt vil få en bevilgning som sikrer rasjonell framdrift.

SPØRSMÅL NR. 1307**Innlevert 10. mai 2013 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 16. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Departementet har siden 2007 etter eget utsagn som svar på spørsmål fra Stortinget og fra næringsorganisasjoner, sagt at man fortsatt behandler saken om forskjellsbehandling i mva. plikt for omsetning av jakt og fiske på privat grunn i forhold til tilsvarende på statens grunn og i bygdeallmenninger som er fritatt for slik avgift.

Tar departementet sikte på i det hele tatt å avklare dette spørsmålet og i så fall hvor lang saksbehandlingstid mener man det er rimelig å bruke på en slik ikke altfor komplisert sak?»

Svar:

Omsetning av fast eiendom er unntatt fra loven, jf. lov 19. juni 2009 nr. 58 om merverdiavgift § 3-11 første ledd. Dette gjelder imidlertid ikke omsetning av rett til jakt og fiske, jf. merverdiavgiftsloven § 3-11 annet ledd bokstav h. Det skal dermed beregnes merverdiavgift ved slik omsetning.

Departementet kan imidlertid gi forskrift om at omsetningen av rett til jakt og fiske likevel skal være unntatt fra loven, jf. merverdiavgiftsloven § 3-11 tredje ledd. Bakgrunnen for bestemmelsen er at departementet etter merverdiavgiftsloven 1969 ga en rekke fortolkningsuttalelser om merverdiavgiftsplikt på omsetning av rett til jakt og fiske, samt innvilget unntak fra avgiftsplikt. Det ble lagt til grunn at denne praksis burde kodifiseres i forskrift.

På denne bakgrunn er det merverdiavgiftsforskriften § 3-11-1 fastsatt at omsetning av rett til jakt og fiske på statens grunn og i bygdeallmenninger er unntatt fra loven. Unntaket er generelt og omfatter all rett av jakt og fiske på statens grunn og bygdeallmenninger. Om den nærmere begrunnelse for og rekke-

vidden av denne forskriftsbestemmelsen vises det til Finansdepartementets høringsnotat 19. juni 2009, hvor det i merknaden til bestemmelsen ble bl.a. uttalt:

”Bestemmelsen viderefører en rekke fortolkningsuttalelser fra Finansdepartementet om merverdiavgiftsplikt på omsetning av rett til jakt og fiske, samt vedtak om å unnta slik omsetning fra avgiftsplikt truffet med hjemmel i merverdiavgiftsloven § 70. Uttalelsene og vedtakene er omtalt i Av nr. 14/1986, 20. august 1986,

Av nr. 9/1994, 13. juni 1994, samt i Skattedirektoratets fellesskriv 26. mars 2007 og 23. april 2007. Finansdepartementet har ikke tidligere uttrykkelig tatt stilling til om omsetning av kort for storviltjakt i bygdeallmenninger og på statens grunn utenom statsallmenninger er unntatt fra loven. Det foreslås at også slik omsetning omfattes av unntaket. Unntaket omfatter dermed rett til fiske og jakt på storvilt, herunder villrein, og småvilt i statsallmenninger, på statens grunn utenom statsallmenninger og i bygdeallmenninger.”

Selv om utgangspunktet etter merverdiavgiftsloven er at omsetning av jakt- og fiskerettigheter skal være merverdiavgiftspliktig, medfører den ovennevnte forskriftsbestemmelse at merverdiavgiftsplikten i dag hovedsakelig kun omfatter private grunneiere.

Dette saksområdet er teknisk komplisert, og departementet har i samarbeid med Skattedirektoratet hatt rettstilstanden på dette området under vurdering. Vi vil arbeide videre med problemstillingen og ser at det er et behov for å vurdere endringer i regelverket. Vi søker å prioritere saken i forhold til andre viktige arbeidsoppgaver i departementet.

SPØRSMÅL NR. 1308**Innlevert 10. mai 2013 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 22. mai 2013 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Kan statsråden gjøre rede for hva saksbehandlingstiden er ved KOFA, og for hva statsråden mener er akseptabel saksbehandlingstid?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med at KOFA nå sies å ha 1,5 års behandlingstid.

Et offentlig anbud varer vanligvis i 2 år, dog med opsjon for 1+1 år i tillegg. En saksbehandlingstid på 1,5 år innebærer at et anbud nesten er blitt ferdig før KOFA har behandlet en eventuell klagesak.

Eksempelvis fikk et bokbinderi beskjed om at saksbehandlingstiden var 270 dager da klagen ble sendt inn. Nå er forventet saksbehandlingstid økt til 1,5 år.

Undertegnede viser til betydningen av effektive klageprosesser, både av hensyn til de enkelte bedrifter men også for å unngå at konkurransen undergraves i anbudsprosesser.

Svar:

Saksbehandlingstidene i KOFA fremgår av deres hjemmeside. Der fremkommer det at forventet saksbehandlingstid (prognose oppdatert 16. mai 2013 for siste seks måneder) er 57 dager for prioriterte rådgivende saker, 495 dager for rådgivende saker og 468 dager for gebyrsaker.

Prioriterte rådgivende saker er saker som haster fordi oppdragsgiver har sagt seg villig til å avvente KOFAs avgjørelse før signering av kontrakt. Jeg mener at en saksbehandlingstid på 2 måneder for denne typen av saker må sies å være akseptabel.

Forventet saksbehandlingstid på 495 dager for rådgivende saker er ikke akseptabelt. Prognosen på KOFAs hjemmeside er imidlertid basert på et gjennomsnitt av alle avsluttede saker. Færre inngående saker til klagenemnda har resultert i at restansene går ned. KOFAs sekretariat forventer derfor at prognosen for saksbehandlingstiden også vil gå ned ut over høsten. En saksbehandlingstid på 3-4 måneder for rådgivende saker er etter min oppfatning et rimelig mål.

SPØRSMÅL NR. 1309**Innlevert 13. mai 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 16. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«I over 20 år har det vært jobbet for å realisere en ny jernbaneløsning i Moss. I den fremlagte Nasjonale transportplan settes det av midler til den videre prosess, men midler til å starte selve utbyggingen er ikke prioritert før i siste halvdel av planperioden.

Kan statsråden nå gi en garanti for at jernbaneplanene i Moss nå blir realisert?»

Svar:

Planleggingen av prosjektet Sandbukta-Moss-Såstad ble gjenopptatt i 2013 etter å ha blitt stanset i 2011 på grunn av Jernbaneverkets begrensede kapasitet innen planlegging, spesielt innen signalfaget.

I regjeringens forslag til Nasjonal transportplan 2014-2023 er det foreslått avsatt 5,2 mrd. kroner til dobbeltspor Sandbukta – Moss – Såstad. Av dette er 300 mill. kroner foreslått avsatt i perioden 2014-2017 til videre planlegging og forberedende arbeider slik at prosjektet kan igangsettes og gjennomføres så tidlig som mulig i perioden 2018-2023.

Regjeringen legger i forslaget til Nasjonal transportplan opp til å ferdigstille utbyggingen av sammenhengende dobbeltspor til Seut/Fredrikstad innen utgangen av 2024. En ny jernbaneløsning med økt kapasitet gjennom Moss er en forutsetning for en slik utbygging.

SPØRSMÅL NR. 1310**Innlevert 13. mai 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 23. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I hvilken grad benyttes straffegjennomføringsloven § 12 i dag overfor unge lovbytere med et rusproblem, og hva er statsrådets tanker rundt en økt utnyttelse av denne hjemmelen ovenfor denne gruppe kriminelle?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller mener det er viktig at unge rusmisbrukere får behandling, slik at de hjelpes til å normalisere sin tilværelse. For unge rusmisbrukere som ikke har begått de alvorligste kriminalitetsformer mener derfor spørsmålsstiller at straffegjennomføringsloven § 12 kan være et godt virkemiddel i rehabiliteringsprosessen.

Svar:

Soning av dom i behandlingsinstitusjon etter straffegjennomføringsloven § 12 blir hovedsakelig brukt i sammenheng med rusbehandling og rusrehabilitering. I 2012 var det ingen under 18 år som sonet en dom i behandlingsinstitusjon. Hittil i år har én ungdom på 17 år blitt overført til institusjon etter straffegjennomføringsloven § 12.

En mulig årsak til at få unge blir overført til behandlingsinstitusjon kan være at behandlingsinstitusjoner vanligvis tar imot personer med mer langvarig rusproblematikk. Disse er derfor i gjennomsnitt eldre.

Regjeringens mål er at barn og unge under 18 år ikke skal sone i fengsel med mindre det er absolutt nødvendig av samfunnssikkerhetshensyn. Så langt det er mulig skal det benyttes andre straffegjennomføringsalternativer overfor unge lovbytere.

SPØRSMÅL NR. 1311**Innlevert 13. mai 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 16. mai 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Svært mange av de nye driftsbygninger som bygges i dag, er av annet materiale enn tre.

På hvilken måte oppmuntrer statsråden til at bøndene og andre bruker mest mulig tre og dermed er med på å styrke skog- og treindustrien?»

Svar:

Regjeringen har siden 2006 hatt en målrettet satsing på å øke bruken av tre i bygg og andre varige konstruksjoner. Arbeidet er organisert gjennom Trebasert innovasjonsprogram i Innovasjon Norge. Midlene som finansieres over programmet, skal brukes til utviklingsprosjekter i tre rettet mot byggenæringen og andre relevante aktører. Programmet skal også bidra til å utvikle nye miljøvennlige produkter av tre som kan gi grunnlag for verdiskaping og vekst i en viktig verdikjede for Fastlands-Norge. For 2013 er budsjettet 28 millioner kroner. Programmet ble som

del av tiltakspakken for skog- og treindustrien i revidert nasjonalbudsjett for 2013, foreslått styrket med ytterligere 15 millioner kroner.

Trebasert Innovasjonsprogram har i perioden 2009 til 2012, hatt en egen satsing på økt bruk av tre i landbruksbygg. Begrunnelsen for denne satsingen har vært å stimulere landbruksnæringen til i større grad å velge å oppføre sine næringsbygg i tre. Dette for å fremstå som et forbilde og foregangsnæring, som synliggjør potensialet i moderne trebruk, overfor andre sektorer i samfunnet.

Det ble i prosjektets regi, oppført 12–15 pilotbygg der Trebasert Innovasjonsprogram på ulike måter var involvert, og 30 nye pilotbygg var ved utgangen av prosjektperioden under oppføring over hele landet. Blant disse finnes eksempler både på gjenbruk av gode løsninger, utvikling av nye kombinasjoner og helt nye løsninger. Prosjektet viste at tre kan gi lavere kostnader, grunnlag for større egeninn-

sats, bruk av kortreist råstoff fra egen skog, bedre dyrehelse og arbeidsmiljø samt bedre klima- og miljøregnskap. Mange som valgte nytt landbruksbygg i tre, mente også at det ga et estetisk pent resultat.

Bruk av tre i nye landbruksbygg gjør det mulig å ta hensyn til lokale byggeskikker, eksisterende bygningsmasse og kulturlandskap, - men gjerne også i en moderne utforming.

Det er for øvrig mange gode argumenter knyttet til lokal nærings- og kompetanseutvikling, samt miljøhensyn, som taler for økt bruk av tre i landbruksbygg.

Avslutningsvis vil jeg nevne at økt bruk av tre i landbruksbygg har vært tema for flere nasjonale konferanser de siste årene, som en følge av myndighetenes satsing og fokus på dette.

SPØRSMÅL NR. 1312

Innlevert 13. mai 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 23. mai 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I artikkel i Finansavisen 27.02.13 skrives det om såkalt grunnstipend, rettet mot elever med særlig svak økonomi. I dag er 40 % av elevene i VGs kvalifisert til å motta dette. Statsråden uttaler i artikkelen bl.a. at ordningen virker omfangsrik og sier hun har satt i gang arbeid med å gjennomgå den.

Hvilke endringer og tiltak har og vil statsråden ta som følge av sine uttalelser, og mener hun det er rett å definere elever med foreldreinntekt på opptil kr 460 000 til å være under fattigdomsgrensen?»

Svar:

Formålet med utdanningsstøtteordningen gjennom Lånekassen er å bidra til lik rett til utdanning uavhengig av blant annet økonomisk og sosial bakgrunn. Grunnstipendet som kan gis til elever i videregående opplæring er en behovsprøvd ordning. Målet med behovsprøvingen er å ivareta fordelingshensyn ved å målrette støtten mot elever fra husholdninger med svak foreldreøkonomi.

Støtteordningen for elever i videregående opplæring ble endret fra og med skoleåret 2003-2004. I forkant av dette ble NOU 1999:33 Nyttige lærepenge lagt fram. Utredningen ble fulgt opp av forslag i St. prp. nr. 1 for 2003, samt St. meld. nr. 21 (2002-2003) Kilder til kunnskap som ble lagt fram i mars 2003.

Det har vært en økning i andelen mottakere av det behovsprøvede grunnstipendet siden omleggingen av støtteordningen i 2003-2004. Det er sannsynligvis flere faktorer som kan forklare denne økningen. Etter den gradvise innføringen av det ikke-behovsprøvede utstyrsstipendet fra 2007-2008, som alle elever med rett til videregående opplæring kan få, søker nå de al-

ler fleste elever (ca. 95 prosent) om støtte fra Lånekassen. Når en elev sender inn en søknad om støtte, sjekker Lånekassen automatisk hva eleven har rett til av stipend. Det er sannsynlig at en del elever som tidligere hadde hatt rett på grunnstipend, ikke søkte, og at innføringen av utstyrsstipendet har medført en økning i antallet mottakere også av grunnstipendet. De fleste elever som mottar grunnstipend bor i husholdninger med enslig forsørger. Tall fra SSB viser at det i 2012 var ca. 37-38 prosent av barn i alderen 16-17 år som bodde sammen med bare én av foreldrene. I 2003 var det dessuten en endring av skattereglene som innebar at barnebidrag ikke lenger ble regnet som inntekt i skattemessig forstand. Dette kan ha medført at enslige forsørgere fikk redusert alminnelig inntekt, slik at flere elever som bodde sammen med enslige forsørgere, fikk grunnstipend.

Grunnstipendet behovsprøves mot foreldreinntekt og avkortes jo høyere inntekten er. De ulike grensene er fastsatt i § 21-8 i forskrift om tildeling av utdanningsstøtte. Inntektsgrensene økes noe dersom det er flere barn som forsørges i familien. Representanten Thorsen peker på en foreldreinntekt på 460 000 kroner gir rett til grunnstipend. Etter behovsprøvingstabellen for undervisningsåret 2013-14 vil en familieinntekt på 460 000 kroner for en familie med tre barn eller færre ikke gi rett til grunnstipend. Elever fra familier med fire barn vil ha rett til 137 kroner i måneden og elever fra familier med fem eller flere barn vil ha rett på 410 kroner i måneden. Fullt grunnstipend utgjør 2 020 kroner i måneden i 2013-14. Inntektsgrensen for rett til fullt stipend er på 281 000 kroner for elever uten søsken som forsørges av familien, og på 329 000 kroner for elever fra familier med fem eller flere barn.

Jeg mener likevel at en andel mottakere av grunnstipend på 40 prosent virker høy, på bakgrunn av formålet om at det skal gå til elever fra familier med særlig svak økonomi. Dette var en av årsakene til at Proba samfunnsanalyse i november 2011 fikk i oppdrag å analysere ulike sider ved utdanningsstøtteordningene. Rapporten som ble publisert i februar i år, gir oss viktig informasjon, men den har ikke analysert hvilke effekter eventuelle endringer vil ha, eller hvordan endringer vil påvirke elever i ulike livssituasjoner. Grunnstipendet er viktig for mange elever i videregående skole. Det er derfor nødvendig å ha god kjennskap til konsekvensene av endringer, for å unngå at elever med virkelige behov faller utenfor ordningen. Jeg ønsker derfor ikke å foreslå omfattende endringer i grunnstipendet før konsekvensene av mulige alternativer er nærmere utredet.

Departementet jobber nå med en vurdering av mulige endringer i grunnstipendet som kan gjøre ordningen mer treffsikker. Vi ønsker blant annet å se på hvilket inntektsbegrep som skal legges til grunn, og på hvilke forsørgeres inntekt som skal brukes i behovsprøvingen. Utgangspunktet for vurderingen er at ordningen skal være et supplement til økonomien for elever fra familier med særlig svak økonomi. I forarbeidene til dagens støtteordning er det ikke vurdert hvilket inntektsnivå som gjør at en husholdning har særlig svak økonomi, og fattigdomsgrense eller lavinntektsgrense er heller ikke benyttet som mål i denne sammenheng. Dette er imidlertid forhold som jeg vil se nærmere på i det pågående arbeidet i departementet.

SPØRSMÅL NR. 1313

Innlevert 13. mai 2013 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 23. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvorledes vurderer statsråden brev fra støttegruppen etter Scandinavian Star, datert 24. april 2013, med krav om oppnevning av granskingsutvalg, uavhengig av påtalesporet og Riksadvokatens befatning med saken?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til brev fra støttegruppen etter Scandinavian Star datert 24. april 2013, hvor statsråden bes om å svare på spørsmål om nedsettelse av granskingsutvalg med mandat til å utrede det samlede brannforløpet til all brann var slukket, samt eierforhold og rederansvar på tidspunktet for katastrofen.

Gruppen understreker at det kan gjøres uavhengig av påtalesporet og Riksadvokatens befatning med saken.

Svar:

Støttegruppen har sendt brevet datert 24. april 2013 både til Nærings- og handelsministeren og til meg. Departementene er i dialog for å samordne utarbeidelsen av et felles svar. Det er nødvendig med en grundig gjennomgang og vurdering av ulike problemstillinger før det kan avgjøres om et nytt granskingsutvalg skal nedsettes eller ikke. Saken har prioritet i begge departementer.

SPØRSMÅL NR. 1314**Innlevert 13. mai 2013 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 23. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Er statsråden av den oppfatning at vår politiliasjon i Pakistan har reell mulighet til å utføre en forsvarlig jobb på alle de felter vedkommende har ansvar for, og vil statsråden sørge for at ressursene denne råder over, økes?»

BEGRUNNELSE:

Vår politiliasjon i Pakistan har en svært krevende oppgaveportefølje, med svært begrensede ressurser til rådighet. Vår liason er eneste utsendte med politifaglig bakgrunn i Pakistan som skal favne over alle former for alvorlig og grenseoverskridende organisert kriminalitet, ulovlig innvandring, menneskesmugling, trafficking, narkotika, økonomiske saker (hvitvasking av penger, bedrageri, korrupsjon, cybercrime osv.), terrorisme, og annen alvorlig kriminalitet (drap, kidnapping og voldtekter). Andre nasjoner har fordelt samme oppgaver på et helt team med fagpersoner. Liasonen er i tillegg sideakkreditert til Afghanistan. Pakistan skiller seg ut fra øvrige steder vi har plassert PTN-kontakt med at det har skjedd en dramatisk økning i voldshandlinger og kriminalitet som kan påvirke kriminalitetsbildet i Norge. Antallet familieegjenforeninger og asylsøkere fra Pakistan og Afghanistan øker i antall til Norge. Personer fra Pakistan er overrepresentert i politiets strafferegistre, spesielt i de mer alvorlige former for kriminalitet. Undertegnede er bekymret for den reelle muligheten vår liason har til å gjøre en forsvarlig nok jobb på et bredt felt hvor mye sannsynligvis må prioriteres ned og bort.

Svar:

Den norske politisambandskvinnen i Pakistan er utsendt av norsk politi for å arbeide med politi- og straffesakssamarbeidet overfor Pakistan. Formelt er vedkommende imidlertid ansatt i UD og administrativt (og dermed økonomisk) underlagt stasjonssjefen ved ambassaden i Islamabad. Kostnadene dekkes gjennom en rammeoverføring fra Justis- og beredskapsdepartementets budsjett til UD. Rammeoverføringen er ment å skulle dekke alle kostnadsbehov i forbindelse med stillingen. Det legges til grunn at politisambandskvinnen ikke brukes til konsulære oppgaver som kommer til fortrenghet for politioppgavene. Stillingen er en del av politi- og tollsamarbeidet i Norden (PTN-samarbeidet). Innenfor PTN-samarbeidet har man over noe tid arbeidet med utkast til en strategi for det nordiske politisamarbeidet, inklusive utstasjoneringer og anbefalinger i forhold til disse. Utstasjoneringsgruppen leverte i oktober 2012 "Evalueringsrapport 2012-2018" til PTN-sjefene med anbefalinger om styrking, videreføring, opprettelse og nedleggelse av PTN-poster for perioden 2012-2018. Utstasjoneringsgruppens forslag er tatt inn i utkastet til nordisk strategi som blir lagt frem på det nordiske Rikspolitisjefsmøtet til høsten. Utkastet er til vurdering i Politidirektoratet. Forholdene i Pakistan og bemanningssituasjonen der er en del den vurderingen. Det er Politidirektoratet etter råd fra Kripos som prioriterer og avgjør hvilke ressurser som bør anvendes på utstasjonering av sambandsmenn, og spiller dette inn til departementet i den ordinære budsjettprosessen.

SPØRSMÅL NR. 1315**Innlevert 14. mai 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 24. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Det er mye diskusjon rundt situasjonen i taxinæringen, og da spesielt rundt dette med taxiløyver.

Kan jeg derfo be om å få en oversikt over hvor mange taxiløyer det er i de forskjellige fylkene pr i år, gjerne spesifisert også pr kommune og ber i tillegg til å få en oversikt over hvor mange løyver det var for 10 og 5 år siden?»

Svar:

Vedlagt følger en tabell fra Statistisk sentralbyrå som viser årlig utvikling i antall løyver i fylkene pr. 31.12 for perioden 2008-2012.

Antall løyver representerer både ordinært løyve og reserve løyve.

Det er ett løyve pr. motorvogn. Det foreligger ingen tilsvarende offisiell statistikk for antall løyver i kommunene.

Vedlegg til svar:

Drosjer, etter region, statistikkvariabel og tid

	Løyver i alt				
	2008	2009	2010	2011	2012
00 Alle fylker	8 652	8 896	8 563	8 587	8 414
01 Østfold	285	292	283	282	277
02 Akershus	702	660	781	764	758
03 Oslo	2 021	2 125	1 841	1 940	1 825
04 Hedmark	231	195	236	231	223
05 Oppland	262	266	249	251	254
06 Buskerud	371	376	382	382	372
07 Vestfold	230	232	230	231	225
08 Telemark	288	296	274	271	263
09 Aust-Agder	121	124	121	115	121
10 Vest-Agder	324	331	335	338	351
11 Rogaland	789	878	817	810	815
12 Hordaland	888	915	919	939	926
14 Sogn og Fjordane	176	178	171	170	162
15 Møre og Romsdal	287	297	311	306	307
16 Sør-Trøndelag	570	597	551	528	537
17 Nord-Trøndelag	266	263	251	241	231
18 Nordland	400	398	373	353	349
19 Troms Romsa	302	329	303	303	290
20 Finnmark Finnmark	139	144	135	132	128

Fotnote(r):

Kilde: Transportloyve.no

SPØRSMÅL NR. 1316**Innlevert 14. mai 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 22. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Regjeringen har i flere år lovet at den skal komme med nytt forslag til parkeringslov. Saken har så vidt undertegnede er kjent med vært ute på høring. Men etter det er det blitt helt stille. Vi ser at det er store utfordringer med store forskjeller på måten de forskjellige selskapene opptrer og det er på høy tid å få på plass et nytt lov- og regelverk.

Kan statsråden si noe om når et forslag eventuelt vil komme til stortinget?»

Svar:

Samferdselsdepartementet har utarbeidet forslag til ny felles parkeringsregulering for offentlig og privat vilkårsparkering. Forslaget er svært omfattende og gjelder endringer i flere regelverk, både lover og forskrifter.

Departementets intensjon er å sende forslaget på alminnelig høring denne våren. Forslagets omfang krever imidlertid at høringsinstansene må få en relativ lang høringsfrist. Det er dermed usikkert når selve lovforslaget kan oversendes Stortinget, da dette også vil avhenge av uttalelsene i høringsrunden.

SPØRSMÅL NR. 1317**Innlevert 14. mai 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 27. mai 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«I forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett for 2012 ble det opprettet og oppkapitalisert 2 nye såkornfond.

Kan statsråden redegjøre for status for disse såkornfondene med hensyn til blant annet antall og omfang av prosjekt, brukt og tilgjengelig kapital samt eventuelle tap?»

BEGRUNNELSE:

I Meld St 22 (2011-2012) Verktøy for vekst - om Innovasjon Norge og SIVA SF (Innovasjonsmeldingen) ble det signalisert at regjeringen ville foreslå å opprette inntil seks nye såkornfond.

I forbindelse med behandlingen av Revidert nasjonalbudsjett for 2012, Prop 111 S (2011-2012) ble det bevilget 425 mill kroner til egenkapital for to nye såkornfond.

Svar:

For å besvare spørsmålet vil jeg starte med å orientere litt nærmere om ordningen. Såkornfondene er et samarbeidsprosjekt mellom staten og private investorer for å sikre kapital og kompetanse til unge

innovative vekstbedrifter med internasjonalt potensial. Målet er å skape avkastning, vekst og arbeidsplasser. Statens kapitaldeltakelse skal maksimalt utgjøre 50 pst. av fondenes innskuddskapital.

I revidert nasjonalbudsjett 2012 ble det bevilget totalt 500 mill. kroner til statens kapitalinnskudd i to fond, fordelt på 425 mill. kroner i egenkapital og 75 mill. kroner i risikoavlastning til private investorer. Staten har valgt å gå inn med risikoavlastning (som er en støtte til investorene) for at de skal ta den risikoen det innebærer å investere i unge innovative bedrifter. Statens eierandel i fondene vil med dette bli redusert til 42,5 pst., gitt 50 pst. statlig kapitaldeltakelse. I tillegg er det bevilget et tapsfond på 148,8 mill. kroner til eventuelle tap på statens egenkapital i de to første fondene. Utover dette er ordningen markedsmessig og de bedrifter det investeres i mottar ingen direkte støtte. Tapsfondet er bevilget med bakgrunn i erfaringene fra tidligere såkornfond. Innovasjon Norge forvalter statens engasjement i ordningen.

Modellen som er valgt innebærer at opprettelse av fondene vil ta noe tid. De viktigste elementene i opprettelsen er utforming av en rammeavtale i samarbeid med potensielle forvaltere og investorer, godkjenning av ordningen som lovlig statsstøtte fra EF-

TAs overvåkningsorgan, ESA, valg av forvaltere og innhenting av privat kapital.

I arbeidet med en rammeavtale gikk Innovasjon Norge åpent ut og forhandlet med om lag 30 potensielle forvaltere, investorer og advokatfirmaer med interesse for nye såkornfond i perioden august til november 2012. Innovasjon Norge hadde bl.a. som mandat å forhandle om fondenes løpetid, styreutvelgelse, bransjespesialisering og prinsipper for valg av forvaltere. Interessentene tok også opp elementer av de fra staten fastsatte rammebetingelsene som de mente var problematiske. Som følge av forhandlingene fastsatte regjeringen enkelte endringer i ordningen 4. mars 2013 for å gjøre den mer attraktiv for investorer og dermed gjøre det enklere å opprette nye fond. Disse endringene omfattet en minstepørrelse for fondene på 350 mill. kroner og en adgang for fondene til å eie inntil 70 pst. av porteføljeselskaper. Minstepørrelsen innebærer at kravet til privat kapital er senket, samtidig som fondene fremdeles vil være store nok til på forvalte investeringene på en profesjonell og ro-

bust måte. Det er imidlertid fremdeles et mål at fondenes gjennomsnittlige størrelse skal være på 500 mill. kroner. At andelen fondene kan eie i et porteføljeselskap er økt fra 49 til 70 pst. innebærer at fondene vil kunne få større kontroll med enkeltelskaper. Dette er i tråd med normal bransjepraksis. ESA godkjente ordningen som lovlig statsstøtte 13. mars 2013.

Innovasjon Norge utlyste muligheten til å forvalte fondene 10. mai med søknadsfrist 13. juni. Selve valget vil foregå gjennom en totrinnsprosedyre, først en kvalifikasjonsrunde, deretter en konkurranserunde. Kriteriene for Innovasjon Norge sin utvelgelse omfatter bl.a. kompetanse, nettverk og mulighet til å reise privat kapital. Jeg forventer at valget av forvaltere av de to første fondene er foretatt i løpet av høsten 2013, og at innhenting av privat kapital er ferdig i løpet av første halvår 2014, slik at disse fondene da kan starte sin virksomhet. Anslagsvis 15-20 bedrifter vil kunne motta finansiering gjennom hvert enkelt fond. Totalt vil seks fond kunne investere i om lag 100 bedrifter.

SPØRSMÅL NR. 1318

Innlevert 14. mai 2013 av stortingsrepresentant Sylvi Graham

Besvart 24. mai 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hva er status i arbeidet med å få utviklet talegjennkjenningsprogramvare på norsk og når kan man forvente resultater?»

BEGRUNNELSE:

I et innlegg i Dagens Næringsliv 10. april i år skrev statssekretær i Arbeidsdepartementet Cecilie Bjelland at arbeidsdepartementet har "tatt et initiativ for å se på muligheten til å samarbeide på tvers av departement eller hvordan ulike støtteordninger kan brukes for å kunne få realisert en videreutvikling" av talegjennkjenningsprodukter. Dette er et produkt som kan være til nytte for mange som ønsker å komme inn i eller forbli i arbeidslivet, og dermed potensielt både øke livskvaliteten for den enkelte og redusere trygdeutgifter for staten. Det ville derfor være formålstjen-

lig å få stadfestet hvor langt man er kommet i dette arbeidet og hvilken fremdrift Statsråden ser for seg.

Svar:

Spørsmålet representanten stiller har vært stilt av samme representant 5. januar 2013, og ble også stilt av representanten Karin Andersen 4. februar 2013. Her ga jeg en redegjørelse for saken. Jeg vil ikke gjenta bakgrunnen for saken nå, men gi en status for arbeidet med talegjennkjennning på norsk.

Etter å ha drøftet saken med berørte departementer ser arbeidsdepartementet behov for å vurdere flere forhold nærmere, deriblant mulighetene som ligger i språkbanken, hvilke behov ulike instanser vil ha for et slikt produkt, samt nærmere muligheter for å få en utvikling finansiert. Jeg ber om forståelse for at dette tar noe tid. Saken er prioritert i alle berørte departement, og jeg vil orientere Stortinget på egnet måte om resultatet av det pågående arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1319**Innlevert 14. mai 2013 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 23. mai 2013 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås****Spørsmål:**

«Mener utviklingsministeren at de 5 millionene skal øremerkes denne samarbeidsavtalen dersom klinisk utprøving av nye TB vaksiner er et viktig kriterium for bevilgningen?»

BEGRUNNELSE:

Det er prisverdig at regjeringen endelig har bestemt seg for å satse 5 millioner mer på forskning på nye tuberkulosevaksiner. Pengene tas fra en økt satsing på 65 millioner til forebyggende tiltak innen Global Helse. Hvert år dør 500 000 kvinner i reproduktiv alder av tuberkulose. Det er i tillegg til de 300 000 som dør i barsel.

TBVI er et viktig nettverk som jobber med grunnforskning på nye tuberkulosevaksiner, hvilket er relevant for norske forskere. TBVI har derimot ikke kapasitet til klinisk utprøving av disse kandidatene, slik utviklingsministeren fremhever i svaret sitt. TBVI har inngått en avtale med Aeras, som er et globalt produktutviklingspartnerskap (PDP), med kompetanse på klinisk utprøving av TB vaksine kandidater i felt.

Svar:

Den norske støtten til TBVI vil styrke den globale innsatsen for utvikling av nye og bedre tuberkulo-

sevaksiner. En styrke ved TBVI-nettverket er at det kobler sammen sterke forskningsinstitusjoner i Europa og ellers i verden. Slik får man forhåpentligvis fram flere gode kandidater til nye vaksiner mot tuberkulose.

Det er samtidig viktig at nye vaksine kandidater blir utviklet raskest mulig til ferdige tuberkulosevaksiner. TBVI bidrar spesielt til de første stadiene i utviklingsprosessen for nye vaksiner, såkalt preklinisk og tidlig fase klinisk utprøving. Den siste fasen i utviklingsprosessen—såkalte senfase kliniske studier—blir derimot utført av andre aktører. Det er derfor positivt at TBVI samarbeider med AERAS. Senfase kliniske studier av tuberkulosevaksiner støttes også av European and Developing Countries Clinical Trials Partnership (EDCTP), der Norge er et av 16 europeiske medlemsland.

Jeg er klar over at det finnes gode norske forskningsmiljøer på tuberkulosevaksiner som regjeringen har støttet gjennom Forskningsrådets program for global helse- og vaksinasjonsforskning (GLOBVAC). TBVI vil selvsagt også kunne trekke på norske forskningsmiljøer slik at potensielle vaksine kandidater – også norske – raskest mulig kan tas videre i tidlig fase klinisk utprøving.

SPØRSMÅL NR. 1320**Innlevert 14. mai 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 24. mai 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvor mange som har fått unntak fra delingsforbudet i jordloven fordelt pr. år, samt grunnlag for dispensasjon og dispensasjonens varighet, siden regjeringen Stoltenberg II tiltrådte høsten 2005?»

BEGRUNNELSE:

Lov 12.mai 1995 nr. 23 om jord (jordlova) har en egen bestemmelse om deling i § 12. Hovedregelen her er delingsforbud av jordbrukseieendom.

Imidlertid har undertegnede fått tilbakemeldinger om at praksis vedrørende håndheving av delingsforbudet varierer sterkt ute i kommunene.

Svar:

Antall unntak fra delingsforbudet i perioden 2005-2011

Kommunene rapporterer årlige saker etter jordloven § 12 i KOSTRA. Endelige tall for året 2012 foreligger ennå ikke. De blir publisert av Statistisk sentralbyrå 15. juni.

For de syv årene 2005 til 2011 ble det behandlet i alt 36 531 søknader om deling i kommunene. Av disse fikk 33 159 søkere helt eller delvis samtykke, dvs. det ble gitt unntak fra forbudet i disse tilfellene. Fradeling ble nektet i 3 372 tilfeller.

Statens landbruksforvaltning utarbeider hvert år en rapport med bakgrunn i KOSTRA-tallene. Tallene for saker etter jordloven § 12 om deling viser følgende årlige fordeling:

År	Samtykker i alt	Avslag i alt	Avslag i %	Saker i alt
2005	6 037	500	7,6 %	6 537
2006	5 079	536	9,5 %	5 615
2007	4 924	574	10,4 %	5 498
2008	4 718	543	10,3 %	5 261
2009	4 360	469	9,7 %	4 829
2010	3 960	353	8,2 %	4 313
2011	4 081	397	8,9 %	4 478
2012*	3 628	353	8,9 %	3 981

* Tallene for 2012 er foreløpige tall

Grunnlaget for unntakene – vurderingen

Departementet (kommunen) kan gi samtykke til deling dersom enten ”samfunnsinteresser av stor vekt taler for det”, eller deling er forsvarlig ut fra ”hensynet til den avkastning eiendommen kan gi”. Ett av de to vilkårene må være oppfylt for at samtykke kan vurderes. Søkeren har ikke krav på samtykke selv om ett av vilkårene er oppfylt.

For søknader om deling er det utarbeidet retningslinjer (rundskriv M-4/2003). Retningslinjene omfatter lovanvendelse og saksbehandling, samt hvilke momenter som er relevante ved utøvelsen av skjønnet. Retningslinjene gir ikke anvisning på hvordan momentene skal avveies i den konkrete saken. Kommunene kan følgelig komme til forskjellige resultater, fordi de veier hensynene ulikt ut fra lokale prioriteringer.

Dispensasjonens varighet

Dersom deling ikke er rekvirert innen tre år, faller delingssamtykke bort. For øvrig gjelder ingen regler om foreldelse av et delingssamtykke.

Forslag til endringer

I prop. 127 L (2012-2013) som ligger til behandling i Stortinget har regjeringen fremmet forslag til endringer av § 12 slik at det skal bli lettere enn i dag å dele fra til boligformål og til tilleggsjord.

SPØRSMÅL NR. 1321**Innlevert 15. mai 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 23. mai 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«En enstemmig utenriks- og forsvarskomiteé skrev i sin innstilling om global helse i utenriks- og utviklingspolitikken (Innst. 300 S (2011–2012)) at «Komiteen mener spørsmålet om barneekteskap og tvungne ekteskap må tas opp i bilaterale samtaler med partnerland», og at «Komiteen mener det bør vurderes om Norge som del av samarbeidet med enkelte land bør kunne tilby faglig hjelp i arbeidet med å få på plass effektive lovverk som hindrer slike overgrep overfor barn.»

Hvordan tenker utenriksministeren å følge opp disse merknadene?»

BEGRUNNELSE:

14 millioner jenter under 18 år giftes bort hvert år. I utviklingsland, gjelder dette en av fem jenter, og en av ni av dem gifter seg allerede før de fyller 15. Jenter som giftes bort tidlig er mer utsatt for vold, overgrep og voldtekt, seksuelle overførbare sykdommer (som HIV), og tidlig graviditet medfører alvorlige helserisikoer. Barneekteskap er også et av de største hindrene for at jenter skal få gjennomføre skolen.

Svar:

Å mobilisere for kvinners og barns rettigheter er regjeringens fremste prioritering innen global helse.

Det er et alvorlig brudd på menneskerettighetene å tvinge barn og unge kvinner og menn til å gifte seg mot sin vilje i ung alder. I tillegg er det dessverre slik at tvangs- og barneekteskap i mange land er en underliggende årsak til høy dødelighet og sykkelighet blant jenter og kvinner. Tidlige ekteskap setter i mange sammenhenger også en stopper for utdanning og lønnet arbeid. De sosioøkonomiske ringvirkningene er derfor store.

Arbeidet med å forebygge og forhindre barneekteskap og tvungne ekteskap, inngår på grunn av disse årsakene som en sentral del av regjeringens arbeid for å sikre at kvinner og barns rettigheter overholdes.

Å ta opp temaet tvangsekteskap i politiske samtaler med andre land har vært et eget tiltak i Handlingsplanen mot tvangsekteskap siden 2008. Ansvar for handlingsplanen ligger hos Utenriksdepartementet (UD) og Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet (BLD). Utenriksstasjonene har årlig rapportert på dette tiltaket (det vil si fra utenriksstasjonene

til UD og fra UD til BLD som har koordineringsansvaret for handlingsplanen).

Arbeidet mot tvangsekteskap – inkludert barneekteskap – sees gjerne i sammenheng med arbeidet med likestilling, kvinners rettigheter og kjønnsbasert vold. Disse temaene har vært tatt opp med aktuelle lands myndigheter gjennom den politiske dialogen som utenriksstasjonene og UD har ført med disse myndighetene.

Videre støtter Norge internasjonale og lokale menneskerettighetsorganisasjoner som har vært pådrivere for å få på plass lovverk som forbyr barneekteskap og sikrer kvinners rett til selvstendig valg av ektefelle. Lovverket er ofte på plass, men mange land mangler tilstrekkelig bevissthet, kompetanse og ressurser til å håndheve loven.

Den norske innsatsen med å forebygge og forhindre barne- og tvangsekteskap må derfor opprettholdes også i årene fremover.

Et annet tiltak som er iverksatt er ansettelse av integreringsrådgivere ved utvalgte utenriksstasjoner, slik som ved de norske ambassadene i Pakistan, Tyrkia og Kenya. Dette er spesialutsendinger fra forebyggingsenheten i Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi) som skal bistå ungdommer som utsettes for press, vold og tvang, eller som etterlates mot sin vilje i disse landene. Dette er et viktig og velfungerende tiltak i arbeidet med å forebygge og forbyr barne- og tvangsekteskap.

UD og vår ambassade i Nairobi – for å gi ett spesifikt landeksempel – har lenge hatt et sterkt fokus på menneskerettighetssituasjonen i den politiske dialogen med kenyanske og somaliske myndigheter. Likestilling og kvinners rettigheter, også ekteskapstradisjoner og kjønnslemlestelse, er tatt opp som en integrert del av dette. Norge samordner seg strategisk med likesinnede land og bidrar til felles erklæringer der det er mulig og hensiktsmessig. Det er også gitt støtte til organisasjoner som har vært pådrivere for ny lovgiving i Kenya. Etter at kjønnslemlestelse, barne- og tvangsekteskap ble forbudt i Kenya i 2011, er det implementeringen av lovverket som tas opp i den politiske dialogen. Ambassaden i Nairobi har hatt løpende og god kontakt med de somaliske overgangsmyndighetene, frem til disse ble erstattet av nytt parlament og ny regjering høsten 2012. I denne kontakten har også kvinners rettigheter blitt tatt opp.

SPØRSMÅL NR. 1322**Innlevert 15. mai 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 23. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Den senere tid har det blitt påvist at det er mulig å produsere egne våpen ved hjelp av 3D-printer.

Vurderer statsråden at dagens lovverk fanger opp produksjon av våpen ved hjelp av 3D-printer, og hva blir gjort for å hindre privat produksjon av våpen?»

BEGRUNNELSE:

Det er svært urovekkende at det vil være mulig å produsere egne våpen for enhver som har en 3D-printer. Teknologien går svært raskt, noe som medfører at våpen mye lettere blir tilgjengelig og ikke minst billig.

Dessverre er sannsynligheten for at uvedkommende vil bruke teknologien til å lage våpen, som da igjen kan bli brukt til alvorlige hendelser. Det er derfor kritisk at regjeringen er i forkant. Vi må unngå en utvikling der slike våpen lages. Vi må sikre at våpenloven ikke utvannes, regjeringen må sikre en streng kontroll av våpen.

Svar:

Det vises også til tilnærmet samme spørsmål fra representanten Anders B. Werp, spørsmål nr. 1289. Våpenlovens regler om tilvirking av skytevåpen er teknologinøytrale. Bruk av 3D-printer for å tilvirke skytevåpen er på samme måte som tradisjonell produksjon omfattet av våpenlovens regler. Tilvirking av skytevåpen og våpendeler krever særskilt tillatelse. Slik tillatelse gis bare dersom søker oppfyller lovens krav til skikkethet og at tilvirkingen har et lovlig formål. Brudd på våpenlovens bestemmelser er straffsanksjonert.

Jeg mener derfor at gjeldende våpenlovgivning fanger opp den teknologiutviklingen som skjer knyttet til 3D-printing av skytevåpen.

Skytevåpen kan tilvirkes med enkle midler. Politiet er derfor kjent med risikoen knyttet til ulovlig våpenproduksjon. Jeg ser likevel at ny teknologi utfordrer regelverket.

I arbeidet med ny våpenlov vil det vurderes om gjeldende regelverk er tilstrekkelig for å forebygge ulovlig tilvirking og spredning av skytevåpen.

SPØRSMÅL NR. 1323**Innlevert 15. mai 2013 av stortingsrepresentant Jan Bøhler****Besvart 27. mai 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Regjeringspartiene har bl.a. på sine landsmøter gått inn for å forlenge og utvide områdesatsingene for å utjevne forskjeller i storbyene. I Oslo har dette til nå omfattet Groruddalen og Søndre Nordstrand, hvor det arbeides med å forlenge satsingene i ti år til. Det neste området i hovedstaden som har spesielle utfordringer og trenger et løft hvor stat, kommune, bydel og frivillige organisasjoner målretter sine ressurser, er Tøyen-Grønland-Vaterland.

Vil regjeringen vurdere å delta i utvikling av en slik satsing?»

BEGRUNNELSE:

Det har lenge vært mye oppmerksomhet rundt levekår, integrering, åpne rusmiljøer, arbeidsledighet, kriminalitet og forsøpling i området Tøyen-Grønland-Vaterland. Fakta og statistikker viser også at området har spesielle utfordringer når det gjelder bl.a. lovbrudd og rus, noe som kan føre til dårligere oppvekstvilkår og en negativ spiral dersom det ikke tas tak.

Det er vel og merke viktig å ikke sette ensidige og urettferdige stempler på området som "ghetto" e.l. Det flerkulturelle mangfoldet man finner her har mange positive sider, som kan tilføre hele byen nye dimensjoner. Men det forutsetter at vi også tar problemene på alvor, og ikke godtar at det skal være sto-

re forskjeller i byen når det gjelder utrygghet og belastninger som kriminalitet og åpne rusmiljøer.

På et folkemøte 13/5 som Grønland beboerforening og flere borettslag og sameier i området deltok på, diskuterte vi grundig hva som kan gjøres. Møtet viste at det fins mange gode ressurser i området som vil være med og ta tak. Det viktigste forslaget som ble tatt opp var å starte en ny områdesatsing for Tøyen-Grønland-Vaterland etter mønster av Groruddals- og Søndre Nordstrand-satsingene, men med en innretting som er tilpasset utfordringene i området.

I en slik satsing må stat, kommune, bydel, borettslag, sameier og et mangfold av frivillige organisasjoner delta og forplikte seg - og den bør ha en langsiktighet på f eks ti år i første omgang. Det kreves god planlegging og tiltak som varer lenge - bare slik kan grunnleggende oppgaver i området løses.

Fra statens side vil flere departementer kunne bli viktige aktører - som justisdepartementet, helsedepartementet, barne- likestillings- og inkluderingsdepartementet, kommunaldepartementet, miljødepartementet, m fl. Det forventes selvsagt ikke at man kan ta noen endelige beslutninger om en ny områdesatsing etter denne første henvendelsen, men hensikten er å få i gang en vurdering og sondering blant de nevnte aktuelle partnerne som må delta i et eventuelt nytt felles løft for området.

Regjeringen har tidligere vist stor evne til å ta grep for å utjevne forskjeller i Oslo, og en Tøyen-Grønland-Vaterland-satsing er nå noe av det viktigste man kan gjøre for å komme videre.

Svar:

Bakgrunnen for at henvendelsen rettes til meg, er at Miljøverndepartementet er statens koordinator i Groruddalssatsingen, som er et tiårig samarbeid mellom staten og Oslo kommune. Som miljøvernminister ser jeg positivt på områdesatsinger som en del av velferds- og bypolitikken og Miljøverndepartementet har gode erfaringer med dette som virkemiddel.

I Groruddalssatsingen har vi så langt gode erfaringer med såkalte områdeløft, der Husbanken og de fire bydelene i Groruddalen samarbeider med beboere for å bedre bo- og oppvekstmiljøet i åtte utvalgte delområder med levekårsutfordringer. Områdeløftene omfatter både fysiske, sosiale, kulturelle og miljømessige tiltak. I tillegg er det satt i gang områdeløft i områder med levekårsutfordringer i Bergen og Trondheim. Videre har både Groruddalssatsingen og Handlingsprogram Oslo Sør tiltak på skole, helse, barnehage og arbeid for å bedre levekårene for befolkningen.

Både Groruddalssatsingen og Handlingsprogrammet Oslo Sør (Søndre Nordstrand) bygger på erfaringer fra Handlingsprogrammet Oslo indre øst og Miljøbyen Gamle Oslo.

Jeg er opptatt av at velferdspolitikken må ta høyde for særskilte levekårsutfordringer i geografisk avgrensede områder, men også at områdesatsinger inngår som konstruktive brohoder for en fremtidsrettet bærekraftig bypolitikk.

Miljøverndepartementet er opptatt av bypolitikk og vil fortsette det gode samarbeidet mellom stat og kommune og på tvers av sektorer, for å styrke miljø og levekår i utsatte områder. Vi vil ta med Bøhlers henvendelse i den videre dialogen med andre departementer om eksisterende og eventuelt fremtidige områdesatsinger.

SPØRSMÅL NR. 1324

Innlevert 15. mai 2013 av stortingsrepresentant Steinar Reiten

Besvart 31. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å redusere omfanget av villedende matmerking i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Den 15. mai i år offentliggjorde Mattilsynet en rapport som avslørte at villedende matmerking er

svært utbredt i matbransjen. Mattilsynets kontroll omfattet 79 matvareprodusenter, og av disse fikk 39 merknader for villedende merking av sine produkter. 94 av totalt 195 kontrollerte produkter fikk merknader.

Mattilsynet understreker i sin rapport at de har undersøkt såkalte "risikoprodukter" innen kategorie-

ne basismatvarer og juice / fruktdrikker, altså produkter der det erfaringsmessig fins hyppige avvik fra bestemmelsene i Merkeforskriften. Derfor er ikke resultatet av undersøkelsen dekkende for matbransjen generelt.

Likevel er forholdene som Mattilsynet har avdekket, alvorlige:

For det første gjør omfanget av villedende merking av basismatvarer at tilliten mellom produsent og konsument brytes ned. Dette er bekymringsfullt sett i lys av en målsetting om å sikre norske forbrukere norsk mat av høy kvalitet. Tap av tillit rammer ikke bare norsk næringsmiddelindustri, men i siste instans også bonden som leverer råvarene. Både landbruket og næringsmiddelindustrien i Norge er næringer under press, og det siste disse næringene trenger er at deres gode omdømme trekkes i tvil. Bygging av tillit mellom produsent og konsument er en lang og møysommelig prosess, å ødelegge denne tilliten er fort gjort hvis ikke nødvendige grep blir tatt.

For det andre viser rapporten fra Mattilsynet at det later til å være store forskjeller mellom ulike bedrifter i næringsmiddelindustrien når det gjelder etterlevelse av regelverket. Mens noen produsenter går helt fri for merknader om villedende merking, får andre merknader på alle kontrollerte produkter. Dette er i realiteten konkurransevridning: De som tar "snarveier" når det gjelder bruk av billige ingredienser og tilsetningsstoffer, i kombinasjon med villedende merking, kan vinne markedsandeler på grunn av innsparte kostnader og dermed lavere pris ut til forbruker.

Når Mattilsynet påviser avvik, blir det gjort vedtak med pålegg om å rette opp avviket. Bedriftene rapporterer når avviket er lukket, og mattilsynet kontrollerer at påleggene er gjennomført. Så sant tidsfristene overholdes, blir det vanligvis ikke gjennomført sanksjoner etter påviste avvik fra Merkeforskriften.

Det kan synes som om gjeldende praksis dermed gir rom for bevisst bruk av villedende merking av matvarer for å oppnå økt fortjeneste og økte markedsandeler. Gjentatte brudd på regelverket vil i liten grad gi sanksjonsmessige konsekvenser. Det er likevel grunn til å understreke at eventuell feilmerking med overlegg for å vinne markedsandeler, ikke er dokumentert i Mattilsynets rapport av 15. mai 2013.

Svar:

I tillegg til hovedformålet om å sikre helsemessig trygg mat, har matloven blant annet som formål å fremme helse og forbrukerhensyn. Merking av matvarer er et viktig tema i Folkehelsemeldingen, som Regjeringen nylig la fram. Merkingen skal gi forbrukerne opplysninger om innholdet i maten, slik at de kan velge sunn og helsefremmende mat. Merkingen skal videre gi forbrukerne tilstrekkelige og riktige

opplysninger om andre forhold og egenskaper ved matvarene, slik at de kan gjøre bevisste valg.

Utviklingen av regelverket går i retning av mer omfattende generelle bestemmelser om merking av mat. Samtidig blir det færre særskilte merkekrav for de enkelte matvarene, for eksempel om varebetegnelser og innhold. Riktig merking blir stadig viktigere.

Gjeldende generelle bestemmelser om merking av mat vil om ikke lang tid bli erstattet av et oppdatert regelverk om matinformasjon. Næringsdeklarasjon blir obligatorisk på alle matvarer. Den skal inneholde informasjon om innholdet av energi, fett, mettet fett, karbohydrater, sukkerarter, protein og salt. Det blir også strengere regler om merking av ingredienser, allergener og matvarenes opprinnelse.

Det er viktig med godt regelverk. Jeg er også opptatt av at regelverket skal etterleves. Både Forbrukerrådets kampanje i fjor og Mattilsynets rapport som nylig ble lagt fram, viser at det fortsatt er mye å hente. Det er ikke akseptabelt at aktører i matmarkedet bryter regelverket og gir forbrukerne uriktig eller villedende informasjon om maten. Ikke bare svekker det forbrukernes mulighet til å gjøre sine valg på riktig grunnlag – det undergraver tilliten, også til lovlige aktører i matmarkedet.

Jeg vil ta opp disse forholdene når jeg møter representanter fra ulike deler av bransjen. Det er viktig at bransjeorganisasjoner og markedsaktører følger opp merkingskravene. Men det er den enkelte virksomheten selv som har ansvaret for å etterleve regelverket, blant annet ved å ha internkontrollsystemer som også omfatter merkingskravene.

Merking og matinformasjon er markedsføring, og markedsføring er salg og økonomi. Uærlig og villedende merking kan gi uberettigete fordeler i et marked med like regler for alle. Matloven skal også ivareta hensynet til aktørene langs matproduksjonskjeden. Også derfor er det viktig at merkeregulene håndheves, og at regelbrudd følges opp.

Jeg har vært i kontakt med Mattilsynet om oppfølgingen av denne tilsynskampanjen. Mattilsynet er opptatt av at regelverket om merking av mat etterleves. Når det påvises brudd på regelverket, skal feil og mangler rettes. Mattilsynet opplyser at avvik som ble avdekket under kampanjen følges opp overfor den enkelte produsent, importør eller butikk som stod for omsetningen. Det blir gjort på vanlig måte med de virkemidlene som matloven gir Mattilsynet hjemmel til å benytte. Valg av riktig sanksjonsmiddel vurderes fra sak til sak avhengig av overtredelsens karakter og størrelse.

Mattilsynet framhever at dette er en tilsynskampanje der man har sett på utvalgte varer, og særlig lagt vekt på villedende merking. Dette er forhold som har betydning for forbrukerens tillit. At noen produkttyper går fri nå, betyr ikke nødvendigvis at det

ikke begås overtramp blant andre aktører og andre kategorier av matvarer. Undersøkelsen bygger opp under et inntrykk av at noen produsenter tar seg til rette og tøyer grensene. Det rammer ikke bare forbrukerne, men også andre aktører i matproduksjonskjeden fra primærprodusenter og foredlingsledd til omsetningsledd og dagligvarekjeder.

Mattilsynet vil fortsatt rette oppmerksomheten mot alle forhold rundt merking av mat, særlig hos produsenter og importører. Jeg har tillit til at de vil prioritere dette arbeidet. Bransjen må på sin side sette seg inn i og følge regelverket. Virksomhetene må gjennomgå sine interne rutiner for å sikre at kravene til merking av matvarer etterleves.

SPØRSMÅL NR. 1325

Innlevert 15. mai 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 24. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Etter besøk i Bergen Fengsel skremmes jeg over forholdene rundt LAR-behandlingen til de innsatte. Og ikke minst belastningen for de ansatte som ikke har helsefagbakgrunn, men må utføre handlinger de ikke har kompetanse på.

Hva mener statsråden om denne situasjonen, og vil statsråden foreta seg noe når det gjelder innsatte med LAR-behandling i fengselet?»

BEGRUNNELSE:

Den 14. mai i år var jeg på besøk i Bergen Fengsel. Der møtte vi både innsatte og ansatte. Det var skremmende å høre om LAR-behandlingen i fengselet. LAR-behandling er underlagt bestemte retningslinjer, noe som en forsiktig kan si var fraværende. I fengselet ble de som var på LAR satt inn på eget område men allikevel hadde muligheter for omgang med andre innsatte. Også de ansatte var ubekvem med situasjonen. De har ikke helsefaglig bakgrunn samt at fengselet var nedbemannet, samtidig som økningen har vært stor når det gjelder denne gruppen. Det er også urovekkende at også de som ikke har gått på verken LAR eller andre opiater får tilgang på LAR-medikamenter, noe som gjør at situasjonen for disse blir forverret i fengselet og enda verre når de kommer ut etter at de har blitt avhengig. Dette er umenneskelig og lite verdig. Det bør også stilles spørsmål på om dette er lovlige former for behandling, noe også Helseilsynet bør se på.

Svar:

La meg først understreke at det er bra at innsatte som allerede er i LAR-behandling før oppstart av soning, får anledning til å fortsette den legemiddelasisterte behandlingen også under soning i fengsel.

Det er spesialisthelsetjenesten som foretar de medisinskfaglige vurderinger som ligger til grunn for at rusavhengige kan inkluderes i LAR. Forutsetningen for oppstart av LAR-behandling er at den rusavhengige er vurdert å ha rett til nødvendig helsehjelp, og det er vurdert at LAR vil være en riktig og forsvarlig behandling for den rusavhengige.

Det er fengselshelsetjenesten ved den kommunale helse- og omsorgstjenesten i den kommunen der fengselet geografisk er plassert, som har ansvaret for å tilby kommunale helsetjenester til innsatte, mens spesialisthelsetjenesten skal sørge for spesialisthelsetjenester. I de tilfeller der innsatte er i LAR, vil det også være fengselshelsetjenesten som bidrar til at behandlingen videreføres, slik det fremgår av Helsedirektoratets veileder IS-1971 Helse- og omsorgstjenester til innsatte i fengsel.

Av denne veilederen fremgår det videre at: Medisinsk bistand i forbindelse med LAR ansees som nødvendig helsehjelp. Administrasjonen av LAR-legemiddel må således ivaretas av helsepersonell, eventuelt fengselsbetjenter eller annet personell som har fått nødvendig opplæring.

I forbindelse med representanten Reiertsen sitt spørsmål har jeg mottatt en orientering fra Helse Vest RHF. Her fremgår at det i Bergen fengsel er helsepersonell som forbereder og deler ut LAR-legemidler. Helsepersonellet er til stede en viss tid (5-7 min.) for å sikre at LAR-legemiddelet tas på en forsvarlig måte, og for å sikre at legemiddelet ikke kommer på avveie. I tillegg passer fengselsbetjentene på i ytterligere 20 min. Ofte gis LAR-legemiddelet til flere LAR-pasienter i gruppe, men de som ønsker det kan få legemiddelet utlevert i enerom.

Videre fremgår det av orienteringen at det per 22. mai i år er 21 LAR-pasienter i Bergen fengsel. En LAR-pasient er ved Bergen fengsel, avdeling Oster-

øy, der det er en fengsels-betjent som deler ut medisinen som helseavdelingen ved Bergen fengsel har laget klar i dosett. Fengselsbetjentene som har denne oppgaven har fått grundig opplæring.

Av orienteringen fremgår det videre at det er Helse Bergen HF som følger opp LAR-pasienter i og utenfor fengsel, med spesialrådgiver til hver LAR-pasient, ansvarsgrupper og rådgiving av ansatte rundt LAR-pasienten. Hyppighet av treffpunkter varierer, blant annet i henhold til hvor i forløpet pasienten befinner seg. Som hovedregel er det tettere oppfølging av LAR-pasienter som er i en tidlig fase i LAR-behandlingen.

Fra Helse Vest understrekes det også at det er en forutsetning for at de ansatte i Bergen fengsel kan

gjøre en god jobb med denne pasientgruppen, at det blir gitt forsvarlig opplæring, og at de ansatte er trygge i oppgaven. Helse Bergen HF og Kriminalomsorgen har hyppige møter, der både generelle problemstillinger og enkeltsaker blir drøftet. Det arbeides kontinuerlig for å gjøre det allerede gode samarbeidet bedre. Herunder planlegges det en undervisningsserie for ansatte i Bergen fengsel, der Avdeling for rusmedisin ved Haukeland Universitetssjukehus står for undervisningen.

Avslutningsvis vil jeg understreke at LAR-pasienter som alle andre pasienter, selv om de soner i fengsel, kan klage til Fylkesmannen dersom man mener at man ikke får den behandling og oppfølging man har krav på.

SPØRSMÅL NR. 1326

Innlevert 15. mai 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 24. mai 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvor mye årets jordbruksoppgjør vil utgjøre i kostnad for en gjennomsnittsfamilie på 4 (2 voksne og 2 barn) fordelt mellom målpris og over skatteseddelen?»

BEGRUNNELSE:

Jordbrukspartene presenterte onsdag 15.mai resultatet av jordbruksoppgjøret for 2013.

Sum ramme ble fastsatt til 1,27 mrd. kroner, hvorav 580 mill. kroner tas ut i målpris.

Svar:

Av målprisøkningen på 580 mill. kroner vil ikke økningen i målpris på matkorn gi økte råvarekostnad for mel, pga. omlegging av matkorntilskuddet og økt bevilgning til tilskutt til matkorn. Målprisøkningen som vil kunne gi økt råvarekostnad, forutsatt at målprisøkningen tas ut, er derfor 543 mill. kroner. Bl.a. med grunnlag i data fra SSBs forbruksundersøkelser kan kostnadsveksten for en familie på 4 anslås til om lag 350 kroner per år.

Den økte budsjettstøtten på 500 mill. kroner utgjør knapt 100 kroner per person per år. Skatter og avgifter fra personer utgjør bare en del av statens samlede inntekter/finansieringsgrunnlag. Det kan derfor ikke gis noe presist svar på hvordan denne utgiftsøkningen kan påvirke personbeskatningen spesielt.

SPØRSMÅL NR. 1327**Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 31. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvordan planlegger regjeringen å følge opp Kaasa-utvalgets innstilling, jf. NOU 2011: 17?»

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet og arbeidsdepartementet varslet i budsjettproposisjonene for 2013 om at NOU 2011:17 Når sant skal sies om pårøndeomsorg, ville bli omtalt i den kommende meldingen til Stortinget om en framtidrettet politikk for de kommunale omsorgstjenestene. Dette har vi fulgt opp i Meld. St. 29 (2012-2013) Morgendagens omsorg, som ble lagt fram 19. april 2013 og som nå er til behandling i Stortinget.

Meld. St. 29 (2012-2013) Morgendagens omsorg, legger vekt på å forsterke fellesskapsløsningene gjennom å styrke samspillet mellom kommunale tjenester og sivilsamfunnet og gi de frivillige ressursene i familie og lokalsamfunnet gode og stimulerende rammebetingelser. Som en del av dette er det lagt fram Program for en aktiv og framtidrettet pårørendepolitikk 2014-2020, hvor bl.a. NOU 2011:17 og høringen har vært med å danne grunnlaget.

I tråd med anbefalinger i NOU 2011: 11 Innovasjon i omsorg og NOU 2011: 17 Når sant skal sies om pårøndeomsorg, vil regjeringen utforme en politikk som skal bidra til at pårørende blir verdsatt og synliggjort, og som gir økt likestilling og mer fleksibilitet. I første fase av Program for en aktiv og framtidrettet pårørendepolitikk 2014-2020 legges det vekt på tiltak som støtter pårørende og styrker samspillet mellom helse- og omsorgstjenestene og pårørende:

- fleksible avlastningsordninger
- pårørendestøtte, informasjon, opplæring og veiledning
- samspill og samarbeid
- forbedring av omsorgslønnsordningen
- forskning og utvikling

I neste fase utredes spørsmål om endringer i de økonomiske kompensasjonsordningene og permisjonsbestemmelsene i samarbeid med Arbeidsdepartementet.

Jeg vil også vise til Prop. 149 S (2012-2013), hvor Regjeringen har foreslått 10 mill. kroner til pårørendeprogrammet.

SPØRSMÅL NR. 1328**Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 23. mai 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ser statsråden at det er gode argumenter for å flytte tilsynsmyndigheten knyttet til skolars inneklima fra skoleeier til et utenforliggende nøytralt organ, for på denne måten sikre reell uavhengighet i tilsynet?»

BEGRUNNELSE:

Undersøkelser som bl.a. NRK Brennpunkt har gjort viser at 200 000 barn går på skoler som ikke er godkjente fordi de har et helsefarlig inneklima. Til tross for rettigheter som både Opplæringsloven § 9a og Folkehelselovens bestemmelser om miljørettet

helsevern gir elevene, er de avhengig av et kompetent og nøytralt tilsynsorgan.

I dag ligger kontroll og tilsyn med elevens fysiske miljø hos skoleeier, dvs. kommunen. Den samme kommune som skal vurdere hvorvidt tiltak er påkrevet, skal dermed også ta hensyn til kommunens egne økonomiske interesser.

I de fleste tilfeller er dette uproblematisk, men undertegnede ser også at interessekonflikter absolutt kan være til stede – særlig fordi økende statlige krav til skoleeierne på en rekke tjenesteområder gjør den enkelte kommunes økonomi svært anstrengt. Kontroll og tilsyn står dermed i fare for å ikke bli tilstrekkelig uavhengig.

Regjeringen har nylig tatt til orde for å flytte tilsynet med barnehagesektoren fra kommunene til fylkeskommunene, for på denne måten sikre uavhengighet i tilsynet og unngå «bukk-og-havresekk»-problematikk.

Undertegnede har støttet dette.

Venstre mener det er svært viktig at skoler med dårlig innelima rustes opp, slik at barnas helse ikke skades og elevenes læringsmuligheter øker. Det er derfor naturlig å spørre statsråden om hun er enig i at det er gode argumenter for å flytte tilsynsmyndigheten vedr. elevers innelima fra skoleeier til et utenforliggende nøytralt organ, som f.eks. Arbeidstilsynet.

Svar:

Det er ulike lover som regulerer det fysiske miljøet knyttet til skolebygg. De deler av skolebygget som benyttes til opplæring, reguleres av opplæringsloven og forskrift om miljørettet helsevern i barnehager og skoler. Arbeidsmiljøloven regulerer de ansattes arbeidsmiljø. Disse regelverkene gjelder parallelt.

Opplæringsloven §§ 9a-1 og 9a-2 og privatskoleloven § 2-4 fastsetter krav til det fysiske miljøet ved offentlige og private grunn- og videregående skoler. Bestemmelsene slår fast at skolene skal planlegges, bygges, tilrettelegges og drives slik at det blir tatt hensyn til elevenes sikkerhet, helse, trivsel og læring. Det følger av gjeldende krav at det fysiske miljøet skal være i samsvar med de faglige normene som fagmyndighetene til enhver tid anbefaler. Skoleeier har ansvaret for at kravene om godt fysisk skolemiljø i kapittel 9a i opplæringsloven blir oppfylt.

Fylkesmannen fører tilsyn med at skoleeier oppfyller kravene som følger av opplæringsloven. Dersom det ved et statlig tilsyn blir avdekket forhold som står i strid med lovens krav, kan fylkesmannen gi pålegg om å rette på forholdene. I tillegg til å gi pålegg skal fylkesmannen gi veiledning i hvordan kravene i opplæringsloven kan møtes for å sikre et godt resultat for elevene.

Ettersom ansvaret for tilsyn med regelverket i opplæringsloven om elevenes fysiske skolemiljø er lagt til Fylkesmannen, ser jeg ikke behov for å gjøre endringer i tilsynsansvaret på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1329

Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 28. mai 2013 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Gjeldsnivået i kommunene har ifølge KS aldri ligget på et så høyt nivå som nå. I et oppslag i NRK 18.april fremkommer det at gjelden i kommunesektoren har økt fra 15 prosent av inntektene i 2006, til nærmere 45 prosent ved utgangen av 2012, og hvis denne utviklingen fortsetter vil gjelden kunne komme opp i 75 prosent av inntektene innen kort tid.

Er statsråden tilfreds med denne utviklingen og kan hun anslå hva som er et uakseptabelt høyt gjeldsnivå for hele kommunesektoren?»

BEGRUNNELSE:

Spøreren viser til oppslag på NRKs nettsider 18.april der det fremkommer at kommunesektoren nå har en gjeld på over 350 mrd. kroner, og at denne gjelden vokser med over 500 mill. kroner i uken. Det virker å være en nasjonal trend at kommuner over hele landet påtar seg store gjeldsforpliktelser for å bygge ut sin infrastruktur.

Sjefsøkonom Per Richard Johansen uttaler i oppslaget at en kommune med høy inntektsvekst vil kunne betjene gjelden. Men hvis gjelden blir for høy i forhold til inntekten, må kommunen stramme kraftig inn på driften ved en eventuell renteøkning. De siste årene har gjelden vokst raskere enn inntektene, og veksttakten ligger slik an at dette kommer til å fortsette også fremover.

Spøreren viser til at regjeringen i Meld. St. 2 (2012-2013) Revidert nasjonalbudsjett 2013 skriver at den renteeksponerte gjelden, det vil si den delen der kommunene selv må dekke renteutgiftene, ved inngangen av 2013 utgjorde omlag 30 pst. av inntektene.

Svar:

Høyere gjeld er et resultat av det høye investeringsnivået i bygg og anlegg som kommunene har hatt de siste årene. I perioden 2006-2012 har kommunesektoren foretatt investeringer for 327 mrd. kroner

(tall fra Nasjonalregnskapet i 2012-priser). Nærmere to tredeler av investeringene har kommet innenfor barnehage, utdanning, helse og omsorg samt samferdsel. Det betyr bl.a. nye sykehjem, flere omsorgsboliger, bedre skolelokaler og utbygging og oppgradering av veinettet.

Tall fra Kostra indikerer at i størrelsesorden 60 prosent av investeringene har blitt finansiert ved låneopptak. Kommunestyre og fylkesting står i utgangspunktet fritt til å lånefinansiere infrastrukturtiltak med tilhørende renter og avdrag. Høy gjeld er ikke nødvendigvis negativt i seg selv og kan bero på et ønske fra kommunens eller fylkeskommunens side om å fordele inntekt og utgifter over tid.

Under denne regjeringen har det vært en kraftig vekst i kommunesektorens inntekter. Det gjør dem i stand til å håndtere en høyere gjeld. Den finansielle situasjonen i kommunesektoren tyder også på at kommunene og fylkeskommunene håndterer sin gjeld innenfor de økonomiske rammene de har til rådighet, på en god måte. Netto driftsresultat har de siste årene utgjort om lag 3 prosent, i tråd med hva Teknisk beregningsutvalg for kommunal og fylkeskommunal økonomi anbefaler for å opprettholde en sunn økonomistyring over tid. Antall kommuner i økonomisk ubalanse (registrert i Robek) er lavt. For øyeblikket er 47 kommuner i Robek. Til sammenligning var tallet 116 sommeren 2005.

Samtidig er det ikke all gjeld som belaster kommuneøkonomien. Noe viderefremmes til privatpersoner og selskaper. Noe knytter seg til rentekompensasjonsordninger, der staten dekker renteutgiftene, og noe knytter seg til investeringer innenfor tekniske tjenester, der innbyggerne gjennom de kommunale avgiftene dekker renter og avdrag. Når det tas hensyn til dette, tilsvarte den gjelden der renteutgiftene faktisk belaster kommunesektorens økonomi, om lag halvparten av bruttogjelden på 344 mrd. kroner ved utgangen av 2012. Kommunesektoren har i tillegg andre rentebærende plasseringer (bankinnskudd og plasseringer i sertifikat- og obligasjonsmarkedet). Ved en eventuell renteoppgang vil inntektene fra disse øke og delvis motsvare effekten som en økt rente har på gjelden. Dersom en også tar hensyn til dette, kan kommunesektorens totale renteesponering ved utgangen av 2012 anslås til om lag én tredel av bruttogjelden (om lag 115 mrd. kroner).

Kommunesektoren har til nå håndtert gjeldsøkningen og vært i stand til å betjene de lånene den har uten at dette har svekket kommuneøkonomien i vesentlig grad. Etter hvert som renten kommer tilbake til et normalt nivå, vil det belaste kommunebudsjettene mer enn hva det gjør i dag. Det er viktig at kommunene gjør en vurdering av hvor mye høyere gjeld og rente de tåler, og at de tar høyde for dette når de planlegger nye investeringer og utbygging av tjenestene.

SPØRSMÅL NR. 1330

Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 27. mai 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Reineierne i Skarfvaggi reinbeitedistrikt i Kåfjord i Troms skal angivelig ikke ha blitt informert om utbyggingen av Guolas kraftverk. Denne utbyggingen resulterte i at reineierne i dette distriktet mistet levebrødet sitt og ikke fikk erstatning for dette, mens reineiere i tilgrensende reinbeitedistrikter fikk.

Kan statsråden redegjøre for hvor mye som er blitt utbetalt til de reinbeitedistriktene som ble direkte påvirket av utbyggingen i Guolas?»

BEGRUNNELSE:

Spøreren henviser til sine skriftlige spørsmål til olje- og energiministeren, Dok. 15:932 (2012-2013)

og Dok. 15:1167 (2012-2013). Saken omhandler at reineierne i Skarfvaggi reinbeitedistrikt i Kåfjord i Troms angivelig ikke skal ha blitt informert om utbyggingen av Guolas kraftverk, som det bli gitt konsesjon til, jf. St. prp. nr. 55 (1967-68).

Da St. prp. nr. 55 (1967-68) ble behandlet i Stortinget, jf. Innst. S. nr. 146 (1967-68) var behandlende komité urolig for innvirkningen av reguleringen av Guolasjåkka, med henblikk på reguleringen av Bjerkka-Plura, jf. Innst. S. nr. 36 (1962-63) om at samene hadde fått lite eller ingenting av de fordeler som kraftutbyggingen av det vassdraget gav det distriktet for øvrig, samtidig som skadevirkningene, av komiteen, ble bedømt som betydelige.

Det fremkommer av behandlingen av St. prp. nr. 55 (1967-68) at lappefogden hadde god oversikt over ulemper, skader og tap som utbyggingen av Guolasjåkka medførte for reieneierne i Skarfvaggi reinbeitedistrikt. Som det fremkommer i proposisjonen ble kraftutbyggeren pålagt å betale erstatning for skader og ulemper som ble påført reindriften, og at lappefogden disponerte midler til reindriften i samråd med formennene i hvert reinbeitedistrikt.

Jeg er blitt gjort kjent med at reieneierne i Skarfvaggi reinbeitedistrikt aldri fikk erstatning for skader, ulemper og tap som oppsto som følge av kraftutbyggingen, bortsett fra en erstatning for gjerdestolper til reingjerdet fra Guolasjavre til Haldi, og som også var et vilkår for konsesjonen som ble gitt.

Lappefogden tok to ganger kontakt med formannen i Skarfvaggi reinbeitedistrikt, mens ingen fra siidaen fikk være med på møtet. Lappefogden kunne ikke snakke samisk og hadde ikke med seg tolk, mens formannen i Skarfvaggi var analfabet og forstod ikke norsk. Denne formannen skal heller ikke på andre måter ha blitt informert om hva som var planlagt vedrørende utbyggingen av Guolas kraftverk, og det finnes heller ikke dokumentert at han skal ha blitt informert skriftlig om utbyggingen.

Jeg ønsker derfor å bringe klarhet i om dette er korrekt og om det finnes dokumentasjon om at formannen i Skarfvaggi reinbeitedistrikt hadde blitt orientert på en skikkelig måte og forstod hva utbyggingen ville innebære, og hva reinbeitedistriktet kunne forvente seg i form av erstatning.

Svar:

Dette spørsmålet ble også stilt til olje- og energiministeren 16. april 2013, og ble besvart av ham 22. april 2013.

Spørsmålet dreier seg om en kraftutbyggingssak på slutten av 1960-tallet, og som etter gjeldende bestemmelser har vært behandlet av de myndigheter som var ansvarlige for slike saker. Jeg vil derfor vise til det svaret som olje- og energiministeren har gitt 22. april 2013.

Landbruks- og matdepartementet besitter ikke oversikt over de erstatninger som er utbetalt til berørte reinbeitedistrikter. Departementet har imidlertid vært i kontakt med Statens reindriftsforvaltning om saken. Statens reindriftsforvaltning opplyser at dokumenter som eventuelt skulle kunne gi ytterligere informasjon i saken er avlevert til Riksarkivet.

SPØRSMÅL NR. 1331

Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 24. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Deler av norsk industri og næringsliv sliter med å få positive tall i sine regnskaper. Dette gjelder også skog samt landbruksnæringen bl.a. i Hedmark.

Har statsråden vurdert å redusere avgiftene på f.eks. kunstgjødsel og såkalt avgiftsfri diesel slik at utgiftene blir mindre og mulighetene for å få et bedre økonomisk resultat blir større?»

Svar:

Lønnsomheten i jordbruket er betydelig styrket siden 2006. Det skyldes økte priser, økte budsjettoverføringer, utvidelser av jordbruksfradraget og høy produktivitetsvekst. Ifølge Budsjettnemnda for jordbruket ligger det an til at inntektene per årsverk i jordbruket vil øke med 77 prosent nominelt fra 2006 til 2013. Denne inntekstveksten er mer enn dobbelt så høy som veksten i gjennomsnittslønnen per års-

verk for alle lønsmottakere i samme periode, som er anslått til 35,8 prosent nominelt. Jordbruksavtalen 2013 innebærer at det legges til rette for en inntektsvekst på ytterligere 10 ½ prosent nominelt fra 2013 til 2014.

I forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2013 foreslår Regjeringen at det settes av 250 millioner kroner for å møte utfordringene i skogsektoren. Regjeringen foreslår også et kapitalinnskudd i Investinor AS på 500 mill. kroner blir øremerket til skog- og trenæringene. Hensikten med tiltakspakken er å øke de langsiktige mulighetene for verdiskaping i norsk trebasert industri.

Mineralolje blir som hovedregel ilagt CO₂-avgift på mineralolje. CO₂-avgiften på mineralolje er 0,61 kroner per liter i 2013. I tillegg blir mineralolje ilagt enten veibruksavgift på autodiesel eller grunnavgift på mineralolje. Regnet per enhet energi er grunnavgiften på mineralolje satt til samme nivå som avgifte-

ne på elektrisitet. Grunnavgiften på mineralolje omfatter olje til fyringsformål og olje som benyttes i enkelte motorvogner, herunder traktorer, anleggsmaskiner og motorredskaper (såkalt "avgiftsfri diesel"). Slik olje blir ikke ilagt veibruksavgift. Grunnavgiften på mineralolje er 1,018 kroner per liter i 2013, mens veibruksavgiften på autodiesel er 3,75 kroner per liter. Mineralolje som er omfattet av grunnavgiften, blir merket for å kunne kontrollere at oljene blir benyttet i riktige anvendelser.

Tall fra Budsjettnemnda for jordbruket indikerer at grunnavgiften på mineralolje ga en avgiftsbelast-

ningen for jordbruket på om lag 240 mill. kroner i 2012. Det er ingen god grunn til at landbruket skal fritas fra en generell avgift på mineralolje. Et eventuelt fritak vil gi betydelige kontrollproblemer og bryte med prinsippet om at forurenser skal betale. Det vises også til den gode inntektsutviklingen i jordbruket de siste årene og til den nylig foreslåtte tiltakspakken overfor skogsektoren.

Kunstgjødsel ble tidligere ilagt en avgift per kilo fosfor og nitrogen. Denne avgiften ble imidlertid fjernet 1. januar 2000.

SPØRSMÅL NR. 1332

Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 22. mai 2013 av kulturminister Hadia Tajik

Spørsmål:

«Hvordan vil regjeringen følge opp anbefalingene fra NOU 2013:4 Kulturutredningen 2014, og vil regjeringen utarbeide en stortingsmelding på bakgrunn av utredningen?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom NOU 2013:4 Kulturutredningen 2014 er det gjort et omfattende arbeid for å legge et grunnlag for kulturpolitikken i årene fremover. Utredningen er på høring og statsråden avholder møter i alle fylker for å samle innspill. Uten at det er klart hvordan dette følges opp, vil det kunne være uklart hvilken status og plattform disse møtene har og hvordan innspillene vil bli forvaltet. Det er nå 10 år siden det ble fremmet en helhetlig stortingsmelding om kulturpolitikk. Det var denne som lå til grunn for kulturløf-

tet og den hadde da også tittelen "Kulturpolitikk fram mot 2014."

Svar:

Kulturutredningen 2014 er et viktig dokument for det videre arbeidet med utvikling av kultursektoren. Utredningen er fortsatt på høring. Høringsfristen er 1. juli 2013. Jeg ønsker å ta høringsuttalelsene i betraktning før departementet går inn på oppfølgingen av de enkelte forslagene.

Denne våren gjennomfører vi også fylkesvise innspillmøter med aktørene i kultursektoren. Innspillene fra møtene vil bli tatt med i utformingen av den videre kulturpolitikken.

Jeg har ikke tatt endelig stilling til om det skal utarbeides en stortingsmelding på bakgrunn av utredningen.

SPØRSMÅL NR. 1333**Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 27. mai 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Statnett har forklart at investeringen i ny utenlands kabel vil medføre at sentralnett tariffen vil øke med 0,2-0,3 øre/kwh. For norsk prosessindustri, som i dag sliter med bl.a. finanskrisen i noen av sine viktigste markeder, vil en slik prisøkning direkte kunne bidra til nedlegging av arbeidsplasser og bedrifter. For Statkraft og andre produsenter vil derimot nye utenlandskabler bidra til betydelige økte inntekter.

Hva vil statsråden foreta seg for å hindre at norsk industri pålegges en dramatisk økt nettleie?»

BEGRUNNELSE:

Norsk prosessindustri er ansett for å produsere meget miljøvennlig. I hovedsak med fornybar vannkraft som energibærer. Industrianleggene er gjerne lokalisert i distriktsnorge og i nær tilknytning til store kraftproduksjons anlegg. Anlegg som i sin tid ble bygd ut for å etablere kraftkrevende industri. Statnetts arbeide med nye kabelløsninger til utlandet medfører naturlig nok store kostnader. Statnett legger ikke skjul på at kostnadene vil bety en betydelig økning i sentralnettariffen. For flere selskaper vil en prisøkning slik Statnett estimerer bety økte nettleiekostnader pr. år på flere ti-talls millioner kroner. En prisøkning som neppe kan overføres til industriens kunder, men som derimot direkte vil true norsk prosessindustriens fremtidige eksistens i Norge. Økt overføringskapasitet til utlandet vil derimot innbringe betydelige merinntekter til staten, Statnett, Statkraft og øvrige produksjonsselskaper. Det kan neppe være i nasjonens interesse at norsk industri direkte skal trues av den estimerte økningen i sentralnettariffen, selv om prisøkningen isolert sett skulle styrke Statnett.

Svar:

Vi står nå foran en periode med store investeringer i sentralnett i Norge. Statnetts investeringsplaner i den kommende tiårsperioden er anslått til 50-70

milliarder kroner. I dette anslaget inngår også de to nye utenlandskablene til Tyskland i 2018 og Storbritannia i 2020.

Alle kundene i sentralnettet vil oppleve en økning i tariffene i årene fremover. Det er de samlede investeringsplanene i innenlandsk nett som er hoveddriveren til at tariffene øker. Den isolerte virkningen av de to utenlandsforbindelsene på sentralnettariffene er relativt liten med i gjennomsnitt 0,2-0,3 øre/kWh.

Nettariffene utgjør en betydelig del av industriens kostnader. Statnett har ansvaret for å utarbeide tariffene i sentralnettet og er nå i ferd med å utarbeide sin prisstrategi for perioden 2014-18. Statnetts hovedprinsipp for kostnadsfordelingen er at alle kundegrupper må bidra til å finansiere de nødvendige investeringene i sentralnettet, men Statnett opplyser også at de legger vekt på å balansere hensynet til de ulike kundegruppene. Departementet er klageinstans for eventuelle klager på Statnetts tariff til NVE.

I dagens tariffordning i sentralnettet betaler industri med høyt maksuttak og lang brukstid en tariff på om lag halvparten av tariffen til øvrig forbruk. I sin pressemelding i sist uke om prisstrategien uttaler Statnett at de legger opp til at den kraftintensive industrien bør betale en lavere andel av tariffene ut i fra sin rolle i kraftsystemet. Styret i Statnett skal vedta den nye prisstrategien i august, og vil i tiden frem til dette fortsette drøftingene med kundegruppene.

Videre vil jeg også understreke at nettariffene ikke kan sees løsrevet fra den totale energipolitikken. Regjeringen har lagt forholdene godt til rette for industrien fremover. Blant annet har vi fått på plass en CO₂-kompensasjonsordning som industrien ønsket. Elsertifikatordningen vil bidra til god tilgang på mer fornybar kraft i årene som kommer. Ikke minst bidrar de økte investeringene i kraftnett til bedre forsyningssikkerhet.

Samlet sett bidrar disse faktorene til å gjøre det enklere for industrien å finne det lønnsomt å videreutvikle sine virksomheter i Norge fremover.

SPØRSMÅL NR. 1334**Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 23. mai 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«I november i fjor møtte den norske ambassadøren til Iran med presidenten av Mahan Air.

Mener utenriksministeren at et slikt møte fremmer norske interesser og bidrar et slikt møte til eventuelle negative symboleffekter?»

BEGRUNNELSE:

Informasjon om møtet finnes på ambassadens hjemmeside: <http://www.norway-iran.org/Newsndvents/Mahan-Air/>

"Ambassador Kjemprud last week met Hamad Arabnejad, president of Mahan Air and senior executive Mahdi Aliari. The ambassador was briefed on Mahan Air operations and future plans for the airline. (...) The two parties also discussed possible markets, the situation of international aviation and the need to update bilateral civil aviation agreements between the two countries."

I 2011 ble Mahan Air satt på sanksjonslisten av The US Department of the Treasury blant annet fordi de bistår Irans revolusjonsgarde (IRGC-QF) og Hizbollah: <http://www.treasury.gov/press-center/press-releases/Pages/tg1322.aspx> De to selskapene "Iran Air" og "Mahan Air" ble i 2012 dessuten brukt av Iran til å sende militært personell og "crowd control equipment" fra Tehran til Damascus og det syriske regimet:

<http://iipdigital.usembassy.gov/st/english/article/2012/09/20120919136291.html#axzz2Rs3X0IQY>

Svar:

Norge tar del i det internasjonale sanksjonsregimet overfor Iran og følger både FNs og EUs sanksjoner mot landet. Bakgrunnen for innføringen av sanksjonene er det internasjonale samfunns sterke tvil om den sivile karakteren til Irans atomprogram. Norsk bekymring over det iranske atomprogrammet ble senest i mars i år understreket i vårt innlegg i IAEA i Wien, der Norge er styremedlem.

Utenriksdepartementet og ambassaden i Teheran er således fullstendig klar over de begrensninger som ligger i bunn for norsk kontakt med iranske aktører. Det aktuelle møtet med Mahan Air kom i stand etter ønske fra flyselskapet. Mahan Air har lenge vurdert det norske markedet, gitt det relativt betydelige antallet nordmenn av iransk opprinnelse som bor i Norge.

Sanksjonene Norge har innført legger ingen begrensninger på møtevirksomhet, og kontaktskapende virksomhet vil også i fremtiden være viktig for de land Norge har diplomatiske forbindelser med, inkludert Iran. Det er som representanten påpeker imidlertid også viktig å være bevisst signaleffekten alle møter gir, selv om konkret økonomisk samarbeid ikke inngås. Angående Mahan Air vurderte ambassaden at et møte ikke brøt med sanksjonsbestemmelsene og heller ikke ga uønskede signaler. Flyselskapet flyr blant annet i dag til Tyskland, som også er bundet av FNs og EUs sanksjoner overfor Iran.

Møter med myndighetspersoner og bedrifter gir en mulighet til å forklare og utdype hvorfor økonomisk samarbeid med Norge på det nåværende tidspunkt ikke er mulig. Slik kontakt gir anledning til å påpeke overfor iranske samtalepartnere at Iran må endre de delene av sin politikk som danner grunnlaget for sanksjonene mot landet. Dette budskapet ble formidlet i ambassadens møte med Mahan Air.

SPØRSMÅL NR. 1335**Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 24. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hva er status og framdrift for det videre arbeidet med de gjenstående elementene i endringer i politiregisterloven, i oppfølgingen av Stortingets vedtak om implementering av datalagringsdirektivet?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har fattet vedtak om implementering av EUs datalagringsdirektiv. Grunnlaget for dette vedtaket er også nedfelt i en avtale mellom Arbeiderpartiet og Høyre her på Stortinget. Fra Høyres side etterlyser vi en fullbyrdelse av denne avtalen. Særlig ønsker vi en tilbakemelding om status og framdrift når det gjelder avtalens punkt 6, 7 og 8.

Svar:

Datalagring er et viktig redskap i politiets arbeid med å avdekke, etterforske og straffeforfølge alvorlig kriminalitet. Arbeidet med å forberede lovendringer som er nødvendige for å gjennomføre datalagringsdirektivet har derfor høy prioritet.

I samarbeid med Justis- og beredskapsdepartementet har Samferdselsdepartementet for tiden på høring forslag til regler om fordeling av kostnader knyttet til lagring av trafikkdata, om uthenting av data i nødsituasjoner, og enkelte øvrige elementer.

Etter forslaget skal reglene tas inn i ekomloven. Høringsfristen er 7. juni 2013. Det arbeides for at alle nødvendige endringer i lov og forskrift for å få gjennomført datalagringsdirektivet i norsk rett skal kunne tre i kraft 1. januar 2014. Selve lagringsplikten er i høringssaken foreslått å skulle gjelde fra 1. januar 2015. Med en slik løsning vil ekomtilbydere ha ett år på å tilpasse seg de krav som lagringsplikten medfører. Det tas sikte på å fremme proposisjon for Stortinget til høsten.

Ved behandlingen av Prop. 49 L (2010-2011) la flertallet til grunn at politiregisterloven og endringer i ekomloven og straffeprosessloven mv. (gjennomføring av EUs datalagringsdirektiv i norsk rett) skal tre i kraft samtidig. Politiregisterloven er utformet slik at loven gir anvisning på overordnede prinsipper, mens detaljreguleringen skal skje i forskrift. Departementet arbeider med forskriftsverket med sikte på at politiregisterloven med tilhørende forskrift skal tre i kraft innen utgangen av 2013.

Politiregisterloven med forskrift krever tekniske tilpasninger i politiets IT-løsninger og infrastruktur. Det vil derfor være behov for overgangsregler. Prop. 114 L (2012-2013), som er til behandling i Stortinget, inneholder forslag til hjemmel for slike overgangsregler. Overgangsregler er under utarbeidelse.

SPØRSMÅL NR. 1336**Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 31. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Kan helseministeren redegjøre for om det er dokumentert sammenheng mellom vaksinen og narkolepsi eller ME, samt redegjøre for hva som fører til avslag på søknader der man hevder å se klar sammenheng mellom Pandemrix og narkolepsi eller ME?»

BEGRUNNELSE:

Studier gjort i deler av Norden viser økt forekomst av narkolepsi hos barn og unge som fikk Pandemrix vaksinen.

45 % av den norske befolkningen lot seg vaksinere. I forbindelse med svineinfluensavaksinen i 2009, har Norsk Pasientskadeerstatning fastslått at 52 mennesker har rett til erstatning etter vaksinering. Av disse er bare tre voksne, og én av disse har fått ME etter vaksineringen. Vi antar at ytterligere henvendelser vil kunne komme frem.

Jeg får ukentlige henvendelser fra mange mennesker som hevder å ha gått fra å være helt friske før vaksinen, til å bli totalt uføre etterpå. Flere forteller at de møter stor motvilje i deler av helsevesenet i forbindelse med sin diagnose. Enkelte forteller om ublidde møter med leger, ulike behandlere og NAV. Andre igjen forteller at vaksineprodusenten selv får uttale seg på vegne av NPE i avslaget de mottar som gjelder eventuelle bivirkninger etter vaksinen.

Svar:

Det følger av pasientskadeloven § 2 første ledd bokstav d at pasienter har krav på erstatning for pasientskade når skaden skyldes vaksinering. For vaksinering med anbefalt vaksine etter smittevernloven, som influensavaksinen Pandemrix, gjelder en særlig regel om omvendt bevisbyrde til gunst for den skadelidte i henhold til pasientskadeloven § 3 annet ledd. Etter denne bestemmelsen må den ansvarlige etter loven, det vil si staten, sannsynliggjøre en annen årsak enn vaksinen for å bli ansvarsfri.

Selv om det foreligger en slik gunstig bevisregel, må vaksinens skadeevne utredes i hvert enkelt tilfelle, og det må vurderes om den rent faktisk kan ha ført til skaden som er påberopt. Den gunstige bevisbyrde-regelen skal gjøre det enklere å nå fram med et erstatningskrav ved en anbefalt vaksine enn ved andre pasientskader, hvor det kreves at helsehjelpen skal være den mest sannsynlige årsaken (mer enn 50 pst. sannsynlig) til skaden.

Det er Norsk pasientskadeerstatning (NPE) som behandler erstatningskrav fra pasienter som mener de har fått en skade etter behandlingssvikt i helsetjenesten, herunder eventuelle skader etter vaksinasjon.

NPE opplyser at de per 21. mai 2013 har mottatt totalt 337 saker og utbetalt

29,1 mill. kroner i erstatning i saker som dreier seg om skade etter influensavaksinen Pandemrix. Av dette er 28,3 mill. kroner utbetalt til barn i alderen 4-19 år. I de fleste sakene pågår fortsatt beregningen av erstatningsbeløpet.

Det er så langt gitt medhold i 57 saker og avslag i 149 saker. 10 saker er henlagt eller avvist. Det er 45 barn og unge mellom 4 til 19 år som har fått medhold i at de har fått narkolepsi som kan skyldes vaksinen.

Hittil har fire voksne blitt tilkjent erstatning etter å ha fått narkolepsi som kan settes i sammenheng med influensavaksinen Pandemrix. Det er i tillegg åtte voksne som har fått medhold i saken sin av andre årsaker. Tre av dem har fått erstatning på grunn av plager som følge av selve sprøytstikket. Det dreier seg om skader som smerter, lammelse og betennelse i området rundt sprøytstikket. En har fått forverret nevrologisk tilstand med påfølgende økte lammelser, en har utviklet Guillain-Barré-syndrom, en har utviklet en tretthetstilstand, en har fått ME etter vaksineringen og en har utviklet demyeliniserende sykdom i sentralnervesystemet.

NPEs vurdering er at dersom vaksinen kan være årsak til utviklingen av narkolepsi og en ikke kan finne en annen og mer sannsynlig årsak til dette enn vaksinen, skal det gis erstatning i disse sakene.

SPØRSMÅL NR. 1337**Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 28. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvordan har omfanget av uløste dobbeltbeskatningssaker (såkalte MAP-saker) mellom Norge og Danmark utviklet seg siden 2005, i antall og i antall kroner, som begge land gjør krav på, og vil statsråden ta initiativ til å få en snarlig løsning på skattesakene mellom danske og norske myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Danmark og Norge har relativt like skattesystemer, ikke alt for ulike selskapskattesatser, skatteavtale som regulerer dobbeltbeskatningssituasjoner, og ikke minst et nært og godt forhold mellom landene som burde gi grunnlag for at uenigheter løses raskt og smidig. Likevel finnes det bedrifter med virksomhet i begge land, som får krav om skatt på samme inntekt fra begge land. Selv om begge land er enig i at dobbeltbeskatning skal unngås, er det ulike fortolkninger av skatteavtalen og dermed strid om hvilket land skatten skal tilfalle.

Uløste skattesaker er en stor belastning for selskapene det gjelder. Det hefter negativt ved selskapene og skaper problemer ved finansiering i obligasjonsmarkedet.

I enkelte nyere skatteavtaler er det tatt inn bestemmelse om at dersom de kompetente myndigheter ikke har løst en sak om dobbeltbeskatning i løpet av to år eller bare har løst deler av den, kan skattyteren be om at de uløste spørsmålene løses ved voldgift. I den Nordiske skatteavtalen som skal løse forhold mellom blant annet Norge og Danmark, foreligger det ingen slik mulighet, og en uløst skattesak kan dermed versere i mer enn 10 år uten at bedriften får en avklaring.

Svar:

Skatteavtalene har regler om gjensidig avtaleprosedyre (Mutual Agreement Procedure) hvor statenes kompetente myndigheter er gitt kompetanse til å løse konkrete skattetvister som gjelder anvendelse av skatteavtalens bestemmelser. Gjensidig avtaleprosedyren er en tvisteløsningsmekanisme som skattytere kan bruke i tillegg til, eller som alternativ til, ordinær klage- og domstolsbehandling. Finansdepartementet er kompetent myndighet etter skatteavtalen, og Skattedirektoratet er tildelegert kompetanse i enkeltsaker.

Etter gjensidig avtaleprosedyren plikter de kompetente myndigheter å forsøke å løse – ensidig eller gjennom bilaterale drøftelser - de tvistes spørsmål som er tatt opp. Men de er ikke rettslig forpliktet til å finne en løsning. I de nye skatteavtalene med Storbritannia og Nederland (tilleggsprotokoll) som nå er til behandling i Stortinget, er det imidlertid tatt inn en voldgiftsklausul som sikrer skattyter mulighet til å få avklart tvistes spørsmål dersom de kompetente myndigheter ikke har løst spørsmålet inn en viss tid.

Antallet saker som bringes inn under gjensidig avtaleprosedyren har økt i senere år. Økningen gjelder særlig saker om tilordning av fortjeneste innad i multinasjonale konsern (internprising) og mellom et selskaps hovedkontor og filial i ulike land. Denne type saker er arbeidskrevende, og det går som regel noe tid før sakene er ferdigbehandlet. Siden 2005 er syv internprisings-/inntektsallokerings saker med Danmark løst, og i alle disse sakene har dobbeltbeskatning blitt helt eliminert. Det er nå fire saker av denne typen med Danmark til behandling, hvorav en har vært drøftet i flere omganger uten at de kompetente myndigheter hittil har kommet til en løsning. Et par av sakene gjelder spørsmål hvor det er til dels stekt avvikende oppfatninger mellom norske og danske ligningsmyndigheter om hva som er riktig anvendelse av skatteavtalen. Siden 2005 har det vært 12 saker på personskatteområdet med Danmark. To – som begge ble tatt opp i januar 2013 - er hittil ikke løst. De beløp som er involvert varierer i noen av internprisingssakene kan omtvistet skattebeløp være betydelig.

Dette er saker som det ligger til de delegerte myndighetsorganer å avgjøre innenfor rammen av en faglig riktig og forsvarlig anvendelse av skatteavtalen, hensett til de konkrete saksforhold og etablert administrativ- og rettspraksis. Jeg vil ikke legge føring-er i enkeltsaker, men er generelt av den oppfatning at det er sterkt ønskelig at den gjensidige avtalemekanismen fungerer effektivt og i størst mulig grad hindrer at skattytere utsettes for dobbeltbeskatning. Jeg er kjent med at det er etablert gode rutiner for kompetent myndighetskontakt mellom Norge og Danmark. Departementet vil dessuten vurdere å ta initiativ til å få innført en voldgiftsklausul i den nordiske skatteavtalen, slik det er gjort i de nylig reviderte avtalene med Storbritannia og Nederland.

SPØRSMÅL NR. 1338**Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 28. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Hvorfor er det ikke beregnet klimavirkninger av Avinors og kystverkets planer, og hva vil statsråden gjøre for å sikre rutiner for å varsle Stortinget om sumvirkningene på de norske klimagassutslippene av disse planene, slik det ble lagt opp til i Klimaforliket fra 2008?»

BEGRUNNELSE:

Den viktigste grunnen til at Norges klimamål ikke nås er at Stortinget stadig vedtar planer som medfører at utslippene øker. Det som har drevet opp utslippene av klimagasser siden 1990 er utenriks luftfart (110 prosent økning), olje- og gassutvinning (78 prosent økning), innenriks sivil luftfart (60 prosent økning), og veitrafikk (30 prosent økning) (Klif 2013 og St. Meld. 21, (2011-2012)).

I klimaforliket fra 2008 ble det gjort et forsøk på å innføre en rutine for å regne ut klimaeffektene av alle større prosjekter i Nasjonal transportplan, som sier:

«Partene er enige om at regjeringen setter i gang arbeid for å utvikle gode verktøy som vurderer klima-effekter av ulike tiltak. I forbindelse med rulleringen av Nasjonal Transportplan 2010 – 2019, skal det så langt det er mulig foreligge et karbonbudsjett knyttet opp til alle større prosjekter som synliggjør effektene prosjektene og planen som helhet vil ha på de nasjonale klimagassutslippene.»

(s. 7. punkt 6.1).

I St. Meld. 26 er det ikke gjort noen forsøk på å beregne klimaeffekten av investeringene i luft- og sjøfart. Dette til tross for at Avinor i planperioden skal gjennomføre kapasitetsrelaterte investeringer ved Oslo lufthavn, Gardermoen; Bergen lufthavn, Flesland; Trondheim lufthavn, Værnes og Stavanger Lufthavn, Sola. Avinors gjeldende investeringsplan legger opp til investeringer for til sammen 37 milliarder kroner for å møte den ventede trafikkveksten i luftfarten.

Regjeringen har lagt fram sin virksomhetsplan for Avinor hvor det blant annet står at:

"Departementet vil elles vise til at det er viktig at Avinor viderefører miljøengasjementet, og at selskapet held fram med å ha ei aktiv rolle i klimapolitikken»

og videre:

«Samferdselsdepartementet er elles opptatt av at Avinor held fram arbeidet for å leggje til rette for fleire nye direkte ruter mellom utlandet og Noreg. Det bør òg leggjast vekt på å utvikle nye interkontinentale direkteruter ved Oslo lufthamn, Gardermoen».

Svar:

Klimaforliket fra 2008 legger til grunn at det skal foreligge et karbonbudsjett knyttet til større infrastrukturprosjekter. I forbindelse med utarbeiding av grunnlagsmaterialet for NTP 2014-23 har etatene utviklet en metode for klimagassbudsjett for å beregne utslipp fra bygging og drift av ny infrastruktur. Utviklingen bygget på et arbeid som allerede var utført i Statens vegvesen og Jernbaneverket og det er gjort avgrensninger og tilpasninger, bla når det gjelder størrelse, for å redusere usikkerheten i beregningene av prosjektene i et livsløpsperspektiv.

Klimagassbudsjett slik det er utviklet for infrastrukturprosjekter omfatter altså kun bygging og drift og ikke aktiviteten som følger av investeringen.

Nasjonal transportplan legger bl.a. rammer for prioritering av de statlige investeringene i ny infrastruktur. Avinors investeringer finansieres ikke over statsbudsjettet og er derfor ikke inkludert. Tilsvarende blir heller ikke klimagassutslipp beregnet. Dette sikrer også metodisk konsistens med andre statlige selskaper som bl.a. Statkraft, Statnett og NSB. Men Avinor har likevel deltatt i arbeidet med utviklingen av den tverretatlige metoden for klimagassbudsjett og denne er benyttet for å beregne utslipp fra bygging og drift av utvidelsen på Oslo lufthavn Gardermoen, T2 prosjektet, og vil bli vurdert benyttet ved terminalutvidelsen på Bergen lufthavn, Flesland.

Flyvninger til og fra lufthavner i Norge er omfattet av EUs kvotesystem. Kvotesystemet gir et tak på utslipp i EØS-området og innebærer dermed at økte utslipp fra Norge kompenseres gjennom reduserte utslipp andre steder. Klimameldingens ambisjon for luftfart er som kjent å fortsette arbeidet for å få inkludert luftfart i et bindende internasjonalt regime.

De foreslåtte infrastrukturprosjektene som Kystverket har ansvaret for, er relativt små, sammenliknet med veg og bane. Prosjektene er ofte "punkttiltak" og altså av en annen karakter enn landbasert infrastruktur, og hvor valgmulighetene er færre. Det ligger der ved langt mindre til rette for å lage et klimagassbudsjett for prosjektene. Kystverket vil imidlertid ved utarbeiding av handlingsprogrammet for perioden 2014-23 øke sin innsats for å kunne beregne virkninger av foreslåtte prosjekter.

Når det gjelder ev. beregning av klimagassutslipp for investeringer i ny infrastruktur er datakvaliteten, spesielt for situasjonen etter at tiltakene er gjennomført, noe varierende og mangelfull.

Departementene vil følge utviklingen i klimagassutslippene fra vegtrafikk, jernbanetransport, innenlands luftfart og kystfart, både samlet og gjennomsnittlig utslipp pr. personkilometer og tonnkilometer og informere Stortinget på en egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1339

Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 29. mai 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Det forekommer tidvis at direktører eller ansatte i offentlige selskaper som en del av jobben innehar styreverv i selskaper eid av sin arbeidsgiver.

Hvilken policy har staten for hvem som da skal motta styrehonoraret dersom styrevervet i praksis skjøtes som en del av arbeidsoppgavene arbeidstakeren har i det offentlige selskapet?»

Svar:

Det er styret som er ansvarlig for å fastsette vilkårene for godtgjørelse til ledende ansatte, herunder om de skal motta honorar for styreverv i selskaper i samme konsern.

I statens retningslinjer for ansettelsesvilkår for ledere i statlige foretak og selskaper, fastsatt 31.3.2011, er det inntatt følgende bestemmelse under omtalen av hovedprinsipper for fastsettelse av godtgjørelsesordninger:

Personer i ledelsen skal ikke ha særskilt godtgjørelse for styreverv i andre selskaper i samme konsern.

Staten forventer således at ledende ansatte i selskaper med statlig eierandel ikke mottar godtgjørelse for slike styreverv og at eventuelle avvik fra retningslinjene forklares i styrets lederlønnserklæring. For andre ansatte i selskaper med statlig eierandel gjelder ikke retningslinjene.

SPØRSMÅL NR. 1340

Innlevert 16. mai 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 29. mai 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«I kjølvannet av Johs. Lunde konkursen ble flere kjøpere av småbåter rammet av et tvetydig lovverk. Disse hadde kjøpt og betalt båter i god tro, og var ukjent med at selger ikke registrerte kjøper som ny eier i Skipsregisteret.

Anser statsråden rettsvernsreglene for båter under 15 meter til å være gode nok?»

BEGRUNNELSE:

Med referanse til "Lov om fritids- og småbåter går det frem at registrering av småbåter er opphevet. Ref. tekst i Kapittel 2. "Registrering av småbåter Kapitlet er i praksis opphevet, idet § 6, § 7, § 14, § 16, § 17, § 18 og § 19 er opphevet ved lov 20. desember 2002 nr. 98 (ikr. 1 jan 2003), og § 2, § 3, § 4, § 5, § 8, § 9, § 10, § 11, § 12, § 13 og § 15 er opphevet ved lov 17. juni 2005 nr. 77."

Når det gjelder rettsvern reguleres kjøp av småbåt i.h.t forbrukerloven/godtroerversloven. Denne lo-

ven sier kjøper har rettsvern av en vare(båt) i det han har handlet i “god tro” og overtatt varen(båten). Unntak for denne loven fremgår av kapittel 4.1 som sier loven ikke kommer til anvendelse for skip med største lengde over 15 meter eller mer.

Sett i lys av denne lovgivningen fremgår det at kjøp av båter under 15 meter reguleres av forbruker-loven og kjøper har rettsvern når båten er overtatt.

I kjølvannet av en større konkurs i Stavanger kommer det frem at flere båter under 15 meter er registrert i skipsregisteret. Det som videre har blitt avdekket er at sjøloven åpner for frivillig registrering av båter ned til 7 meter noe som ikke fremgår av “lov om fritids- og småbåter”.

Skipsregisteret tolkes å være et real-register. Intensjonen til realregistrene er at vi skal ha enkle rettsvernsregler som skal bidra i positiv forstand for den enkelte forbruker. I disse tilfellene er ikke intensjonen oppfylt da de er blitt en fallgrube.

Med referanse til skipsregisterets hjemmeside går det frem at dette ikke er en unik problemstilling. Mange av kunngjøringene gjenspeiler båter under 15 meter hvor eierskifte/hjemmel ikke er overført riktig.

De beskrevne forhold gjenspeiler forhold som tilsier at rettsvernsreglene for båter under 15 meter ikke er gode nok. Det er derfor behov for å harmonisere lover og registrer, oppdatere veiledninger, innføre tiltak som sikrer forsvarlig merking av båter.

Interesseorganisasjoner som KNBF har lenge ønsket en oppgang i disse rutinene da de hevder de ikke er gode nok.

Sakene i kjølvannet av Lunde-konkursen indikerer at Norge ikke har gode nok lover/rutiner som gir rettsvern for båtkjøpere. Som følge av dette taper også staten penger(båter blir ikke fortollet da vi ikke har registreringsplikt), flere register (skipsregister, småbåtrester) blir en fallgrube for forbrukeren (flere båter står i to register med forskjellig eiere.)

Svar:

Dagens regler om registrering har i stor grad vært uendret siden 2007, og har ikke vært gjenstand for særlig kritikk. Fritidsfartøy over 15 meter skal regis-

treres, mens fartøy mellom 7 og 15 meter kan registreres i skipsregisteret. Registrering skaper sikkerhet for eierforhold, rettsvern og panteheftelser. Grunnen til de mange kunngjøringene om registrering på Sjøfartsdirektoratets hjemmesider skyldes i hovedsak nyregistrering av fritidsfartøy pga. at eiere ikke kan dokumentere tidligere eierforhold.

Det fremkommer av godtroervervsloven § 4 at loven gjelder ikke for ”skip på 15 meters største lengde eller mer, eller annet skip eller innretning som er registrert i skipsregisteret” (min utheving). Det følger altså av regelverket at fritidsfartøy som er registrert ikke omfattes av godtroervervsloven. Fra år 2010 ble fritidsfartøy under 15 meter som er registrert omfattet av krav til merking utenpå skroget, jfr. forskrift om skips navn, kjenningssignal, merking og hjemsted mv. § 9. Dette gir en indikasjon på at skipet er registrert og bidrar til enklere å kunne identifisere eierforhold. Imidlertid vil skip registrert før 2010 ofte kun være merket på innsiden av skroget.

Både selger og kjøper har plikt til å registrere endringer i eierforholdet, jfr. Sjøloven § 13. I saken det henvises til ble denne plikten dessverre ikke fulgt. For at regelverket skal fungere er det svært viktig at brukere/kjøpere av fritidsfartøy er informert om at fartøy mellom 7 og 15 meter kan registreres i et realregister - skipsregisteret. Dermed vil en kjøper kunne kontakte registeret for å sjekke fartøyets status, og eventuelt sørge for omregistrering/sletting.

Svindel og bedrag kan man imidlertid aldri fullt og helt gardere seg mot. Noen ganger følges ikke de lovpålagte/kontraktsfestede forpliktelser, ofte med alvorlige konsekvenser. Et realregister er ment å skulle skape en trygghet om eierforhold og gi rettsvern for eierrettigheter og panteheftelser.

Obligatorisk småbåtrester ble avvirket i 2002. Deretter ble det inngått kontrakt med Redningsselskapet om drift av et frivillig småbåtrester. Verken småbåtresteret eller det tidligere obligatoriske småbåtrester var realregistre. Jeg vil be Sjøfartsdirektoratet bidra til økt kunnskap om ordningen med frivillig registrering av fritidsbåter i Skipsregisteret og konsekvensene av slik registrering.

SPØRSMÅL NR. 1341**Innlevert 21. mai 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 28. mai 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I dag har Tollvesenet en stasjonær trailerscanner, som er på Svinesund. I tillegg har Tollvesenet tre mobile scannere som skal dekke samtlige grenseoverganger og fergeanløp. Dette betyr i praksis at Tollvesenet i store deler av landet ikke har tilgang til scannere.

Har regjeringen en plan om å anskaffe flere scannere, slik at Tollvesenet får flere enn 4 scannere til sitt arbeid ved norske grenser?»

Svar:

Toll- og avgiftsetaten har i dag, som det påpekes i spørsmålet, én stasjonær skanner på Svinesund og tre mobile scannere. De mobile skannerne disponeres i hovedsak av Tollregion Oslo og Akershus, Tollregion Øst-Norge og Tollregion Sør-Norge. Skanneren i Tollregion Sør-Norge blir tidvis også brukt i Tollregion Vest-Norge, mens de øvrige mobile skannerne også har blitt benyttet utenfor sin tollregion.

Toll- og avgiftsetaten gjennomførte i 2012 en intern evaluering av etatens skannertjeneste. Evalueringen konkluderte med at bruk av scannere er svært effektivt, spesielt ved kontroll av gods. Bruken av skanner gjør at Toll- og avgiftsetatene kan gjennomføre flere kontroller, og kontrolldekningen blir høyere.

re. Skannere innebærer også en vesentlig lettelse for næringslivet, siden kontroller gjennomføres betydelig raskere.

Skanneren i Tollregion Oslo og Akershus ble anskaffet i 2012. I 2013 vil det bli anskaffet en ny mobil skanner for å erstatte den nå ti år gamle mobile skanneren i Tollregion Øst-Norge. Det vil være behov for å skifte ut også den andre av de eldste skannerne i løpet av de nærmeste årene.

Skannere er åpenbart et effektivt og avgjørende virkemiddel i grensekontrollen. Samtidig legger bruk av skanner beslag på relativt store kontrollressurser til utplukk av kontrollobjekter, tyding av skannerbilder og påfølgende manuell kontroll av objekter hvor skanningen indikerer mulige funn. Toll- og avgiftsdirektoratet har derfor anbefalt mobile scannere som etter risikovurderinger kan benyttes i hele og ved behov på tvers av tollregioner, fremfor å anskaffe faste scannere på alle grenseoverganger.

Regjeringen har ingen konkret plan om å anskaffe flere scannere til bruk i grensekontrollen. Jeg vil nøye vurdere en ev. ny anbefaling fra Toll- og avgiftsdirektoratet om behov for å anskaffe flere scannere. En slik anbefaling må som alltid vurderes opp mot etatens øvrige ressursbehov og prioriteringer.

SPØRSMÅL NR. 1342**Innlevert 21. mai 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 28. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Det varsles nå at rekordmange lokale politikontor skal stenge hele eller deler av sommeren, med begrunnelse i at det skal spares penger. Etter undertegnede oppfatning skal politiberedskapen begrunnes ut fra politifaglige vurderinger, ikke pengemangel.

Synes statsråden dette er helt greit, eller vil statsråden ta initiativ til en tilleggsbevilgning til politiet slik at vi kan unngå denne situasjonen?»

Svar:

Jeg har forelagt spørsmålet for Politidirektoratet som har opplyst at noen politidistrikt også i år har funnet det nødvendig å holde lensmannskontorer helt eller delvis stengt under sommerferieavviklingen. Dette gjøres for å frigjøre operativt personell for å betjene vakt- og beredskapsfunksjoner på tilfredsstillende måte. Publikumservice ivaretas i perioden gjennom at et eventuelt oppmøte skjer ved en annen driftsenhet.

Det er Politidirektoratet som fordeler bevilgningene til politidistriktene. Den enkelte politimester har ansvar for å anvende ressursene på en måte som gir effektiv kriminalitetsbekjempelse og best mulig re-

sultat på alle områder politiet har ansvar for, gjennom hele året.

Jeg har tillit til at politimestrenes disponering av ressursene gir en tilfredsstillende polititjeneste og publikumsservice sommeren igjennom.

SPØRSMÅL NR. 1343

Innlevert 21. mai 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 5. juni 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Mange jordeiere leier ut landbruksjord i stedet for å selge den til andre bønder. Dette skyldes bl.a. det skatteregimet vi har i Norge.

Vil statsråden vurdere å forandre på dette slik at interessen for å selge dyrket og dyrkbar jord blir økonomisk gunstig for selger?»

Svar:

Under visse forutsetninger er realisasjon av hele eller deler av alminnelig gårdsbruk og/eller skogbruk skattefritt ved salg til visse nærstående. Det er krav om at vederlaget ikke må overstige tre firedeler av antatt salgsverdi, og for å få fullt skattefritak må selger av eiendommen ha eid den i minst ti år. Våningshus er skattefrie på linje med boliger generelt. Tidligere var gevinst ved realisasjon av landbrukseiendom eid i ti år skattefri helt generelt. Fritaket ble opphevet fra 2005 med henvisning til at realisasjon av næringsseiendom i andre næringer enn i landbruket er skattepliktig uavhengig av eiertid. Skattefritaket for landbruket hadde dermed en svak begrunnelse og innebar en favorisering i forhold til andre næringsdrivende som solgte seg ut av virksomheten.

Innføring av skjermingsmetoden i forbindelse med skattereformen 2006 har bl.a. medført en viss skjerpning av beskatning ved grunneiers salg av grunnareal som anses som driftsmiddel i næring. Det skyldes at slikt salg nå ikke bare inngår i alminnelig inntekt, men også i personinntekten, som ilegges trygdeavgift og eventuell toppskatt. Gevinsten vil imidlertid kun-

ne inntektsføres på gevinst- og tapskonto, slik at inntekten kommer til beskatning over flere år.

Målet med skattereformen, herunder innføring av skjermingsmetoden, var å sikre større grad av skattemessig likebehandling av personer på samme inntektsnivå, uavhengig av hvordan inntekten er oppjent. Reformen innebar dermed nødvendigvis at enkelte som tidligere ble lempelig skattlagt sammenliknet med andre med tilsvarende inntekt, fikk en viss skatteskjerpelse.

Det er blitt reist spørsmål om gevinstbeskatningen hemmer omsetning av jord, skog og landbrukseiendommer, at den fører til at mange vil selge innenfor familien for å unngå skatt, og at dette kan øke omfanget av leiejord ytterligere. Et viktig ledd i norsk landbrukspolitik er imidlertid å tilgodese overdragelser av landbrukseiendommer innenfor familien, jf. odelsretten, åsetesretten og konsesjonsregelverket, på tross av de virkninger som dette har for omfanget av leiejord. Slik sett kan en si at skattefritaket ved salg internt i familien støtter opp om gjeldende landbrukspolitik.

Symmetri er et sentralt prinsipp i utformingen av skattesystemet. Dette skal motvirke vridninger i økonomien som følge av skattemotiverte beslutninger. Hvis gevinst ved salg av landbrukseiendommer er skattefri samtidig som utgifter til verdiøkning er fradragsberettigede, vil dette vri innsatsen i retning av slik verdiøkning.

Jeg mener det ikke er grunnlag for å lempe på beskatningen av gevinster ved realisasjon av hele eller deler av gårdsbruk og skogbruk.

SPØRSMÅL NR. 1344**Innlevert 21. mai 2013 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 31. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil helseministeren vurdere problemstillingen rundt dekning av pasientreiser der lang reisetid med offentlig kommunikasjon viser seg å medføre uforholdsmessig lang reisetid for pasienten?»

BEGRUNNELSE:

Det å ha time på for eksempel sykehuset for en rask konsultasjon, trenger nødvendigvis i seg selv ikke ta en hel arbeidsdag. Det som noen ganger viser seg å ta lang tid, er den offentlige kommunikasjonen flere må benytte seg av, for å få refusjon for pasientreiser. For å få dekket kostnader knyttet til bil, dekkes dette i hovedsak fordi det ikke går rutegående transport.

Jeg har blitt forelagt følgende eksempel:

For å komme seg hjemmefra til sykehus med offentlig kommunikasjon, tar det 7 timer. Når reisen tar 3 timer t/r med bil om man kjører selv, har jeg full forståelse for at pasienter i stor grad ønsker dette. Vedkommende er i full jobb og ønsker å komme seg på tilbake på jobb, fremfor å kjøre offentlig transport

tilsvarende en hel arbeidsdag fordi dette er den måten pasientreisen i hovedsak blir dekket etter.

Svar:

Pasient- og brukerrettighetsloven § 2-6 gir pasienter rett til dekning av nødvendige utgifter når pasienter må reise for å motta helsetjenester. Det fremkommer videre i syketransportforskriften § 5 at pasienten har rett til dekning av utgifter tilsvarende billigste reisemåte med rutegående transportmiddel, med mindre pasientens helsetilstand gjør det nødvendig å bruke et dyrere transportmiddel, eller rutegående transport ikke finnes på strekningen. Dette må forstås slik at pasienten kan velge å ta bil, men får da kun dekket kostnader etter billigste reisemåte, det vil si etter satsene for offentlig kommunikasjon. Regelverket åpner ikke for at pasienten kan få dekket sine faktiske utgifter ved reise med bil dersom man kunne ha benyttet offentlig kommunikasjon. Ordningens formål er å sikre befolkningen lik adgang til medisinsk behandling uansett bosted.

SPØRSMÅL NR. 1345**Innlevert 21. mai 2013 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 5. juni 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil statsråden å ta initiativ til at det gjennomføres et forskningsprosjekt vedrørende forebyggende helsekontroll av benskjørhet for å redusere tallet brudd blant eldre?»

BEGRUNNELSE:

Norge toppe verdensstatistikken når det gjelder benskjørhetsbrudd. Hvert år brekker 15 000 personer håndleddet og 9 000 brekker lårbeinet. Annenhver norske kvinne og hver fjerde mann over 50 år vil få et brudd som følge av benskjørhet (osteoporose). Kostnadene for samfunnet er betydelig og de direkte kostnadene anslås til ca. 1,6 milliarder kroner årlig.

USA anbefaler screening for benskjørhet for kvinner eldre enn 65 år, og Karolinska Institutet i Stockholm som er ett av verdens ledende universitetssykehus gjennomfører for tiden et forskningsprosjekt der mer enn 10 000 kvinner er screenet for benskjørhet rett etter at de har foretatt mammografiscreening. Karolinska Institutet bruker en metode der benskjørhetsscreeningen foretas på eksisterende mammografiutstyr. Flere norske private røntgenkjeder tilbyr nå denne metoden for screening av benskjørhet.

I Folkehelsemeldingen, God helse - felles ansvar (Meld. St. 34 (2012-2013)), etterspør statsråden mer forebygging i helse- og omsorgstjenesten, og benskjørhet beskrives som enn alvorlig sykdom for eldre.

Undertegnede mener att disse spørsmålene hører sammen og at Norge som topper verdensstatistikken når det gjelder benskjørhetsbrudd bør arbeide for forebyggende helsekontroller (screening) av benskjørhet.

Svar:

Screening er tiltak for å identifisere hvilke personer i en tilsynelatende frisk befolkning som har økt risiko for sykdom eller som har sykdom i en tidlig fase. Personene som identifiseres ved screening kan bli tilbudt informasjon, videre undersøkelser og/eller behandling for å redusere risiko eller komplikasjoner av sin sykdom. Det finnes flere typer screening, blant annet massescreening, som er screeningundersøkelser der store, tilsynelatende friske befolkningsgrupper kontaktes med formål å finne dem som har risikofaktorer eller sykdom. En annen type screening er høyriskoscreening, der screeningprogrammer er innrettet mot personer med særlig høy risiko.

WHO's krav til screeningprogrammer slår blant annet fast at sykdommen det screenes for skal utgjøre et vesentlig helseproblem, at det skal finnes effektiv og tilgjengelig behandling, at det skal være egnede tester eller undersøkelsesmetoder, og at kostnadene ved screeningprogrammet skal stå i et rimelig forhold til helsetjenestens samlede utgifter. Innføring av nye screeningprogrammer bør skje på grunnlag av solid vitenskapelig evidens. Helst bør de innføres som del av en pågående og sammenliknende effektstudie. Det er viktig å legge til rette for løpende evaluering, kvalitetssikring og balansert og oppdatert informasjon til publikum både om fordeler og ulemper med å delta i screeningprogrammet. Forslag til nye screeningprogrammer må vurderes i en budsjettssammenheng og bør legges frem for Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering. Helse- og omsorgsdepartementet har ingen umiddelbare planer om å iverksette et slikt prosjekt.

Jeg er enig med representanten i at osteoporose og osteoporotiske brudd er en folkehelseutfordring. Folkehelsemeldingen, Meld. St. 34 (2012-2013) God

helse – felles ansvar, omtaler omfang og utfordringer knyttet til brudd og osteoporose hos eldre. Forekomsten av brudd i Norge er blant de høyeste i verden. Jeg er også enig i at forebygging er både nødvendig og viktig – både utenfor og i helse-tjenesten. Grunnlaget for god helse i oppveksten og gjennom hele livet legges i barne- og ungdomsårene. Dette gjelder også skjeletthelse. Det er vel kjent at lav vekt og fysisk inaktivitet er en risikofaktor for osteoporose. Det samme er dårlig vitamin d-status, kortisonbehandling, røyking og høyt alkoholinntak. Osteoporose kan til en viss grad forebygges gjennom bl.a. gode levevaner som fysisk aktivitet og et sunt kosthold. Tilførsel av vitamin d og kalsium i ung alder samt allsidig og vektbærende fysisk aktivitet i oppveksten er viktig for normal skjelettutvikling og et høyt benmassenivå. Fysisk aktivitet er videre en viktig faktor for skjelettets mekaniske egenskaper og kan utsette det aldersrelaterte tapet av benmasse og redusere risikoen for å falle, gjennom blant annet bedre balanse. Denne "helsekapitalen" må bygges og ivaretas gjennom det generelle folkehelsearbeidet.

I Folkehelsemeldingen legges det vekt på å gi barn og unge en god start i livet med like muligheter til et godt liv og å skape et helsefremmende samfunn som gjør det enklere å ta sunne valg på de arenaer hvor folk lever sine liv – i bo- og nærmiljø, på skolen og arbeidsplassen. Meldingen legger gjennom sektorovergripende samarbeid og virkemiddelbruk et godt grunnlag for å fremme befolkningens fysiske aktivitet og muligheter for gode matvalg. Helsestasjons- og skolehelsetjeneste og frisklivstilbud i kommunene skal videreutvikles og styrkes. Dette er fulgt opp i forslaget til revidert nasjonalbudsjett 2013 og kommuneøkonomiproposisjonen for 2014.

Innsats for å forebygge fall og brudd blant eldre ivaretas i ordinære helse- og omsorgstjenester i kommunene og gjennom Nasjonal strategi for å forebygge ulykker som medfører personskaade 2009-2014. Det legges særlig vekt på tiltak som kan hindre tap av benmasse og effektive tiltak for å forebygge fall.

SPØRSMÅL NR. 1346**Innlevert 21. mai 2013 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 29. mai 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Det vises til et oppslag i Aftenposten 21. mai 2013 om at brystkreftpasienter som fremdeles er under behandling, må vente flere måneder på mammografiundersøkelser, en undersøkelse som er en viktig kontroll etter operasjon. Brystkreftdiagnostisksenter ved OUS opplyser at ventetiden øker. I Prop. 1 S (2012-2013), behandlet av Stortinget i desember 2012, står det at flaskehalsen innen radiologi må reduseres, og at det må sikres tilstrekkelig kapasitet.

Nå har statsråden til hensikt å følge opp?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til oppslag i Aftenposten 21. mai 2013 om Brystdiagnostikksenter ved OUS og Prop. 1 S (2012-2013)

Svar:

Jeg har i forbindelse med spørsmålet innhentet en redegjørelse fra Helse Sør-Øst RHF. I sin redegjørelse sier Helse Sør-Øst RHF blant annet:

”Helse Sør-Øst inngikk våren 2012 avtaler med private leverandører om kjøp av radiologitjenester. Kjøpet på 192 mill. kroner utgjorde til sammen 665 100 undersøkelser per år innenfor modalitene MR, CT, ultralyd og konvensjonell røntgen. Det ble i avtalene ikke stilt eksplisitte krav til leverandørene om å etablere et mammografitilbud da kapasiteten ved helseforetakene ble vurdert som tilstrekkelig. Utviklingen den siste tiden har imidlertid vist at det i alle fall i Oslo er behov for styrking av kapasiteten.

Helse Sør-Øst RHF er på denne bakgrunn i dialog med leverandørene og gjør en kartlegging av behovet samt helseforetakenes mulighet for å øke sin kapasitet. Avhengig av denne kartleggingen vil det bli vurdert behov for et tilleggskjøp av mammografiundersøkelser. En eventuell tilleggsanskaffelse kan gjennomføres relativt raskt (innen noen uker).”

Jeg viser til redegjørelsen fra Helse Sør-Øst RHF og forventer at det igangsettes snarlige tiltak, slik at denne pasientgruppen blir ivaretatt på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1347**Innlevert 22. mai 2013 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel****Besvart 31. mai 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kunnskapsdepartementet sette våren 2012 ned ei ressursgruppe som skulle sjå på dei særskilde utfordringane for elevane som hadde nynorsk som hovudmål. Grappa skulle sjå på årsakene til språkskiftet frå nynorsk til bokmål i skulen, og kome med framlegg til tiltak for å motverke språkskifte. Det siste møtet i grappa var i november.

Når kjem rapporten, kva kunnskap har departementet om årsakene til språkskiftet frå nynorsk til bokmål, og kva konkrete tiltak vil statsråden sette i verk for å motverke dette?»

Svar:

Rapporten frå ressursgrappa blir ferdig før sommaren. Den er no sendt ut på ein siste høyringsrunde til medlemmene i grappa.

Vi veit at språkbytte oftast skjer i overgangen frå eit skuleslag til eit anna og ved flytting. Det er vanskeleg å peike ut den viktigaste grunnen til at språkbytte skjer, men i mange tilfelle er det grunn til å tru at det dreier seg om at elevane ikkje opplever at det er lagt godt nok til rette for at dei kan fortsette med nynorsk som sitt hovudmål.

I møta har ressursgrappa særleg peikt på viktigheten av å betre kompetansen hjå lærarar i nynorskdidaktikk og auka kjennskap til lovverket. I rapporten frå ressursgrappa vil det mellom anna bli foreslått tiltak som kan bidra til å betre på desse tilhøva. Når

rapporten blir ferdig vil departementet vurdere tiltaka og sjå dei i samanheng med den nasjonale språkpolitikken på området.

Sjølv om nynorsk på langt nær er eit språk i krise, er eg opptatt av at vi må handle for å hindre at stadig

fleire elevar bytter hovudmål frå nynorsk til bokmål gjennom opplæringa. Nynorsk er, og skal vere, eit levande språk. Det er ei viktig oppgåve for skulen å syte for at både elevar som har nynorsk som hovudmål og sidemål får ei god opplæring i nynorsk.

SPØRSMÅL NR. 1348

Innlevert 22. mai 2013 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 29. mai 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Innebærer lovforslaget i Prop. 152 L (2013-14) at man i politivedtektene kan fastsette et stort geografisk område i en kommune, som foreslått i Oslo, som definert område der pengeinnsamling ikke kan finne sted, og at dette kan gjelde sammenhengende gjennom store deler av året?»

BEGRUNNELSE:

I Prop. 152 L (2013-14), endringer i politiloven, åpnes det for at man i de lokale politivedtektene kan regulere pengeinnsamling på offentlig sted, herunder tid og sted for den som vil samle inn penger på offentlig sted til egne eller andres formål. Dette innebærer også at det for nærmere definerte områder kan fastsettes at pengeinnsamling ikke er tillatt, eller at det bare kan utøves i et nærmere definert tidsrom. Det fremgår videre at politiet må kunne sette som vilkår at pengeinnsamlingen ikke skal finne sted på nærmere definerte, sterkt beferdede steder.

Forslaget skaper mange uavklarte spørsmål, som det overlates til kommuner og lokalt politi å ta stilling til.

Et eksempel på dette har man for tiden i Oslo. Der er det foreslått at man i de kommunale politivedtektene skal sette som vilkår at pengeinnsamling ikke kan finne sted mellom 1. mai og 1. oktober i et større geografisk område: Innenfor Ring 2, på og ved all kollektivtrafikk, utenfor kjøpesentre og ved privatboliger.

Svar:

Erfaringene, særlig fra Oslo, viser at tigging i noen tilfeller utøves under forhold som er spesielt belastende for allmennheten og næringsvirksomhet i området. Det foreligger derfor et behov for å kunne gripe regulerende inn overfor særskilte ordensmessige utfordringer. Dette er bakgrunnen for forslaget i Prop. 152 L (2013-14).

Forslaget i proposisjonen går ut på at kommunene gjennom politivedtektene kan fastsette vilkår for tigging, eller at kommunene gir politiet adgang til å fastsette slike vilkår. Vilråene må være begrunnet i ordensmessige forhold.

En kommune må kunne angi i sitt vedtak begrensninger på visse geografiske områder eller tidspunkter. Det er naturlig at det er dialog mellom kommunen og politiet om hvilke områder som berøres. Momenter som kan ha betydning for vurderingen er blant annet om det er tale om områder med stor ferdsel, områder hvor ansamling av tiggere utgjør et ordensproblem og om det er hensiktsmessig ut fra den konkrete ordensmessige situasjon i kommunen. I noen kommuner vil tid- og stedregulering være aktuelt innenfor svært begrensede områder, mens i andre kommuner vil det også kunne vurderes større geografiske områder dersom ordensmessige forhold tilsier det. Avgrensninger som i praksis vil gjelde en hel kommune eller hele den bebygde del av en kommune må imidlertid sies å være i strid med intensjonen i dette lovforslaget. Forslaget hjemler ikke et generelt tiggerforbud i kommunen.

Både sted- og tidforbud kan gjøres gjeldende for deler eller hele året så lenge det er ordensmessige grunner til det.

Det tilligger Politidirektoratet og godkjenne endringer i kommunale politivedtekter. Jeg legger til grunn at direktoratet vil være tilbakeholdne med å overprøve de vurderinger som gjøres av lokale folkevalgte og lokalt politi, så langt dette er ordensmessig begrunnet og har tydelige avgrensninger.

Departementet legger til grunn at i kommuner som benytter seg av lovhjemmelen, skal det være tilrettelagt for grunnleggende humanitære tiltak, enten initiert av kommunen selv eller av frivillige organisasjoner. Dersom slike tiltak ikke er tilrettelagt, kan godkjenning av tid- og stedregulering trekkes tilbake.

SPØRSMÅL NR. 1349**Innlevert 22. mai 2013 av stortingsrepresentant Sverre Myrli****Besvart 29. mai 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Er det mulig å gjennomføre begge prosjektene ved Eidsvoll stasjon ved sammenhengende drift, og hvis det er mulig, er departementet og Jernbaneverket enig i at det er en god idé?»

BEGRUNNELSE:

Jernbaneverkets prosjekt for bygging av nytt vendespor på Eidsvoll stasjon er nylig igangsatt. Det er også planlagt et prosjekt for nytt spor for den såkalte «Dal-pendelen» - også på Eidsvoll stasjon - for å få de togene som i dag snur på Dal til å gå til Eidsvoll. For at disse togene skal kunne gå til Eidsvoll, trengs et nytt spor på Eidsvoll stasjon. Det vil i forbindelse med vendesporprosjektet planlegges slik at sporet for "Dal-pendelen" kan realiseres på et senere tidspunkt, men selve byggingen av dette sporet skal ikke gjennomføres i denne omgang. Fra lokalt hold er det imidlertid ønskelig at begge prosjektene gjennomføres ved sammenhengende drift, når en først er i gang med anleggsarbeider ved Eidsvoll stasjon. Alternativt må en rigge ned alt anleggsutstyr, for så å rigge opp igjen på et senere tidspunkt.

Svar:

Generelt sett er det selvsagt en god ide å få til en samlet utbygging på ett og samme sted for å utnytte ressursene. Dette forutsetter imidlertid at de aktuelle tiltakene er planlagt og vedtatt gjennomført innenfor samme tidsrom. Samordningseffekten er god dersom man allerede fra starten av, har planlagt at de aktuelle tiltakene skal gjennomføres i en og samme kontrakt.

Status for Eidsvoll stasjon er ifølge Jernbaneverket at det foreligger en vedtatt reguleringsplan for stasjonen som sikrer areal for en eventuell plattform

og tilhørende spor for å trekke Dalpendelen til Eidsvoll.

Tiltakene som nå gjennomføres på Eidsvoll stasjon er meget høyt prioritert, og er en forutsetning for å dele Intercity-pendelen mellom Skien og Lillehammer i tilknytning til nytt togtilbud i Østlandsområdet. Hensikten med vendesporet er å legge til rette for at to tog i timen kan vende på Eidsvoll stasjon. For at den nye ruteplanen skal fungere, vil det være tre tog samtidig på stasjonen, dvs. ett ankommende tog, ett avgående tog samt ett ventende tog på vendesporet. I tillegg skal de to ytterste sporene (spor 3 og spor 4 mot Vormå) forlenges for å gjøre det mulig å kjøre godstrafikken nordfra over til Hovedbanen utenom plattformområdet. Tiltakene på Eidsvoll stasjon skal være klare til ruteendring i desember 2014. Jernbaneverket opplyser at er ikke mulig å utvide kontrakten på Eidsvoll stasjon for et så omfattende arbeid i etterkant, uten ny utlysning, jf. anskaffelsesregelverket.

Planarbeidet som hittil er gjennomført for å snu Hovedbanetogene (Dalpendelen) inne på Eidsvoll stasjon må betraktes som en "mulighetsstudie". Hovedhensikten har vært å sikre fremtidig areal, samt at det nye vendesporet ikke ødelegger for en senere utvidelse. I den nye ruteplanen blir togtilbudet fra Eidsvoll stasjon langs Gardermobanen svært godt, med fire tog i timen i rushtid fra desember 2014. I fremtiden vil ferdigstilling av dobbeltspor og nytt togtilbud til Hamar legge til rette for en annen utnyttelse av sporkapasiteten på Eidsvoll stasjon. Det kan bli færre tog som vender på Eidsvoll. I denne sammenhengen må det gjennomføres nye kapasitetsvurderinger for å sikre en fremtidsrettet mulighet for å snu Hovedbanetogene. Det er derfor mange problemstillinger som må drøftes videre før endelig løsning er avklart i dette spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 1350**Innlevert 22. mai 2013 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 5. juni 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«På hvilken måte vil finansministeren sikre at Norge følger opp sine EØS-forpliktelser slik at utlån til små og mellomstore bedrifter i Norge blir underlagt de reglene som EU-forordningen tilsier og som vil gjennomføres i landene rundt oss?»

BEGRUNNELSE:

Små og mellomstore bedrifter utgjør ryggraden i norsk næringsliv. Over 99 prosent av bedriftene i Norge har 100 ansatte eller færre. Når nye bedrifter etableres og eksisterende bedrifter utvikler seg, skapes og opprettholdes arbeidsplasser. Små og mellomstore bedrifter er således viktige bidragsyttere til verdiskapingen i Norge og til å opprettholde arbeidsplasser og bosetting i hele landet. Det er derfor av avgjørende betydning å sørge for gode rammebetingelser for de små og mellomstore bedriftene.

En av de største utfordringene for næringslivet er tilgang til kapital, bl.a. gjennom lån fra bankene. Som følge av nye og strengere kapitalkrav faller på bankenes utlån til næringslivet. Det kan få store konsekvenser på sikt dersom dette er en vedvarende utvikling.

Som del av EUs forordning om nye kapitalkrav – som Norge plikter å rette seg etter – er det tatt inn en bestemmelse som skal stimulere bankene til å yte kreditt til små og mellomstore bedrifter. Dette er låntagere som i særlig grad vil kunne rammes når bankene som følge av strengere krav til egenkapital strammer inn sin utlånspraksis.

Små og mellomstore banker har ikke på samme måte som større bedrifter et alternativ i obligasjons- og sertifikatmarkedet.

Forordningens regel er at risikovekten for små og mellomstore bedrifter med lån mindre enn 1,5 million euro, skal multipliseres med en faktor på 0,7619.

Svar:

Europakommisjonen la i 2011 fram forslag til et direktiv og en forordning for bl.a. å gjennomføre i EU-retten de såkalte Basel III-anbefalingene om nye kapital- og likviditetskrav for banker og andre kredittinstitusjoner. Den 27. februar 2013 ble det oppnådd politisk enighet i EU om hovedinnholdet i disse to nye rettsaktene, som samlet omtales som CRD IV-regelverket. Europaparlamentet vedtok rettsaktene 16. april 2013. Det er ventet at Rådet snart vil treffe tilsvarende vedtak. Rettsaktene er EØS-relevante.

Regjeringen la 22. mars i år fram en proposisjon for å gjennomføre forventede EØS-regler som svarer til de forventede EU-reglene i CRD IV om selve kapitalkravene, jf. Prop. 96 L (2012–2013) om endringer i finansieringsvirksomhetsloven og verdipapirhandeloven (nye kapitalkrav mv.). Proposisjonen inneholder også forslag til hjemler for å fastsette forskrifter som gjennomfører de nærmere kravene som ventes å følge av de nye EU-reglene.

Som stortingsrepresentanten viser til, inneholder Europaparlamentets forordningsvedtak av 16. april 2013 en særskilt bestemmelse om kapitalkrav på utlån til små og mellomstore bedrifter. Etter artikkel 476a i Europaparlamentets versjon av forordningen skal kapitalkrav på utlån til små og mellomstore bedrifter – slik små og mellomstore bedrifter er definert i kommisjonsrekommendasjon 2003/361/EF – multipliseres med 0,7619¹. Henvisningen til kommisjonsrekommendasjonen innebærer bl.a. en øvre grense for låntakerbedriftenes årlige omsetning på 50 mill. euro. Er utlånet ikke sikret med pant i boligeiendom, får multiplikatoren etter Europaparlamentets tekst anvendelse bare dersom banken ikke låner ut mer enn 1,5 mill. euro til den enkelte låntaker.

Artikkel 476a i Europaparlamentets versjon av CRD IV-forordningen er plassert sammen med en rekke overgangsbestemmelser. Etter artikkel 476a skal Europakommisjonen senest tre år etter at forordningen har trådt i kraft rapportere til Europaparlamentet og Rådet om virkningene av bestemmelsen, og eventuelt fremme et nytt lovforslag. I fortalen til Europaparlamentets forordning står det bl.a. følgende om artikkel 476a i punkt 26a:

«The limited amount of alternative sources of funding has made EU SMEs even more sensitive to the impact of the banking crisis. It is therefore important to fill the existing funding gap for SMEs and ensure an appropriate flow of bank credit to SMEs in the current context. Capital charges for exposures to SMEs should be reduced through the application of a supporting factor equal to 0.7619 to allow credit institutions increase lending to SMEs.»

Begrunnelsen gjenspeiler den økonomiske situasjonen i EU, der gjenoppbyggingen etter finanskrisen fremdeles går sakte. Det ser ut til å kunne bli utfordrende for mange banker i EU å oppfylle de nye kapitalkravene som skal fases inn. I Norge er situasjo-

¹ Det vil si at kapitalkravet reduseres med 23,81 pst., som er bevaringsbufferens andel av summen av det ordinære kapitalkravet på 8 pst. og bevaringsbufferkravet på 2,5 pst.

nen annerledes. Bankene er solide og har god inntjening, og aktiviteten i norsk økonomi er høy. Regjeringen har derfor gått inn for å innføre de nye kapitalkravene noe tidligere i Norge enn det som følger av gjennomføringsfristene i EUs regelverk og Baselkomiteens anbefalinger. Slik vil vi bidra til at bankene bygger opp kapitalen i gode tider, når det er relativt lett å styrke soliditeten.

CRD IV-regelverket er som nevnt ikke endelig vedtatt i EU. Hvorvidt artikkel 476a i Europaparlamentets versjon av CRD IV-forordningen skal gjennomføres i Norge, vil avhenge av om bestemmelsen blir del av det endelige CRD IV-regelverket og av eventuelle tilpasninger som blir gjort når rettsaktene inntas i EØS-avtalen.

